

losse stikken

miloseric

Sagitar

Van: "Piet Schouten" <woud.loper1@gmail.com>
Datum: dinsdag 6 september 2016 17:19
Aan: "Piet Schouten" <woud.loper1@gmail.com>
Onderwerp: Media bereiden kernoorlog voor !!

Riooljournalistiek biedt geen verontschuldiging aan over valse berichtgeving inzake Joegoslavië

John Pilger: "Media bereiden kernoorlog voor"

John Pilger klaagt in zijn bekende stijl de media aan voor hun volgzaam berichtgeving over de NAVO. Het Joegoslavië-tribunaal pleitte Milošević vrij van genocide, waarmee het centrale argument voor de NAVO-oorlog tegen Servië wegvalt. Het werd zo goed als volledig verzwegen door de media. Met hun ijverige oorlogsretoriek bereiden zij mee de kernoorlogen van de toekomst voor.

John Pilger

DeWereldMorgen Vertaaldesk

donderdag 1 september 2016

Het onschuldig verklaren van een man die werd beschuldigd van de ergste misdaad, genocide, heeft de krantenkoppen niet gehaald. Noch de BBC noch CNN brachten er verslag van uit. The Guardian beperkte zich tot een korte commentaar. Een dergelijke zeldzame officiële bekentenis werd begraven of onderdrukt. Begrijpelijk. Het zou immers te veel vertellen over hoe de leiders van deze wereld over ons heersen.

Het Internationale Joegoslaviëtribunaal (ICTY) in Den Haag heeft in alle stilte voormalig Servisch president, wijlen Slobodan Milošević ('Milosjevitsj'), vrijgesproken van oorlogsmisdaden tijdens de Bosnische Oorlog van 1992-95, ook van de slachting in Srebrenica.

Verre van samen te spannen met de wel door het ICTY-Tribunaal in Den Haag veroordeelde Bosnische Serviër Radovan Karadžić ('Karadzjitsj') heeft Milošević de "ethnische zuiveringen in Bosnië veroordeeld", heeft hij zich gekant tegen Karadžić en heeft hij geprobeerd de oorlog die Joegoslavië verscheurde stop te

zetten. Diep begraven ergens op het einde van het 2590 pagina's tellend vonnis van het ICTY-Tribunaal over Karadžić afgelopen februari 2016, breekt deze waarheid de propaganda verder af die de illegale Navo-aanval op Servië van 1999 rechtvaardigde.

Milošević overleed aan een hartaanval in 2006, alleen in zijn cel in Den Haag, tijdens een showproces door een in de VS verzonnen "internationaal strafhof".

Een hartoperatie die zijn leven zou kunnen hebben gered werd hem geweigerd, zijn toestand verslechterde terwijl die werd gevolgd en geheim gehouden door Amerikaanse functionarissen, zoals Wikileaks ondertussen heeft geopenbaard.

Diep verborgen in het vonnis dat Radovan Karadžić schuldig verklaarde aan genocide staat dat Slobodan Milošević onschuldig is, tien jaar nadat hij in Den Haag aan een niet verzorgde hartkwaal is overleden. Hij heeft geen genocide georganiseerd, noch in Bosnië, noch in Kosovo, meer nog, hij heeft zich blijkbaar verzet tegen de slachtingen onder leiding van Karadžić ...

Milošević was het slachtoffer van oorlogspropaganda die ook vandaag van ons scherm en onze kranten druipt en die ons in groot gevaar brengt. Hij was het prototype van de duivel, afgeschilderd door de Westerse media als "de slachter van de Balkan", verantwoordelijk voor "genocide", vooral in de afvallige Joegoslavische provincie Kosovo. Brits eerste minister Tony Blair heeft hem zo omschreven, haalde de Holocaust erbij en eiste een optreden tegen "deze nieuwe Hitler". David Scheffer, toenmalig Amerikaanse speciaal ambassadeur voor oorlogsmisdaden (sic), verklaarde dat tot "225.000 etnisch Albanese mannen tussen 14 en 59 jaar in 1999 zouden zijn gedood door de troepen van Milošević".

Dit was de ultieme rechtvaardiging voor de NAVO-bombardementen op Servië en op Servische stellingen in Kosovo, geleid door Amerikaans president Bill Clinton en Brits eerste minister Blair. Deze NAVO-bombardementen doodden honderden burgers in ziekenhuizen, scholen, kerken, parken en televisiestudio's en vernietigden de Servische economische infrastructuur. Dit was een uitdrukkelijk ideologische beslissing.

Op de beruchte "vredesconferentie" in het Franse Rambouillet werd Milošević geconfronteerd door Madeleine Albright, Amerikaans minister van buitenlandse zaken, die berucht werd met haar uitspraak dat de dood van een half miljoen Iraakse kinderen (tijdens de door de VS en Groot-Brittannië opgelegde economische boycot) "het waard was".

Albright overhandigde toen een "voorstel" aan Milošević dat geen enkele nationale leider kon aanvaarden, tenzij hij instemde met een volledige militaire bezetting van zijn land door een bezettingsmacht die (volgens de termen van het voorstel) boven de wet zou staan en bovendien het opleggen van de neoliberale "vrije markt" inhield. Als hij dit niet aanvaardde zou Servië worden gebombardeerd.

Dit stond beschreven in "Appendix B" van het akkoord van Rambouillet die de media hebben nagelaten te lezen of hebben verzwegen. Het doel van dit opgelegde akkoord was Europa's laatste onafhankelijke "socialistische" staat te vernietigen.

Van zodra de NAVO begon te bombarderen kwam een stroom van Kosovaarse vluchtelingen op gang, "op de vlucht voor een Holocaust". Van zodra de NAVO-aanval over was, streken in Kosovo talrijke internationale politieteams neer om de slachtoffers van de "holocaust" op te graven. De Amerikaanse inlichtingendienst FBI slaagde er niet in ook maar één massagraf te vinden en

trok zonder resultaten huiswaarts.

Een Spaans forensische team deed hetzelfde, terwijl de teamleider de "semantische pirouette van de oorlogspropagandamachines" aanklaagde. De finale som van de doden in Kosovo was niet 225.000 maar 2788. Daar zaten zowel strijders tussen van beide zijden als burgers, naast Albanese Kosovaren waren dat Servische Kosovaren en Roma-Kosovaren die vermoord werden door het pro-NAVO Kosovaarse Bevrijdingsfront UCK. Er was nooit een genocide gepleegd. De NAVO-aanval was zowel bedrog als een oorlogsmisdaad.

Op een klein aantal na troffen al de zo geprezen Amerikaanse "precisiebomben" niet militaire, maar burgerdoelwitten, waaronder de nieuwsstudio's van Radio Televisie Servië in de Servische hoofdstad Belgrado. Zestien mensen stierven toen, waaronder cameramensen, producers en een schminkster. Blair omschreef de doden krenkend als leden van de Servische "command and control". In 2008 onthulde Carla Del Ponte, aanklaagster van het Internationale Joegoslaviëtribunaal, dat ze onder druk was gezet om de oorlogsmisdaden van de NAVO in Joegoslavië niet te onderzoeken en zich uitsluitend te beperken tot de misdaden van de Servische strijdkrachten en milities.

Dit werd voor Washington het propaganda-model voor de daaropvolgende invasies van Afghanistan, Irak, Libië en meer verborgen ook Syrië. Al deze invasies kunnen volgens de normen van de oorlogsprocessen in Nuremberg (1945-1946) als grove misdaden worden bestempeld. Allen steunen ze op mediapropaganda.

Terwijl de boulevardpers haar traditionele rol speelde, was het de ernstige, geloofwaardige, vaak progressieve journalistiek die het meest effectief was – de vererende uitstalling van Blair en zijn oorlogen door The Guardian, de onophoudelijke leugens over Iraaks president Saddam Hoesseins onbestaande massavernietigingswapens in The Observer en The New York Times en het foutloze tromgeroffel van de overheidspropaganda door de BBC in hun verzuimend stilzwijgen.

Tijdens het hoogtepunt van de NAVO-bombardementen interviewde BBC-journalist Kirsty Wark NAVO-bevelhebber generaal Wesley Clark. Boven de Servische stad Niš ('nisj') had het net Amerikaanse clusterbommen geregend op een open markt en in een ziekenhuis die vrouwen, ouderen en kinderen doodde. Wark stelde hier geen enkele vraag over, noch over eender welke andere burgerslachtoffers.

Andere journalisten waren stoutmoediger. In februari 2003, de dag nadat Blair en Bush Irak in vuur en vlam hadden gezet, stond Andrew Marr, politiek redacteur van de BBC, in Downing Street en hield wat als een overwinningsspeech mocht beschouwd worden. Opgewonden vertelde hij zijn kijkers dat Blair had voorspeld dat "ze Bagdad zullen kunnen innemen zonder een bloedbad en dat de Irakezen uiteindelijk zouden vieren. Op beide punten werd ontegensprekelijk zijn gelijk bewezen." Vandaag, met een miljoen doden en een samenleving in puin, worden Marr's toenmalige BBC-interviews aanbevolen als bronnenmateriaal door de Amerikaanse ambassade in Londen.

Marr's collega's stonden in rij om Blair "vrij van elke verdenking" te verklaren. Matt Frei, BBC-correspondent in Washington, zei dat "er geen twijfel over bestond dat het verlangen om het goede te verspreiden, om Amerikaanse waarden naar de rest van de wereld te brengen, en in het bijzonder naar het Midden-Oosten... nu steeds meer verbonden is met militaire macht."

Deze onderdanigheid aan de VS en hun bondgenoten als een goedaardige macht die "het goede verspreidt" is een dogma dat diep geworteld zit in de Westerse gevestigde journalistiek.

Het zorgt er voor dat de huidige catastrofe in Syrië exclusief wordt geweten aan Syrisch president Bashar al-Assad. Voor zijn val zweren het Westen en Israël al lang samen, niet om enige humanitaire bekommernis, maar om Israëls agressieve macht in de regio te consolideren.

De jihadistische krachten die werden ontketend en bewapend door de VS, Groot-Brittannië, Frankrijk, Turkije en hun "proxy-coalition" dienen dit doel. Zij zijn het die de propaganda en video's verspreiden die nieuws worden in de VS en Europa en die toegang verschaffen aan journalisten en een eenzijdige "berichtgeving" over Syrië verzekeren.

De Syrische stad Aleppo is nu in het nieuws. De meeste lezers en kijkers zullen in de mainstream media niet vernemen dat de meerderheid van de bevolking van Aleppo in het door de overheid gecontroleerde westelijke deel van de stad leeft. Dat zij daar onder dagelijkse bombardementen van de door het Westen gesponsorde Al-Qaeda lijden is geen nieuws. Op 21 juli vielen Franse en

Amerikaanse bommenwerpers een door de Syrische overheid gecontroleerd dorp aan in de provincie Aleppo, waarbij tot 125 burgers omkwamen. Hierover werd bericht op pagina 22 van de Guardian. Er waren geen foto's bij.

Na het jihadisme in Afghanistan in de jaren 1980 te hebben gecreëerd en onderschreven als Operatie Cycloon – het wapen om de Sovjet-Unie die toen Afghanistan bezette te vernietigen – doet de VS iets gelijkaardigs in Syrië. Net zoals de Afghaanse moedjahedien zijn de Syrische "rebellens" in Syrië het voetvolk van de VS en Groot-Brittannië. Velen vechten voor Al-Qaeda en zijn varianten. Sommige van die groeperingen, zoals het Nusra-Front, hebben zichzelf omgedoopt om zich te schikken naar de Amerikaanse gevoeligheden over 9/11. De CIA leidt ze met enige moeite, zoals het jihadisten leidt over de hele wereld.

Het onmiddellijke doel van de operatie in Syrië is de regering in Damascus te vernietigen die, volgens de meest geloofwaardige peilingen (YouGovSiraj) nog steeds door de meerderheid van de Syriërs wordt gesteund, of bij wie ze op zijn minst bescherming zoeken, ongeacht de barbaarsheden die ook onder dat regime gebeuren. Het doel op lange termijn is Rusland een sleutelpartner in het Midden-Oosten te ontzeggen als onderdeel van een uitputtingsoorlog door de NAVO tegen de Russische Federatie met als doel Rusland uiteindelijk te vernietigen.

Het risico op een kernoorlog is daarbij duidelijk aanwezig, hoewel dat wordt onderdrukt in de media van "de vrije wereld". De redacteurs van The Washington Post, die de fictie van de massavernietigingswapens in Irak hadden gepromoot, eisen nu dat Obama Syrië zou aanvallen. Democratisch presidentskandidaat Hillary Clinton, die als toenmalig minister van buitenlandse zaken openlijk juichte over de vernietiging van Libië, heeft herhaaldelijk aangegeven dat ze, als president, "verder zal gaan" dan Obama.

Gareth Porter, een alternatief onderzoeksjournalist die bericht vanuit Washington, heeft onlangs de namen onthuld van zij die wellicht de regeringsploeg van Clinton zullen vormen en een aanval op Syrië plannen. Allen hebben zij een oorlogsverleden uit de Koude Oorlog. De voormalige CIA-directeur Leon Panetta (2009-2001) zei al dat "de volgende president zal moeten overwegen om bijkomende Special Forces op het (Syrische) terrein te sturen".

Wat het meest opmerkelijk is aan deze stroom van oorlogspropaganda is zijn duidelijke absurditeit en vertrouwde herkenbaarheid. Ik heb archiefbeelden uit het Washington van de jaren 1950 doorlopen toen tegen diplomaten,

ambtenaren en journalisten een heksenjacht werd georganiseerd en die werden geruïneerd omdat ze de toenmalige leugens en de paranoia over de Sovjet-Unie en China in vraag stelden. Zoals een terugkerende kanker is de anti-Rusland cultus terug van weggeweest.

In Groot-Brittannië leidt journalist Luke Harding van The Guardian de Rusland-haters in een stroom van journalistieke parodieën die Vladimir Poetin verantwoordelijk stellen voor elk mogelijk onrecht op aarde. Toen het lek van de Panama Papers werd gepubliceerd zei de voorpagina "Poetin" en stond een foto van Poetin bij. Het deed er niet toe dat Poetin nergens in die lekken werd vernoemd.

Zoals Milošević toen is Poetin vandaag duivel nummer één. Hij was het die een Maleisisch passagiersvliegtuig boven Oekraïne heeft neergehaald. Krantenkop: "Wat mij betreft heeft Poetin mijn zoon vermoord." Bewijs is niet vereist. Poetin was ook verantwoordelijk voor de door Washington ondersteunde en betaalde omverwerping van de verkozen regering in Kiev in 2014. De daaropvolgende terreurcampagne door fascistische milities tegen de Russisch-sprekende bevolking van Oekraïne was het resultaat van Poetins "agressie".

Verhinderen dat de Krim een NAVO-raketbasis zou worden en het beschermen van de grotendeels Russische bevolking daar, die in een referendum had gekozen om zich terug bij Rusland te voegen – waarvan het was afgescheiden in 1954 – waren eveneens voorbeelden van Poetins agressie. Laster door de media wordt onvermijdelijk oorlog door de media. Als er een oorlog uitbreekt met Rusland, bewust of per ongeluk, zullen journalisten daar een groot deel van de verantwoordelijkheid voor dragen.

In de VS is de anti-Rusland campagne uitgegroeid tot een virtual reality show. Paul Krugman, columnist bij de New York Times en Nobelprijswinnaar economie, heeft Donald Trump de Siberian Candidate genoemd omdat Trump Poetins man zou zijn. Trump heeft in een zeldzaam helder moment immers durven te verklaren dat oorlog met Rusland misschien een slecht idee zou zijn. In feite ging hij nog verder en haalde Amerikaanse wapenleveringen aan Oekraïne uit het Republikeinse kiesprogramma. "Zou het niet fantastisch zijn als we goed opschoten met Rusland", zei hij.

Dit is dan ook de reden dat Amerika's oorlogszuchtige liberale establishment hem haat. Trump's racisme en

demagogische tirades hebben daar niets mee te maken.

Bill en Hilary Clintons geschiedenis van racisme en extremisme kunnen trouwens Trump om het even wanneer overtreffen. (Deze week is het de twintigste verjaardag van Clintons "hervorming van de welvaartstaat" die een oorlog ontketende tegen de Afro-Amerikanen).

Wat Obama betreft: terwijl de Amerikaanse politie zijn mede-Afro-Amerikanen neerkogelt heeft de "grote hoop in het Witte Huis" niets gedaan om hen te beschermen, niets gedaan om hun verarming tegen te gaan, maar heeft hij wel vier roofzuchtige oorlogen en een nooit geziene moordcampagne (met drones), gevoerd.

De Amerikaanse buitenlandse inlichtingendienst CIA heeft geëist dat Trump niet wordt verkozen. Generaals van het Pentagon hebben geëist dat hij niet wordt verkozen. De pro-oorlog krant New York Times neemt even een pauze van haar niet aflatende laag-bij-de-grondse lastercampagne tegen Poetin en eist eveneens dat hij niet wordt verkozen. Er is met andere woorden iets gaande.

Deze propagandisten van een "permanente oorlog" zijn als de dood dat de miljardenbusiness van de oorlogen waarmee de VS hun dominantie over de wereld behouden zal worden ondermijnd als president Trump een deal zou sluiten met Poetin en daarna met China's Xi Jinping. Hun paniek over de mogelijkheid dat de grote wereldmacht op aarde over vrede zou gaan spreken – hoe onwaarschijnlijk ook – zou slechts een macabere grap zijn, ware het niet dat deze kwesties zo onheilspellend zijn.

"Trump zou Stalin geweldig hebben gevonden!" loeide vice-president Joe Biden tijdens een kiesmeeting voor Hilary Clinton. Terwijl Clinton knikte schreeuwde hij: "Wij buigen nooit. Wij plooiën nooit. Wij knielen nooit. Wij geven nooit toe. De finishlijn is van ons. Dat is wie we zijn. Wij zijn Amerika!"

In Groot-Brittannië heeft ook Labourvoorzitter Jeremy Corbyn hysterie uitgelokt bij de oorlogsstokers binnen Labour en bij de media, die zich er toe inzetten om hem voortdurend te bekladden. Lord West, voormalig admiraal en Labour-minister, heeft dat goed uitgedrukt. Corbyn nam volgens hem een "ongehoorde" anti-oorlogspositie in "omdat dat de gedachteloze massa voor hem doet stemmen".

In een debat met Owen Smith, zijn uitdager voor het leiderschap van de partij, kreeg Corbyn van de moderator de vraag: "Hoe zou u reageren op een schending door Vladimir Poetin van een NAVO-staat?" Corbyn antwoordde: "Je zou moeten voorkomen dat zoiets in de eerste plaats gebeurt. Je zou moeten een goede dialoog met Rusland opstarten... Wij zouden proberen een demilitarisering door te voeren van de grenzen tussen Rusland, Oekraïne en andere landen op de grens tussen Rusland en Oost-Europa. Wat we niet kunnen toelaten is een rampzalige opbouw van troepen aan beide zijden die enkel tot een groot gevaar kan leiden."

Met aandrang gevraagd of hij toestemming zou geven voor een oorlog tegen Rusland "indien hij moest", antwoordde Corbyn: "Ik wens niet ten oorlog te trekken – wat ik wil is een wereld opbouwen waarin het niet nodig is ten oorlog te trekken."

Het soort vragen dat hier wordt gesteld heeft in grote mate bijgedragen tot de opkomst van de Britse 'liberale' oorlogsvoerders. Labour en de media hebben hen lange tijd carrièremogelijkheden geboden. Een tijdlang heeft de morele tsunami van de grote misdaad in Irak hen doen spartelen, hun omkering van de waarheid werd slechts een tijdelijke verlegenheid. Ongeacht de bevindingen van de onderzoekscommissie Chilcot over de manier waarop Tony Blair zijn land in de aanval op Irak meesleurde en de berg belastende feiten blijft Blair voor hen een inspiratiebron omdat hij een "winnaar" was.

Andersdenkende journalistiek en wetenschap zijn sindsdien systematisch gebannen of toegeëigend, democratische ideeën worden ontdaan van elke betekenis en hervuld met "identity politics". Die verwacht gender met feminisme en publieke angst met bevrijding. Die negeert bewust het staatsgeweld en de wapenbusiness die talloze levens verwoesten in verafgelegen plaatsen zoals Jemen en Syrië. Die kunnen ook een kernoorlog uitlokken in Europa en over de hele wereld.

De nieuwe beweging van mensen van alle leeftijden rond de spectaculaire opkomst van Jeremy Corbyn gaat tot op zekere hoogte in tegen deze tendens. Corbyn heeft zijn hele leven gewijd aan het aanklagen en openbaar maken van de gruwel van de oorlog.

Het probleem voor Corbyn en zijn aanhangers is de Labour partij. In de VS is het probleem voor de duizenden aanhangers van Bernie Sanders de Democratische partij, om nog maar te zwijgen van het ultieme verraad door hun grote witte hoop (Sanders). In de VS, thuisbasis van de grote burgerrechten- en

vredesbewegingen, zijn het de bewegingen Black Lives Matter en Codepink¹ die de basis leggen voor een hedendaagse moderne versie van de burgerbewegingen. Want alleen een beweging die aanzwelt in alle straten en over alle grenzen heen en die niet opgeeft kan de oorlogsstokers stoppen.

In 1917 zal het een eeuw geleden zijn dat Wilfred Owen² (foto) het volgende gedicht schreef. Ieder journalist zou het moeten lezen en onthouden...

- If you could hear, at every jolt, the blood
- Come gargling from the froth-corrupted lungs,
- Obscene as cancer, bitter as the cud
- Of vile, incurable sores on innocent tongues,
- My friend, you would not tell with such high zest
- To children ardent for some desperate glory,
- The old lie: Dulce et decorum est pro patria mori.

(Vrij samengevat: Als je de horror van oorlog zou zien en voelen, zou je niet met zoveel ijver de oude leugen vertellen: "Zoet en eervol is het te sterven voor het vaderland")

John Pilger, 23 augustus 2016

Provoking nuclear war by media werd gepubliceerd door John Pilger op zijn website en vertaald uit het Engels door Karel Lietaert.

1 *BlackLivesMatter* begon als hashtag in 2013 na een zoveelste moord op een Afrikaan-Amerikaan door een politieagent en werd een beweging. CodePink, voluit CodePinkWomenForPeace is een vredesbeweging in de VS, opgericht in 2002.

2 De Britse soldaat Wilfred Owen stierf op 25-jarige leeftijd in de Franse loopgraven, één week voor de wapenstilstand. Hij schreef dit gedicht in een brief aan zijn moeder in 1917. Het werd gepubliceerd in 1920.

John Pilger

DeWereldMorgen Vertaaldesk

LEES OOK VOORAL:

ANNABELLE SCHOUTEN

Do it for Yugoslavia

te bestelen via:

http://www.afvn.nl/shop/annabelle_schouten.htm

Piet

* <http://uelsen.de/>

* <http://osnabrueck.vvn-bda.de/>

COMMENTAAR

Karadzic eindelijk bestraft - de wereld heeft gewaarschuwd

De veroordeling van Radovan Karadzic vorige week tot 40 jaar cel door het Joegoslavië Tribunaal was een zeldzaam moment van opluchting. Ja, er is recht gedaan, ja, er is een hoge straf gegeven - ja, er is verantwoording afgelegd. En dat is in een langdurig, gedetailleerd en evenwichtig proces gebeurd, waarvan de uitkomst tevoren niet vaststond. Hoewel die ook niet verrassend was. En ook niet voor alle slachtoffers per se bevredigend.

De symboliek van zo'n vonnis mag niet onderschat worden. De wereld beschikt dus wel degelijk over juridische mechanismen waarmee misdrijven tegen de menselijkheid daadwerkelijk bestraft worden. Dat is in een tijd van angst en terreurdreiging iets om je aan vast te houden. Een antwoord hoeft dus niet louter te bestaan uit drone-aanvallen op kopstukken van, bijvoorbeeld, IS. De reflex om haastig de noodtoestand uit te roepen en, zoals in Frankrijk, de politie grootscheeps huiszoekingen te laten doen zonder rechterlijke controle, is alleen als paniekmaatregel begrijpelijk. Wie een rechtsstaat wil behouden moet 'm bij ieder oorlogsmisdrijf of iedere aanslag verdedigen en (daardoor) versterken - juist als het lastig wordt. Op zulke momenten moet iedereen er aan worden herinnerd wat in de Grondwet staat - en vooral ook aan het waarom. Dat als het erom spant, recht boven macht gaat. Na de terreuraanslagen is zo'n Karadzic-vonnis dus een opsteker. Rechtsstatelijke represailles van dergelijke tribunalen komen tot stand in een evenwichtige benadering, waarbij de burgerrechten van alle betrokkenen voluit zijn beschermd. Daarom wordt aan dergelijke uitspraken dan ook gezag toegekend. Dat is iets om zuinig op te zijn. Ook als het, zoals hier, wel héél lang heeft geduurd. Ieder vonnis bevat behalve een individuele afrekening ook algemene lessen. Bij Karadzic ging het om de mate waarin een politiek leider aansprakelijk is voor wandaden waar hij niet fysiek bij aanwezig was. Dit ging dus ook over aanzetten, aanmoedigen, uitnodigen, uitlokken - over niet ingrijpen en laten gebeuren. En dus ook over de politieke taal van haat en discriminatie, die hij bezigde. Over het misleiden van de buitenwereld en het bevorderen van een klimaat waarin anderen zich straffeloos konden misdragen. Dat is ook buiten de context van Bosnië leerzaam.

Tegelijk was Karadzic ook af en toe huiveringwekkend concreet. Hij is ook veroordeeld als de man die 'bevel no 7' ondertekende. In Srebrenica diende volgens hem een 'ondraaglijke toestand van totale onveiligheid' te worden gecreëerd, die de bevolking 'iedere hoop op leven en overleven' moest ontnemen. Een zuiver geval van volkerenmoord - nu gelukkig bestraft.

29-3-16

de Gelderlander • zaterdag 27 juli 2002

GOBU1

JOEGOSLAVIË-TRIBUNAAL

Milosevic speelt even baas voor reces ingaat

Door SIMONE VAN DRIEL

DEN HAAG • Slobodan Milosevic mocht gisteren voor het Joegoslavië-Tribunaal een kruisverhoor afnemen aan de voormalige chef van zijn geheime dienst, Radomir Markovic. Die was door de aanklagers opgeroepen als getuige.

Milosevic spreekt hem aan met 'jij', Markovic zegt 'u'. „Radomir, herinner je je het?“, vraagt Milosevic, vriendelijk maar autoritair. Ja, Radomir herinnert het zich: hoe Milosevic hamerde op een goede behandeling van krijgsgevangenen, dat dat in de Servische traditie iets heiligs was. En dat de politie de Albanese burgers juist moest beschermen. „U hebt het niet één keer, maar bij veel gelegenheden gezegd.“

Markovic heeft drie dagdelen in de rechtszaal doorgebracht als getuige tegen Milosevic voor het Joegoslavië-Tribunaal. Hij heeft belastende verklaringen afgelegd over Milosevic' besluit om de geheime dienst rechtstreeks onder zijn gezag te krijgen. En hoe hij in het geheim miljoenen doorsluisde naar speciale eenheden van die dienst en naar het leger.

Maar als Milosevic aan het kruisverhoor begint, is Markovic de ondergeschikte die gevraagd en onge-

vraagd zijn loyaliteit ten toon spreidt.

Markovic wordt beschouwd als een belangrijke getuige, de eerste uit de entourage rond Milosevic die voor het tribunaal zijn mond zou opendoen over hoe Milosevic de macht naar zich toe trok en perfect op de hoogte was van alles wat in Kosovo gebeurde. Markovic heeft immers tegenover de Servische politie verklaard dat in zijn bijzijn Milosevic opdracht gaf om de lichamen van gedode Albanese burgers in Kosovo op te graven en in Servië in massagraven te gooien, buiten het zicht van onderzoekers van het tribunaal.

Maar voor het tribunaal weet Markovic niet hoe ver hij die verklaring, gedaan tegenover de politie in Servië, van zich af moet gooien.

Het proces wordt voor het zommerreces onderbroken tot 26 augustus. Vier weken heeft Milosevic daarom om zich voor te bereiden op het tweede deel van de zaak tegen hem. Vanaf februari hebben de aanklagers ruim honderd getuigen gehoord om te bewijzen dat Milosevic zich in Kosovo schuldig maakte aan misdaden tegen de menselijkheid. Vanaf oktober begonnen zij aan de onderdelen Kroatië en Bosnië.

Mladic in beroep tegen een levenslange celstraf

Het Joegoslavië-Tribunaal in Den Haag heeft Ratko Mladic gisteren veroordeeld tot een levenslange celstraf. De rechters oordelen dat Mladic zich als generaal van de Bosnisch-Servische troepen tijdens de burgeroorlog in Bosnië schuldig heeft gemaakt aan volkerenmoord in Srebrenica.

Daarnaast maakte hij zich schuldig aan andere misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, waaronder de bombardementen op Sarajevo, die het Tribunaal beschouwt als terreur tegen de bevolking. De rechters oordelen dat Mladic niet schuldig is aan de andere genocide-aanklacht tegen hem.

De aanklagers stelden de oud-generaal verantwoordelijk voor volkerenmoord in diverse andere dorpen, maar de rechters hebben hiervan geen overtuigend bewijs gezien. Wel achten ze Mladic schuldig aan de moord op talloze moslims en Kroaten in Bosnië. Zijn misdaden behoren tot de „meest gruwelijke misdaden die de mensheid heeft gekend“, zei de Nederlandse rechter Fons Orie, die het vonnis uitsprak.

Srebrenica was tijdens de oorlog (1992-1995) uitgeroepen tot veilige zone voor de islamitische bevolking, onder bescherming van Nederlandse vredesmilitairen. Op 11 juli 1995 liepen Mladic' troepen de stad onder de voet. Kort daarna werden meer dan 7000 mos-

Schreeuwen

- Even na 10.30 uur vroeg de verdediging van Mladic om een korte pauze. De rechter schorste voor vijf minuten, maar pas drie kwartier later was Mladic weer in de zaal.

- Zijn bloeddruk was enkele malen gemeten en die was gevaarlijk hoog, stelde de verdediging. Omdat Mladic begon te schreeuwen, zette de rechter hem de zaal uit en verwees Mladic naar een andere ruimte waar hij het vonnis via een livestream kon volgen.

limmannen en jongens gedood. In Bosnië zelf worden overigens ruim 8300 slachtoffers van 'Srebrenica' herdacht, onder wie vermisten die nooit zijn teruggevonden.

Ratko Mladic vecht de uitspraak van het Joegoslavië-Tribunaal tegen hem aan en gaat in hoger beroep. Dat hebben zijn advocaat en zijn zoon Darko meegedeeld na afloop van de uitspraak. Volgens zoon Darko hebben de rechters van het tribunaal niet eerlijk naar de feiten gekeken en hadden ze geen oog voor de Servische slachtoffers. „Gerechtigheid is vervangen door propaganda“,

JOEGOSLAVIË-TRIBUNAAL

WIL LEVENSLANGE CELSTRAF

530

Meer dan vier jaar lang duurde het proces, waarin tijdens 530 zittingsdagen de getuigenissen van 592 mensen zijn gehoord en 10.000 bewijsstukken werden bekeken.

zei Mladic' zoon.

De advocaat van Mladic sprak van het „totale falen“ van het tribunaal. Bovendien hekelde hij het feit dat de rechters niet echt werk hebben gemaakt van de hoge bloeddruk van Mladic. Ruim een half uur na aanvang van de zitting vroeg de verdediging om een schorsing en daarin is drie keer de bloeddruk gemeten.

Die was volgens de advocaat levensgevaarlijk hoog en die vroeg daarop om schorsing of juist versneld voorlezen van het vonnis. De rechter ging daar niet op in. „Wat je ook vindt van Ratko Mladic, hij is een mens en heeft recht op een goede medische behandeling“, stelde de advocaat na afloop.

Mladic was zestien jaar lang voortvluchtig. In 2011 werd hij alsnog opgepakt en naar Nederland gebracht om te worden berecht door het speciale tribunaal dat door de Verenigde Naties is opgericht. ANP

Mladic tot aan zijn dood in de cel

Gerben van 't Hof
Den Haag

Maakt nog bij binnenkomst van de rechtszaal ontspannen. Hij draagt een donker pak met een rode das en gaat wat onderuitgezaait zitten.

Maldaad heeft het met een mors gezicht aan. Hij weigert de rechersers van de lijken en verzigt plotseling of hij naar de w.c. gaat. Hij geeft hem vijf minuten, maar de oud-generaal komt pas na ruim een half uur terug. Hij heeft een zwak gestel en

Eliders tekken de Bosnisch-Servische militairen mensen letterlijk uit hun huizen. De bevelhebbers blaffen: 'Haal weg, we hoeven deze troep niet'. Het tribunal acht bekend en ietend opstaat. De Neder-

► **Mladic schreeuwt tegen het tribunaal, KOTJEN.**

Moeders van Senrenicia

Vandâaq is mijn
pijn wat verzacht

De weduwes uit Srebrenica slaakten een zuicht van verlichting bij het horen van het vonnis tegen Miladic, de man die hun echtgenoten, zonen en andere familieleden liet ombrengen. Vandaag heeft de gerechtshofheid gewonnen.*

Gerben van 't Hof

Ket natad rethier Orie heeft bedolien om sliden lewensding op te miltien, banger te den deken van nus oer de plein voor hie joegstortbuitnien. Enlike uwer is het nog een pik, vol heetiek, met diadente camera's, mien- tie, spandolende wietrenn op hui- ren scendren. Ni wordi er voor even gezungen. Yvrouen dradenk tussien teggen nuu watere- ogen. Ze beketen nuu hooldde om de oren teggen de snifende wind. Mannen met gietende gesichten lopen op de kuar at. Ze kussen elkaar op de wing. Leggen een hand op elkaars schou-

jaar in, jaar uit voelden ze spanning. Zou Mladic met zijn zieke gestel het einde van zijn proces halen? Zou hij de straf krijgen waarop zij hopen? Al die spanning glijde nu

7000

■ Bij de val van Srebrenica zijn zeker 7.000 moslims gedood. Het Bosnische herdenkingscentrum spreekt van 8.373 doden.

zichtbaar van hun schouders. Hajia Caric, leidster van 'Vrouwen van Srebrenica' knikt. Het is goed zo. Mladic heeft levenslang gekregen.

dorps, waar zich de voor Europa grootste joodse volkenmoord sinds de Tweede Wereldoorlog voltrok, verloor haar man, zoon en nog vijftien familieleden. „De troepen van Miksa dreven ons uit onze huizen. Mijn

Ploegleiders namen de militairen hem van mij weg. Ik benedrukte dat hij niet een operatie had ondergaan. Maar een soldaat beuete mij met de kof van zijn geweer tegen de grond. Ik heb mijn ethengenoer daarna nooit meer gezien. Lange tijd hield ik hoop dat hij nog in leven was. In 2005 werd hij geïdentificeerd uit de resten van een massagraaf. Die dag rukte Mladic heen definitief bij mij weg."

Nederlandse militairen van Dutch-Bornse zelf er een enorme ontlading in het betrekkingencentrum van Strebrechtsa volgen tenaasten nabes- raanden de zaak, die er rechtstreeks werd uitgezonden. De aanwezigen werden op bij het horen van de straf. Ze huilden en schreeuwden naar het scherm.

De hoofdrolspelers

Ratko Mladic

Levenslang
Bosnisch-Servische legerleider
na de oorlog in 1995 veroordeeld
voor de etnische zuiveringen
aan Srebrenica

Ante Gotovina

Vrijdijk
Kroatische generaal werd eerst
in 2001, maar werd vijf
jaar later in hoger beroep
vrijgesproken

Vojislav Seselj

Vrijdijk
Servisch politicus, voormalig
rechter in de
rechterbank van Mladic

Radovan Karadzic

40 jaar cel
Politicus leider van de Bosnisch-Servische
wereld van de
etnische zuiveringen
aan Srebrenica

Slobodan Milosevic

Oordeel
President van Servië
werd in 2001
vrijgesproken
voor de etnische
zuiveringen aan
Srebrenica

Zen smiet op de helders die
ze vroeger verdedigden, is
voor hun volgers in
Servië, Kroatie of Bosnië
psychologisch ondraaglijk

2 miljard

een was grofweg het bedrag van het tribunaal
in 21 jaar. Er zijn 10.000 etnische zuiveringen
en 4.500 geslagen personen

14

landen huisvesten veroordeelde gevangenen van
het Joegoslavische tribunaal, waaronder Slobodan
Milosevic en andere in voormalig Joegoslavië

FOTO: PAUL VRIEKEER/REUTERS

Aankomst Carla del Ponte (links beneden, met kommandant) wordt opgewacht door de media tijdens het proces tegen Slobodan Milosevic.

lijk verhoor, spijet de voorts
lijke ultranationalistische
regime van zijn laatste
grote oorlogsveldtochten, het sub
tiele, „service heeft altijd respect ge
re volkomen“ en het hof van an
tribunaal de kroatische Servische op
peetverschillen Rado Mladic in no
venber tot levenslang veroordeelde
Alleen er niet zeker van dat anderen
hetzelfde respect toonden tegenover
gerechtvaardigd voor de Servische
dienst omgekeerd tot haatling voor
Servische slachtoffers. Wie in Belga
do over Mladic of de Servische oor
logsmisdadigen Mladic heeft
dij geprotest, ook een medelidig
bijgevoegd bij NVO's. De
menen tijdens de Kosovo-oorlog.

Pedant verzoeken
In de eerdere van het taal naar ver
zoeken, de kroatische en de
tribunaal, staat in de in de
nog steeds opgeboude ter grootte van
Vrijdijk of Srebrenica. Ook het „in
dividuen“ van de schuld, een
haal. De kroatische en de ge
Pratijk persoonlijk verantwoordelijk
te stellen voor hun misdaden, moet
het tribunaal voorkomen dat de ex
Joegoslavische niet als collectie
kroatische verantwoordelijkheid worden
een laatste onderbrenging, de con
doen in Bosnië en Kroatie (1991-
1995) berolden veel Joegoslaven
definitief tot Servische, Kroatische
niet zo veel, ook als ze zich voordoen
in het chaotische achterland.

werd het tribunaal bevestigd zelf
prezenteren als bewijs van de
Kroatische of Bosnische die vijfde ging, be
vestigde voor Servische taboed, het
beeld van „Den Haag“ als anti-Servi
sche samenleving.

Op de dag van de veroordeling van
van de Bosnische Servische, de
niet Vojislav Seselj, Seselj, dat Servi
sche vrijwilligers konde voor de
gevoel in Bosnië en Kroatie (1991-
1995), de kroatische en de ge
patrijs rooksluimen door zijn ge
troom-rechts achteraan toe, het
vrije tribunaal in Den Haag, be
stuurde door „Joegoslavische machto
sta met Karadzic een „zwaar huldig
wek later werd Seselj, de kroatische
spoke van oorlogsmisdaden door
het tribunaal.

Mijn collega in Vraagstuk, een jour
nalist uit Belgrado, gruw van de na
lij onrechtvaardig, de kroatische en de
Joegoslavische en gedraagt zich ook zo.
In Sarajevo leeft hij met me met de
Bosnische vader van een 11-jarig
meisje, gesteld door Mladic, artikel
plan of medelidig, is hij uiters
vriendelijk.

Maar ook hij bemerkt in het multi
culturele Bosnië de afgelegen, de tek
maten van de kroatische en de kroa
tische kroatische territorium, Sarajevo
ho-bere, hoe Bosnië, het bekken
meisje van de kroatische „gruwel zoog
er voor dat hij zich uiteindelijk con
formeerde toen in Vraagstuk, achter

Bericht voor onze abonnees

Een nieuwjaarsgroet van uw bezorger

Vanaf 18 december brengen de
bezorger van NRC Handelsblad
aan u, onze abonnee, een nieuwjaars
is het laatste afgebeeld, waarmee
uw bezorger langskomt.

Dij twijfel
Heeft u twijfels omtrent de
identiteit van de bezorger, dan
kunt u vragen naar zijn looplijst
of identiteitsbewijs.

Elke bezorger ontvangt dagelijks
een actuele looplijst waarop de
abonnees en de persoonlijke
gegevens van de bezorger zijn
vermeld.

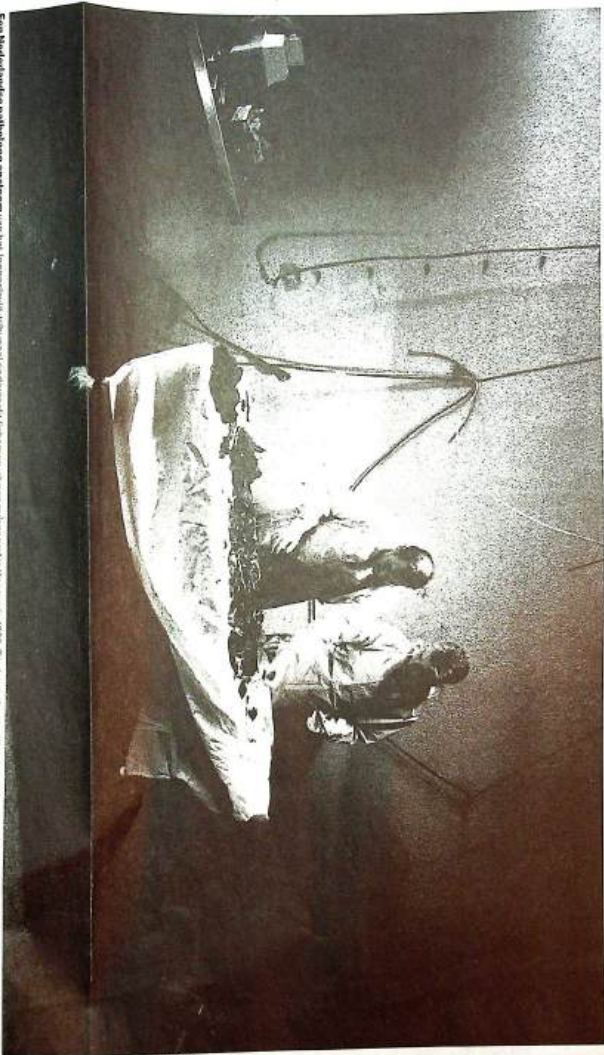
Bij abonnees met een abonnement op meer
en NRC Handelsblad kan zowel een actueel als
middelsbezorger langkomen.

NRC

Einde Joegoslavië-tribunaal

161

Verdachten heeft het tribunaal aangeklaagd. Daaraan zijn er 50 veroordelen en 33 vrijgesproken. De rest is doorverwezen, overleiden, wacht op een nieuw proces of zag de aanklacht te geringe richt ingetrokken worden.

Een Nederlandse politiebouw slaat toe op een Joegoslavië-tribunaal onderzoek. In januari 1999, zijn bevestigingen dienden als bewijsmateriaal tegen Servische verdachten.

Door onze correspondent
Roeland Termote
VISEGRAD

Aankomst in Vitegrad, de Bosnisch-Servische stad aan de rivier Drina, voor het Joegoslavië-tribunaal doordringt de deuren sluit met een afdoende besluit in den Haag.

Oorlogsrecht is een hotel met een op de lode-erfverwitting tussen het Servische landdeel van Bosnië, en moederland Servië. De Oekraïense brig levende de naam voor het becomende werk van de enige Joegoslavië Nobelprijs-winner, de Servische advocaat, kroonprins (1993-1997) van de Servische rechtspartijen voor Bosnisch-Servische paramilitairen tijdens de Bosnische burgeroorlog (1992-1995).

Milieu met namen als 'Witte Adelaar' bezetend zijn zich in Vitegrad aan het massaal afslachten, ver-voeren en ontvoeren van Bosnische vluchtelingen. Het als eders in het Servische deel van Bosnië waren ze grondaal in hun etnische zuiveringen. Vitegrad, voor de oorlog een stad met meer dan 65 procent Bosnaken, is vandaag voor 95 procent Servisch.

REPORTAGE OORLOGSMISDADIGERS

Veroordeeld in Den Haag maar nog altijd held in eigen land

Het Joegoslavië-tribunaal straft plegers van oorlogsmisdaden. In eigen kring worden ze vaak nog als helden gezien: de schuld voor de misdaden ligt altijd bij anderen.

deelde. Ik een van zijn vele presentia. Oorlogsmisdaden niet eenmaal in te zien, was de belangrijkste missie. Maar na 24 jaar en 161 aanklachten hantieren Haagse aanklagers en nati-onalisten op de Balkan nog steeds een ander definitie van succes.

Alfred Delić, de voormalige Bosnische president van de Servische Republiek in Bosnië, zei onlangs doelloos dat het demoniseren van Serviers het "enige doel" was van de Haagse rechtbank. In zijn regio, met grenzen die grensoverstapend waren met de Servische Republiek, werd de Servische militair en 'vorkleef' over-voerde ultranationalistische afkeuring nog vaak gewoon beschermers van de lokale bevolking. Die was bang in een onafhankelijk Bosnisch slachtoffer te worden van agressie door Bosnische moeders en Kroaten.

Orthodox knisbeeld

In april plantte een lokale veteranen-organisatie in Vitegrad, met steun van de lokale autoriteiten, een 3,5 meter hoog orthodox knisbeeld op een beboste heuvel boven de stad. Het beeld toont een man met een geweer, die staat te roepen tot een heilige vrede met de Bosnische Serviers voor een Groot-Servië. Toen Bosnaken, onder wie het grootste aantal slachtoffers viel, op een lokale begraving plaats een eigen monument oprichtten voor de 'slachtoffers van de genocide', bleef het knisbeeld staan. Het werd 'genocid' genoemd, 'vroegt wettelijk pen. Een Servische inwoner leverde commentaar voor de lokale media: 'Het tribunaal in Den Haag heeft niet verstand dat er genocide werd gepleegd in Vitegrad'.

20 ging het na vijf wel elke uit-

grijak, Servische, Kroatische en Bosnische vluchtelingen, die hun wegvallende woningen voor hun onveiligheids af.

Niemand doortast de verpelling met een groot man als Sibodan, stelde Miroslav Tudjman, partijleider voor de Kroatische regering, de Servische Republiek een herindieningsplichtigheid voor Sibodan Praljak in Zagreb. In een concentratie deed hantieren tweeduid-zeel Kroaten een laatste groet aan de Bosnisch-Kroatische generaal die in 1992 de Kroatische Republiek leidde. Tudjman, zoon van een kroatische en vader van de natie Franjo Tudjman, was een van de aanwezigen, met een minster en een reeks partij-leiden. Den Haag had zich weer eens gevestigd op een heilige afdeling van internationale gerechtigheid.

Ook in EU-kranten Kroatische zijn oorlogsmisdadigers geen misdadigers, maar verdiegers. Als ze cynische of doelpassende moeders van andere oorlogsmisdadigers zouden zijn worden ze niet als heiligen beschouwd die lid achter hen schakelt. Dit is psychologisch ondraaglijk. Bovendien deelt praten over hun misdaden zowel de aandacht af te leiden van de Kroatische slachtoffers als de oorlogsmisdadigers van de andere kant. Die werden niet tot de andere kant van de Balkan van een beschuldigingen tussen de macht-hoekjes van de Balkan.

De Servische president Aleksander Vučić is een minster in het genre. Terwijl de tweede omgiffing van zijn partij oorlogsmisdadigers open-

Einde Joegoslavië-tribunaal

INTERVIEW **FONS ORE** RECHTER BIJ HET JOEGOSLAVIË-TRIBUNAAL

'Een tribunaal is er niet voor verzoening'

Rechter Fons Ore kijkt terug op 24 jaar tribunaal. Boeken over Srebrenica las hij niet. "Ik wilde me niet laten beïnvloeden."

Door onze redacteur
Wim Buijsman

DEU HAAG. Rechter Fons Ore (79) heeft een lemaal processtuk geleid, maar dat tegen de "slager van Srebrenica" trok de meeste aandacht. Sinds november 2001 is de Nederlandse rechter bij het Joegoslavië-tribunaal in Den Haag betrokken bij het proces voor de lemaal slachtoffers van de lemaal Srebrenica. Ore heeft al eens de rechtzaal uitgezien, omdat Miletić hem maar bleef interrumperen. Tijdens de uitspraak was het weer raak: Miletić vroeg een bijdrage aan de verzoening van de lemaal. Ore antwoordde: "Ik heb het bij teruggang tegen de rechtzaal te schreeuwen. Omeeuw werd hij verwilderd. Weid Ore daar zenuwachtig van. Niet, ja, hij is doodsblijvend."

De zaak gaat om de lemaal slachtoffers van Srebrenica. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

FOTO: FRISO/NEURIS, HOLLANDSE HOOGTE

Rechter Fons Ore sprak net vorige uit van de laatste grote verdachte van het tribunaal, Ratko Mladic.

boek. Een heidsof slachtoffers, dat is het. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

86 **rechter's** hebber ge-
weerd bij het tribunaal.
Het zijn er nog 15 over.

Het Strafproces staat met het einde bij de lemaal slachtoffers van Srebrenica. Ore kijkt terug op 24 jaar tribunaal. Boeken over Srebrenica las hij niet. "Ik wilde me niet laten beïnvloeden."

De zaak gaat om de lemaal slachtoffers van Srebrenica. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Het namis bleef een onderbrekend bleef, maar de lemaal bleef. "Aldus lemaal, heb je veel gruwelijke dingen voorbij zien komen. Als advocaat bent u een jaar eens met de lemaal. Het is een processtuk dat onder ogen gezien, ook met verlinking tot gezondheidszwaarte. "Miletić kreeg lemaal, onder andere voor de lemaal in Srebrenica."

Vergaderjaar 1998–1999

22 181

De situatie in voormalig Joegoslavië

Nr. 219

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 5 november 1998

Naar aanleiding van het verzoek van de vaste commissie voor Buitenlandse Zaken en de vaste commissie voor Defensie van hedenochtend informeer ik U, mede namens de Minister van Defensie, over de alleraatste stand van zaken met betrekking tot Kosovo sinds onze brief van 2 november jl.

Er is een verzoek tot deelname aan de «extraction force» gedaan door de Franse minister van Defensie. Daarover is echter nog geen besluit genomen.

Op 4 dezer heeft de NAVO-Raad een «concept of operations» goedgekeurd voor de inzet van een «extraction force» om OVSE-verificateurs in nood hulp te bieden.

Het voorlopige «concept of operations» ging uit van bijstand door de NAVO in drie scenario's:

- «Immediate extraction»: onmiddellijke noodevacuatie bijvoorbeeld in geval van directe aanvallen op of mogelijke gijzelingen van een beperkt aantal verificateurs;
- «Rapid extraction»: noodevacuatie van een deel of het geheel van de KVM op korte termijn als gevolg van verslechterende omstandigheden. (reactietijd 96 uur);
- Ontzetting c.q. evacuatie van de gehele missie als gevolg van het uitbreken van gevechten op grote schaal.

Mede op Nederlands aandringen zal in de operationele planning ook worden uitgegaan van ondersteuning van de OVSE-missie in de drie volgende additionele scenario's:

- Redding van OVSE-verificateurs wanneer hun bewegingsvrijheid met geweld wordt verhinderd;
- Redding van OVSE-verificateurs die in een mijnenveld belanden;
- Noodevacuatie op medische gronden.

gelegd. De resolutie bepaalt uitdrukkelijk dat in geval van nood actie noodzakelijk kan zijn om metterdaad de veiligheid en bewegingsvrijheid van de verificateurs zeker te stellen.

Mede op Nederlands aandringen wordt in NAVO-verband op dit moment een aantal beschermingsconstructies uitgewerkt voor de ontzetting dan wel evacuatie van OVSE-verificateurs in geval van bedreiging van hun veiligheid. Op korte termijn is hier meer duidelijkheid verwachtbaar. Tussen de OVSE en de NAVO moeten nog werkafspraken worden gemaakt op dit punt. Een verantwoorde afweging van de risico's verbonden aan eventuele deelname aan de OVSE-verificatiemissie is op dit moment dan ook niet mogelijk. Zodra dit wel het geval is zal tevens de mogelijkheid van deelname aan de NAVO-luchtverificatiemissie aan de orde komen.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. J. van Aartsen

De Minister van Defensie,
F. H. G. de Grave

De NAVO-Raad kan te allen tijde besluiten alsnog tot luchtacties over te gaan.

De VN-Veiligheidsraad heeft op 24 oktober jl. in resolutie 1203 de overeenkomsten van de FRJ met de OVSE en de NAVO bekrachtigd en van de FRJ geëist deze onmiddellijk en volledig uit te voeren. Voorts worden de VN-lidstaten opgeroepen personeel ter beschikking te stellen van de OVSE-verificatiemissie.

De Permanente Raad van de OVSE nam een dag later het formele besluit tot ontplooiing van de «Kosovo Verification Mission» voor de duur van een jaar. Beide teksten zijn Uw Kamer toegegaan.

De onderhandelingen over een politieke oplossing worden voortgezet op basis van een door de Contactgroep en de EU gesteund voorstel van VS-bemiddelaar Hill. Het voorstel voorziet in een interimregeling van drie jaar met zelfbestuur, waaronder de instelling van een eigen parlement, regering, rechterlijke macht en politie. VS-bemiddelaar Hill en de Speciale Gezant van de EU, Petritsch, pogen te bewerkstelligen dat spoedig rechtstreekse onderhandelingen tussen beide zijden tot stand komen.

De humanitaire hulpverlening is hervat en de terugkeer van ontheemden komt op gang. Er verblijven echter naar schatting nog 10 000 ontheemden in de open lucht, naast de ca. 200 000 ontheemden en vluchtelingen die wel een dak boven het hoofd hebben. De bewegingsvrijheid van waarnemers en hulpverleningspersoneel wordt over het algemeen gerespecteerd. De totale humanitaire steun van de Commissie en de lidstaten bedraagt thans, met inbegrip van reserveringen, ongeveer 44 MECU. Daarvan heeft de Commissie reeds 8,5 MECU uitgegeven. Daarenboven heeft de Commissie 10 MECU beschikbaar voor reconstructie, waarvan 4,2 MECU is bestemd voor de uitvoering van het onderwijsakkoord. Nederland heeft tot nog toe ca. 7 miljoen gulden bijgedragen, voor het merendeel via multilaterale kanalen, aan de opvang van ontheemden en vluchtelingen in Kosovo, Montenegro en Noord-Albanië. Nu de toegang tot de ontheemden is verbeterd, zal de Regering, al naar gelang de mogelijkheden en behoeften, een aanvullende bijdrage leveren ter bevordering van o.a. het terugkeerproces.

De verificatiemissies van de OVSE en de NAVO

De Regering heeft besluitvorming over Nederlandse deelname aan de verificatiemissies verbonden aan drie factoren, namelijk de deelname van andere landen (m.n. de VS en Rusland), de juridische basis van de missies en adequate voorzieningen voor de veiligheid van de verificateurs. Over de twee eerstgenoemde factoren bestaat inmiddels duidelijkheid.

De Verenigde Staten en de Russische Federatie hebben aangegeven ieder met 150 tot 200 personen deel te nemen aan de OVSE-verificatiemissie. De VS levert tevens het hoofd van de missie. Daarnaast hebben twaalf landen van de Europese Unie toezeggingen gedaan in de orde van grootte van totaal 1000 personen. Voorts zullen o.a. Canada (120), Noorwegen (70) en Zwitserland (50-100) deelnemen. Ook Tsjechië, Witrusland, Slowakije, Roemenië en Oekraïne hebben deelname aangekondigd. Daarmee zou in circa driekwart van de benodigde 2000 verificateurs voorzien zijn. Nog niet alle toezeggingen zijn gedeponereerd bij het OVSE-secretariaat. Resolutie 1203 verschaft de verificatiemissies een adequate juridische basis.

Voor wat betreft de veiligheid is van belang dat resolutie 1203, gebaseerd op hoofdstuk VII van het VN-Handvest, de FRJ en de Kosovo-Albanezen oproept om de veiligheid van het verificatiepersoneel te garanderen, waarbij de hoofdverantwoordelijkheid voor de veiligheid bij de FRJ wordt

Een dader voor en achter de schermen

Slobodan Milošević is alleen aangeklaagd wegens misdaden in Kosovo. Maar aan die oorlog gingen er nog twee vooraf. Een beknopt 'daderprofiel'.

Door onze redacteur

PETER MICHELSEN

ROTTERDAM, 28 MEI. Slobodan Milošević wordt algemeen gezien als hoofdverantwoordelijke voor de desintegratie van het oude Joegoslavië en de daaruit voortvloeiende oorlogen in Kroatië en Bosnië.

Als president van Joegoslavië heeft Milošević formeel maar zeer beperkte bevoegdheden. Maar in de dertien jaar waarin hij nu regeert, hebben formele bevoegdheden in zijn drie opeenvolgende functies - partijleider, president van Servië en president van Joegoslavië - maar weinig te betekenen gehad: in elk van die drie functies is hij de werkelijke leider van Servië en later Joegoslavië geweest. De macht van Milošević berust niet op de letter van de wet en de staatsinrichting maar op een uitgebreid netwerk, waarin vertrouwelingen op sleutelfuncties in de politiek en de economie de richtlijnen van Milošević uitvoeren. De vier medebeklaagden van Milošević zijn zulke sleutelfiguren - trouwe uitvoerders van zijn besluiten.

In Kosovo is Milošević, federaal staats-hoofd en in die functie lid van de oppermachtige Defensieraad verantwoordelijk voor de oorlogvoering van het federale leger. Strikt formeel heeft hij niets te maken met het optreden van de speciale politie in Kosovo, maar in de praktijk kan die tot de tanden bewapende strijdmacht van etnische zuiveraars geen stap verzetten zonder zijn instemming: de formeel verantwoordelijken, de commandanten en de Servische leiding, zijn vertrouwelingen van de president.

Inzake Kroatië was Milošević als president van Servië hoe dan ook in hoge mate verantwoordelijk voor het geweld dat door de Kroatische Serviërs en door het Joegoslavische Volksleger (JNA) werd ontketend tegen de Kroaten, toen die zich midden 1991 van de Joegoslavische Federatie afscheidten. Formeel en juridisch had hij noch met de Kroatische Serviërs noch met het JNA

iets van doen: de eersten opereerden formeel gezien op eigen initiatief, het laatste viel als federale instantie juridisch onder de zeggenschap van het Joegoslavische staatspresidium waarvan Milošević geen lid was. Maar uit vele bronnen, zoals de memoires van Borisav Jović, indertijd namens Servië lid van dat staatspresidium en Milošević' stroman, is later duidelijk geworden dat het Milošević was die niet alleen de acties van het leger, maar ook die van de milities van de Kroatische Serviërs vanaf het begin tot het eind toe heeft geregisseerd en gecoördineerd. Dat geldt ook voor de meedogenloze vernietiging van de stad Vukovar, eind 1991. De grootste afzonderlijke oorlogsmisdadige door de Serviërs werd aangericht was 200-voudige moord op de patiënten uit het plaatselijke ziekenhuis na de val van de stad.

In de Bosnische oorlog trok Milošević vanaf begin 1992 tot ten minste midden 1993 aan de touwtjes: hij had de Bosnische Serviërs aan het lijntje en bepaalde van een afstand het beleid. Onder zijn politieke verantwoordelijkheid vallen aldus de omsingeling en bloedige beschieting van Sarajevo en de etnische zuivering van grote delen van Bosnië door de Bosnische Serviërs, de inrichting van detentiekampen als die in de regio rond Prijedor, en de verdrijving van honderdduizenden moslims en Kroaten. Na april 1993 is de politieke verantwoordelijkheid voor de misdrijven van de Bosnische Serviërs minder duidelijk: in die maand stemde Milošević in met het Vance-Owen-vredesplan, dat evenwel door de leiders van de Bosnische Serviërs werd afgewezen. De onenigheid leidde tot een breuk tussen Belgrado en Pale die nooit meer is geheeld, ook al zijn er talrijke, zeer harde aanwijzingen dat Milošević de zaak van de Bosnische Serviërs in het geheim financieel en materieel is blijven steunen (zonder die steun hadden ze de oorlog niet kunnen voortzetten) en zelfs dat het bloedbad van Srebrenica, waar in juli 1995 7.000 moslimmannen zijn vermoord, zonder zijn instemming niet zou hebben plaatsgevonden. Milošević heeft bovendien de Serviërs, die in staat van beschuldiging zijn gesteld wegens oorlogsmisdaden, steeds beschermd en asiel verleend. Bij de oorlogen in Kroatië en Bosnië vielen in totaal naar schatting 260.000 doden.

Voor Westen inzet nu verhoogd

Het Westen is steeds ambivalent geweest tegenover Milošević. De aanklacht zal die houding veranderen. Een inventarisatie van de Westerse houding.

Door onze redacteur

ROBERT VAN DER ROER

ROTTERDAM, 28 MEI. Zelfs de vorige Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Warren Christopher, raakte in het najaar van 1995 tijdens de onderhandelingen over een vredesakkoord voor Bosnië gefintrigeerd door de charmes van Slobodan Milošević, toen president van Servië. Christopher, zelf een bijna deemoedige persoonlijkheid, zei in de aanloop naar het Dayton-akkoord tegen zijn Bosnië-gezant Richard Holbrooke: als het lot Milošević een andere geboorteplaats en opleiding had bezorgd, zou hij een succesvol politicus in een democratisch systeem zijn geweest.

Christopher's observatie is slechts één voorbeeld van de ambivalentie waarmee de wereldgemeenschap en vooral het Westen het afgelopen decennium Milošević, nu president van Joegoslavië, heeft bejegend: ook al was hij voor hen de architect van de oorlogen in ex-Joegoslavië, de internationale leiders en frontdiplomaten die met hem te maken kregen, lieten zich nooit echt diskwalificeren over hem uit. Die ambivalentie was gestoeld op het pragmatische standpunt dat hij een gekozen leider was, en op een zekere fascinatie voor de persoon Milošević.

Hoewel Milošević volgens Westerse onderhandelars de hoofdverantwoordelijke was voor de etnische zuiveringen en massale moordpartijen in Kroatië en Bosnië, weigerden zij hem jarenlang publiekelijk af te schilderen als een oorlogsmisdadiger. Cynisme en Realpolitik gingen hierbij hand in hand: een andere leider in Belgrado was er niet en de kans was groot dat de wereldgemeenschap hem in de toekomst weer nodig had.

Westerse regeringen, vooral de Amerikaanse, kregen vóór en na het Dayton-akkoord van november 1995 een blijvend belang om het kanaal met Milošević open te houden. Hij maakte bij de totstandkoming van 'Dayton' zijn Bosnisch-Servische delegatieleden - „die boerenpummels uit Pale”

zoals hij ze noemde - monddood en zorgde er daarna voor dat de explosieve situatie in Bosnië niet opnieuw escaleerde. De transformatie van potentiële oorlogsmisdadiger tot staatsman was de „politieke heruitvinding” van Milošević, oordeelde *The New York Times* eind 1995. Een heruitvinding die mogelijk was in een internationaal juridisch en moreel vacuüm omdat een aanklacht van het Haagse oorlogstribunaal tegen hem uitbleef.

Het Westen had Milošević vroeg of laat ook nodig inzake 'Kosovo': het volgens waarnemers 'grootste kruistvat' van Joegoslavië, dat in Dayton niet of nauwelijks ter sprake was geweest omdat Christopher en Holbrooke hun handen al vol hadden aan Bosnië, en sindsdien onaangeroerd bleef. Toen Kosovo vorig jaar inderdaad ontplofte en Milošević zijn troepen losliet op de Kosovo-Albanen, bleef het Westen nog steeds betrekkelijk mild over Milošević.

Ook Richard Holbrooke, die het met hem onderhandelde, wilde eind januari van dit jaar tegenover deze krant niet ingaan op de vraag of Milošević niet allang in een Haagse cel hoorde te zitten: „Of hij een oorlogsmisdadiger is, hangt af van een keten van bewijs.” Sinds Milošević eind maart de etnische zuiveringen in Kosovo verheigde, zijn de publieke reserves van Westerse leiders over hem verdwenen en noemen ze hem een mini-Hitler. Het internationale onderhandelingskanaal met hem is nog steeds open: dit keer niet via de Amerikaan Holbrooke, maar via de Rus Tsjernomyrdin, die waarschuwt dat hij niet de 'postbode' van de NAVO is.

Nu de aanklacht tegen Milošević openbaar is gemaakt, lijkt de internationale ambivalentie in het oordeel over Milošević formeel van de baan. Maar ook treden nieuwe publieke en politieke krachten in werking. Kan de NAVO een akkoord of zelfs maar compromissen sluiten met een verdachte van oorlogsmisdaden? De aanklacht leidt er toe dat de publieke opinie en politieke leiders de details van de onderhandelingen nog meer onder een microscoop zullen leggen. Daarmee is de inzet voor het Westen verhoogd: de NAVO kan het zich nu nog minder permitteren om te verliezen van een officiële kandidaat-oorlogsmisdadiger.

NR
28-5-99

deVerdieping

23-2-2002

Proces-Milosevic

Nicole Lucas

Het zijn mooie tijden voor politiek tenaars Predrag Korakic, alias Corax. Na de eerste dag van het proces tegen Slobodan Milosevic tekende hij een verdrachte die arrogant recht overeind blijft zitten, terwijl om hem heen de doodshoofden zich opstapelen.

Drie dagen later verscheen Milosevic aan de lezers van het dagblad Dumas in de gedaante van Moeder Teresa. Een verwijzing naar (onder meer) de bewering van de ex-Joegoslavische president dat Ibrahim Rugova, leider van de Albanezen in Kosovo, het aan Milosevic te danken heeft dat hij nog leeft.

Het zou Aleksa Djilas niet eens verbazen als dit klopt. Het beeld dat van het regime van Milosevic bestaat, kent geen nuances. Maar de werkelijkheid was veel complexer. Djilas (49), historicus en socioloog, is een bekend Balkanpublicist en zoon van de in 1995 overleden Joegoslavische dissident communiste Milovan Djilas. Net als veel landgenoten heeft hij het proces tegen Milosevic de afgelopen dagen nauwkeurig gevolgd. Tegenover de buitenwereld houden de Serviërs weliswaar de schijn van desinteresse op, maar binnenskamers houdt het proces hen wel degelijk in de ban. En dat geldt zeker voor de media.

Afgelopen weekende maakten kranten en tijdschriften de eerste balans op. Het was een sombere. Op 5 oktober 2000, toen de Serviërs een eind maakten aan het bewind van Milosevic, hebben we ons enigszins gerehabiliteerd in de ogen van de wereld. Met het proces in Den Haag zijn we terug bij af, constateerde Lijana Smajlovic in het weekblad NIN. Want Carla del Ponte mocht vorige week dan beweren dat het proces slechts één man aanspreekt op zijn individuele verantwoordelijkheid, het daarop volgende betoog van haar collega Geoffrey Nice schetste niet slechts een kwaadaardig man, maar een kwaadaardige natie.

"Uiteraard worden we gestigmatiseerd", zegt Djilas nuchter. "De vraag of we collectief schuldig zijn, doet er eigenlijk niet eens meer toe, want we zijn al collectief gestraft. Economisch verkeren we op hetzelfde peil als tien jaar geleden, er wonen 700.000 vluchtelingen in Servië en de enige Serviër met wereldfaam is Slobodan Milosevic. En dat zal de komende vijftig jaar ook zo blijven, tenzij een Serviër het medicijn ontwikkelt tegen kanker."

Anders dan veel landgenoten heeft Djilas er geen moeite mee Milosevic schuldig te verklaren. Hij is een oorlogsmisdadiger, die levenslang verdient. Hij heeft handig ingespeeld op nationalistische gevoelens onder de bevolking. Dat dat nationalisme bestond en bestaat, staat voor Djilas eveneens vast.

Slobodan Milosevic is een oorlogsmisdadiger die levenslang verdient, zegt Aleksa Djilas.

Tegelijk volgt de Servische historicus het proces tegen de voormalige Joegoslavische president met gemengde gevoelens.

"Er is maar één Serviër met 'wereldfaam', en dat zal de komende vijftig jaar zo blijven."

Nationalisme, schreef hij in 1993 in het invloedrijke Amerikaanse Foreign Affairs, is sinds de 19de eeuw de krachtigste ideologie in Centraal- en Oost-Europa en de intelligentia spelen daarbij een belangrijke rol. Het Servisch nationalisme heeft een bijzonder trekje, schreef hij ook: meer dan anderen zijn Serviërs ervan overtuigd dat de geschiedenis hen onrechtvaardig heeft behandeld.

Anders dan veel buitenstaanders is Djilas, die in 1991 een alomteweerdaardig geschiedenis schreef van Joegoslavië onder de titel 'The contested country', echter niet bereid alle schuld voor het bloedige eind van Joegoslavië op de schouders van Milosevic en de Serviërs te leggen. Hij heeft zich eerder aan de historische schets van Geoffrey Nice vorige week presenterende. Eenzijdig, oordeelt hij, soms regelrecht fout. "Als je de misdaden noemt die de Servische royalisten hebben begaan in de Tweede Wereldoorlogen, en die hebben ze begaan, moet je ook stilstaan bij wat de Kroatische fascistie hebben

gedaan. En moet je ook noemen dat de 55 in Bosnië twee divisies van moslims kon vormen."

Djilas vraagt zich af waarom Del Ponte en haar voorgangers de aanklacht tegen Milosevic niet hebben beperkt. De rol van Milosevic bij het begin van de oorlog in Bosnië was makkelijk te bewijzen. In 1992 was het een publiek geheim dat het Servische ministerie van binnenlandse zaken allerlei paramilitaire organisaties in Oost-Bosnië van wapens voorzorg. En zijn rol bij de verdrijving van Albanezen uit Kosovo na het begin van de Navo-bombardementen, is ook duidelijk.

De aanklagers willen echter veel meer: het bewijs leveren van het bestaan van een 'criminele onderneming', met als doel het creëren van een Groot-Servië. Zo'n plan was er niet, daarvan is Djilas overtuigd. De aanklagers kunnen daarom hun stelling alleen bewijzen door de geschiedenis geweld aan te doen. Niet alleen die van de Tweede Wereldoorlog, maar ook die van minder lang geleden. Aan de rol van de in 1999 overleden Kroatische president Franjo Tudjman wordt, ten onrechte, volledig voorbijgegaan, aldus Djilas. "Het ene nationalisme wordt uitvergroet, het andere amper genoemd."

En het verhaal over het - ook door Nice aangehaalde - Memorandum van de Servische Academie van Wetenschappen uit 1994 moet nu eindelijk eens juist verteld. "Er was helemaal geen memorandum. Er is een eerste versie geweest van een stuk, waaraan misschien een half dozijn wetenschappers heeft gewerkt. Toen is het door de politie in beslag genomen." Djilas wil daarmee niet zeggen dat het ideeën bevatte die men mensen aansprakten dan dat kleine gapje. "Maar presentie zoets niet alleen officieel snuk dat de goedkeuring kreeg van de hele Academie. Dat is gewoon niet waar."

Djilas hoort bij een grote groep Serviërs die Milosevic liever in Belgrado voor de rechter zien verschijnen. "We hebben hen verkeerd. Dat is niet hoogstaand." Belagrijker echter vindt hij dat, met het proces in Den Haag, de

zoo noodzakelijke morele catharsis wordt uitgesteld. Natuurlijk, hij realiseert zich dat velen Milosevic voor het gerecht hadden willen zien, vanwege de pijnhoop die hij er uiteindelijk in eigen land van heeft gemaakt, en niet voor wat hij anderen heeft aangedaan.

"Het besef moet groeien. We missen nu eenmaal het niveau van de intellectuelen die bijvoorbeeld in Duitsland aan zelfonderzoek hebben gedaan. Maar met Milosevic in Den Haag, die in de aanval gaat en soms ook gelijk heeft, duurt het alleen maar langer."

Ook van de huidige Servische regering van Zoran Djindjic gaat wat dat betreft geen initiatief uit. "Ze brengen de samenwerking met het tribunaal als pure noodzaak en doen verder krampachtig alsof het hen niet aangaat." Wat natuurlijk niet zo is. "Want Milosevic heeft een punt als hij zegt dat, toen zijn handen in 1995 aftrak van de Bosnische Serviërs, het Djindjic was die het aanlegde met Karadzic."

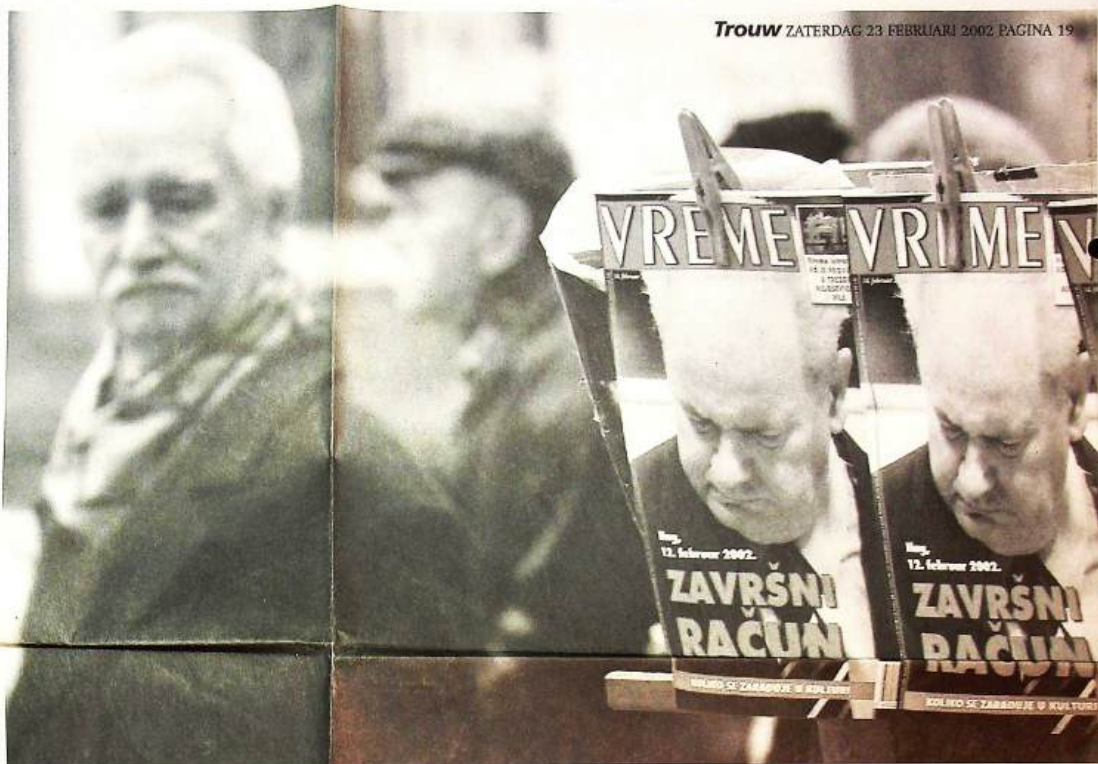
Milosevic zal veroordeeld worden, dat lijdt voor Djilas geen twijfel. En zo

lang dat voor oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid is, heeft dat ook zijn instemming. De beschuldiging van genocide snijdt echter geen hout, vindt hij. "Srebrenica was een tragedie, maar geen genocide. Dat was het geweest als ook vrouwen en kinderen waren vermoord".

Een groot deel van de Servische pers gaat er echter van uit dat Milosevic ook op dat punt schuldig zal worden verklaard. En dat daarvoor niet alleen hij, maar heel Servië zal worden gestraft: de uitspraak zal door de omliggende landen worden gebruikt om herstelbetalingen te eisen.

Het kan, knikt Djilas. "De vorige Amerikaanse ambassadeur in Kroatië, Peter Galbraith, die overigens in het geheim het Kroatische leger vanuit Iran liet bewapenen, heeft eens gezegd dat Servië Kroatië 29 miljard dollar schuldig is. Hoe meer, hoe beter, denk ik wel eens, want het is natuurlijk volstrekt duidelijk dat we dat soort bedragen niet kunnen betalen. Het zou tot een volledige ineenstorting van de economie lei-

Trouw ZATERDAG 23 FEBRUARI 2002 PAGINA 19

Milosevic op de cover van het tijdschrift Vreme ('Time') van 12 februari. FOTO AP

Heel Servië wordt gestraft

den. En dat weer tot een enorme vluchtelingenstroom. Daar zit Europa niet op te wachten. Ik denk dan ook dat het niet zover zal komen. Er zal een soort compromis worden gevonden."

De Serviërs zelf hebben daarbij niet zoveel in te brengen. "Er zit hier nu een Quisling regime en de komende 20 jaar zal dat niet anders zijn." Het enige voordeel, aldus Djilas, is dat "onze meezelfs deze keer redelijk beschaafde landen zijn". We zullen doen wat ons door Europa wordt opgedragen. En dan zal het ons langzaam een beetje beter gaan."

Er wacht de Serviërs bepaald geen goeden toekomst, meent hij, maar het is voor hem zelf geen reden om opnieuw te vertrekken. Djilas studeerde en werkte jarenlang in het buitenland: in 1992 gaf hij zijn baan aan het Amerikaanse Harvard op om terug te keren naar Belgrade. "Ik moet niets hebben van het romantisch nationalisme dat Serviërs op een voetsnelt plaatst en van Servië heilige grond. Wij zijn verder niets bij zonders. Maar ik voel me gewoon hier meer thuis dan ergens anders."

aangegeven in het Handvest zelf.

Terwijl dus daarbij dan alleen voor die bepaalde staten geldende verdragsrechtelijke normen en mensenrechten als buiten effect geplaatst zouden moeten worden beschouwd.

En dus ook alleen voor de burgers van die bepaalde staten.

Waar zou de Veiligheidsraad de bevoegdheid daartoe vandaan kunnen halen ?

Nergens vandaan.

Dit staat diametraal tegenover alles waar het volkenrecht voor staat.

En voor dergelijke beweerdelijke bevoegdheden is dan ook nergens in het volkenrecht ook maar een schijn van legitimatie te vinden.

V. Het structurele gebrek aan onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het zogenaamde tribunaal in de zin van art. 6 EVRM en art 14 IVBPR.

Voorts is hier ook nog eens elke logica en consistentie zoek. Want de op zichzelf al volstrekt ondeugdelijke 'rechtvaardiging' voor dit tribunaal verliest zich bovendien in innerlijke tegenspraken.

Indien immers de enige legitimatie voor het zogeheten tribunaal en zijn taakuitoefening zou kunnen zijn dat het een maatregel vormt in de zin van artikel 41 van het Handvest, met als doel herstel van vrede en veiligheid, dan kan het dus nooit onafhankelijk zijn.

Want inzake 'herstel van vrede en veiligheid' heeft de Veiligheidsraad immers zelf het primaat. Dat is uitdrukkelijk een opdracht van het Handvest.

Dat plaatst op zichzelf al de Veiligheidsraad zélf onontkoombaar boven het zogenaamde tribunaal.

Als enige doel en grondslag van het zogeheten tribunaal dan ook zouden zijn 'herstel van vrede en veiligheid', en de te plegen 'rechtspraak' louter ten dienste van dit doel zou staan, dan kan dus dit schijn-tribunaal niet geacht worden onafhankelijk te zijn van de Veiligheidsraad.

Die immers op dit terrein, bij aanwijzing door het Handvest zelf, de beslissende autoriteit vormt.

Bovendien zou het tribunaal niet alleen beschouwd moeten worden als een 'maatregel' in de zin van art. 41 Handvest, maar is een verder onderdeel van de constructie dat het bovendien beschouwd moet worden als een hulporgaan van de Veilig-

'van holst en steijnen

From: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>
To: Christopher Black <bar@idirect.com>; Vladimir Krsljanin <vlada@sps.org.yu>; TARGETS <redactie@targets.org>; <Emperors1000@aol.com>; David Jacobs <david@shelljacobs.com>; Paul Davidson <p.davidson@btinternet.com>
Sent: dinsdag 12 maart 2002 10:37
Subject: Re: Re attachments

Dear David,

We all ought to keep constantly in mind that this is NOT a case of whether or not 'destruct the prosecutor's case'. This is a show-trial and the outcome is clear: 'M is guilty'. Whether or not there is a good team of lawyers. The condemnation of M. is simply too important for the New World Order.

Those dressed in robes at the puppet-tribunal are completely aware their historic role and totally prepared to play this role: to sentence M. Time and again 'tribunal-watchers' can find evidence for this: the fact that they have agreed to join the indictments (only rational if you subscribe the thesis that there was an all over plan for a Greater Serbia), the recent refusal to set M. free, etc.

There is no place for illusions.

And finally: no lawyer(s) can do such a job as M. himself is performing !

For the front of the world's public opinion, this is not just another shady lawyer, but a self made man, fighting an impressive fight against an overwhelming power !

This makes him already NOW the moral winner, a thing that was never to be reached by any lawyer.

Best regards,

Nico Steijnen

NRC Lang dus nog steeds rondtoeteren dat Milosevic een Hitler was

Door onze correspondent
Caroline de Gruyter
WENEN

In 2014 interviewde de Russische staatstelevisie Dunja Mijatovic over de rol van de media in het conflict tussen Rusland en Oekraïne. Mijatovic, sinds 2010 Vertegenwoordiger voor Mediavrijheid bij de OVSE in Wenen, herinnert zich dat interview goed. Het vond plaats in een hotel in Kiev, in het Russisch. „Het was een vriendelijk gesprek. Ik sprak vrijuit”, zegt de Bosnische Mijatovic in haar kantoor in de Oostenrijkse hoofdstad. „Zo zeiden ze dat het voor Russische journalisten onmogelijk was in Oekraïne te werken. Waarop ik vroeg: hoe kunnen jullie me hier dan interviewen?”

Haar medewerker maakte een opname van het interview. Toen ze later de uitzending zag, bleek dat de Russen haar stem hadden weggedraaid en haar een voice-over hadden gegeven. En die stem zei dingen die Mijatovic nooit gezegd had. Politieke dingen. „Alsof ik het eens was met het officiële Russische standpunt.” Ze diende schriftelijk een klacht in. Daar kwam nooit antwoord op. Later vroeg hetzelfde kanaal nog een interview aan, alsof er nooit iets was gebeurd.

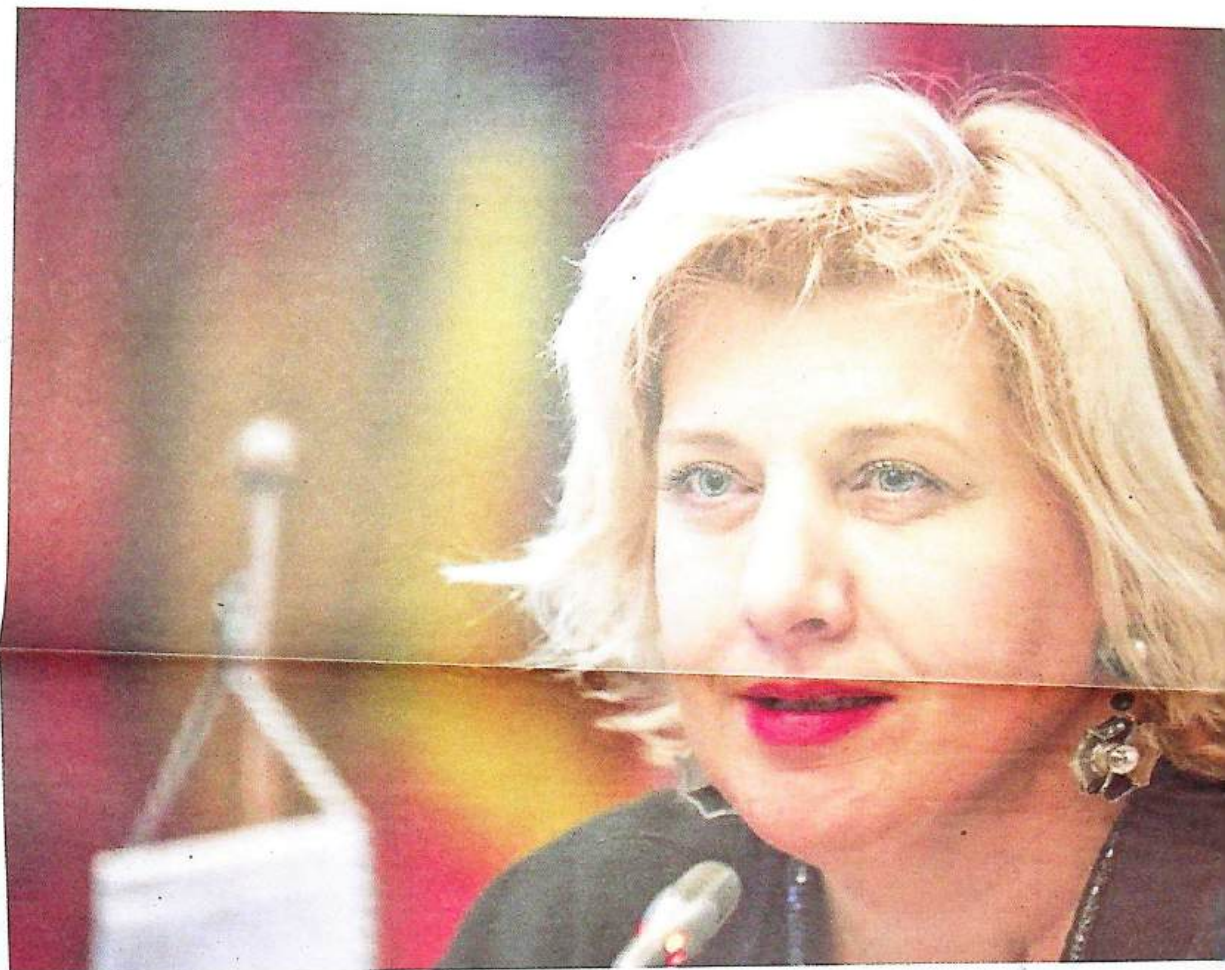
Schaf censuur af

Mijatovic, die na de oorlog in voormalig Joegoslavië in de jaren negentig de eerste Bosnische raad voor de media oplichtte en later voorzitter was van het European Platform of Regulatory Authorities, was een paar jaar geleden vooral bezig regeringen te vertellen dat ze censuur moesten afschaffen en gevangenen vrijlaten. Nu gaat er steeds meer tijd zitten in het tegengaan van nepnieuws en propaganda op internet.

Het doet me denken aan wat er in Joegoslavië gebeurde voor de oorlog. Aan de propagandamachine van president Milosevic, die leugens verspreidde en mensen tegen elkaar ophitste. Ik woonde in Sarajevo. Er circuleerden krankzinnige berichten, zoals: 'Kinderen worden aan de leeuwen gevoerd in de dierentuin.' Mensen geloofden dat echt. Na de oorlog dacht ik dat zo iets nooit meer zou gebeuren. Maar wat Rusland doet in Oekraïne, is hetzelfde. Oekraïne doet er, in mindere mate, aan mee. Het is deel van een oorlogsdoctrine die zich razendsnel over de wereld verspreidt. Kijk naar de Amerikaanse verkiezingen.”

Wat kunt u eraan doen?

„Weinig, helaas: het heeft niets te maken met de vrijheid van de media. Je kunt niet zeggen: de één mag wel uit-

INTERVIEW **DUNJA MIJATOVIC** MEDIAVRIJHEIDS-FUNCTIONARIS OVSE

'Nepnieuws vernietigt de maatschappij'

De **Bosnische expert** kan nepnieuws niet verbieden, maar doet een oproep aan regeringen: investeer in kwaliteitsjournalistiek.

zenden of een online krant publiceren, en de ander niet. Dit gaat over inhoud. Daar mag en wil ik me niet mee bemoeien.”

Noemt u eens een voorbeeld?

„Russia Today zendt in diverse landen uit. Er zijn allerlei gevallen bekend van interviews die ze hebben overgenomen met voice-overs, zoals mij is overkomen.”

Kun je dan zeggen: verbied RT om uit te zenden?

„Nee. Dat is censuur. Pluralisme is cruciaal in een gezonde democratie. Wat ik wel kan doen, is regeringen aanspreken op hun verantwoordelijkheid: zorg dat er een onafhankelijke raad voor de media is, dat andere media erover kunnen berichten, dat rechtbanken onafhanke-

W HITSMA WAS

lijk zijn. Regeringen grijpen vaak meteen naar nieuwe regels en wetten, maar dat is vaak contraproductief. Ik adviseer juist: stimuleer kwaliteitsmedia om hun werk goed te blijven doen. In een tijd waarin commercialisering van het nieuws traditionele media verzwakt, zodat ze minder geld hebben om ervaren redacteurs aan te nemen, is dit belangrijk."

Regeringen kunnen toch niet bepaalde media steunen en andere niet?

„Nee. Wel kunnen ze fondsen opzetten voor onderzoeksjournalistiek. Met subsidie voor iedereen die een goed voorstel heeft. Ook de Europese Unie kan bijdragen aan zulke fondsen."

Vroeger was het aan journalisten om de zin van de onzin te scheiden, door check en double check.

„Zeker. Ook tijdens de Koude Oorlog was er nepnieuws. Maar toen ging het langzaam. Internet en social media bestonden nog niet. Papieren kranten hadden één deadline per dag. Journalisten hadden meer tijd om bronnen aan te boren die ze konden raadplegen als dingen geverifieerd moesten worden. Kranten hadden toen veel meer mensen in dienst. U heeft gelijk, een groot deel van de verantwoordelijkheid ligt bij journalisten zelf. Je hebt late dienst, de krant zakt bijna en jij moet beslissen of je iets in de krant zet of niet: hoe doe je dat dan?

„Op zulke momenten worden cruciale besluiten genomen. Zet een krant daar een beginnende neer, of een door de wol geverfde journalist? Die laatste is veel duurder. Dat is het tweede verschil met de Koude Oorlog: geld is nu superbelangrijk. Kwaliteitsmedia zitten krap bij kas. Oligarchen en tycoons als Rupert Murdoch hebben media om er geld mee te verdienen. Check en double check en het geduldige uitpluizen zijn dan secundair. Terwijl dat het allerbelangrijkste is in de strijd tegen nepnieuws."

De OVSE heeft 57 lidstaten. Wat ver-

wacht u dat zij ertegen doen?

„Dat ze zich houden aan hun eigen plechtige verklaringen over persvrijheid en inhoudelijke non-interventie door de overheid. In 1975 beloofden ze in de slotverklaring van de Helsinki-akkoorden dat ze in hun onderlinge relaties een 'klimaat van vertrouwen en respect tussen volkeren' zouden scheppen, 'rijmend met hun plicht om geen propaganda te bedrijven voor oorlogen van agressie'."

„Dat gaat steeds vaker fout. Veel propaganda is overheidspropaganda. Ik roep ze op, ook op Twitter: stop met het corrumperen van de journalistiek! En zorg dat ook anderen geen geld kunnen verdienen met haatzaaien en bloedvergieten! De manipulatie van het nieuws begon in Georgië, tijdens de oorlog in 2008. Nu gaan media op de Balkan meedoen. In Servië zijn bijvoorbeeld weinig onafhankelijke media meer over. Sommigen krijgen de berichtgeving direct uit Moskou gedictéerd. De regering in Belgrado moet alles doen om dit proces te stoppen."

Wat nu gebeurt lijkt op de propagandamachine van Milošević: verspreiden van leugens, mensen ophitsen

Luistert de regering?

„Zij moet duidelijker stelling nemen. Dan zijn burgers zich ervan bewust dat er gevaarlijke onzin circuleert. In Sint-Petersburg en Macedonië zijn werkplaatsen gevonden waar hate mails worden gefabriceerd of nepnieuws wordt gemaakt voor de Amerikaanse of Europese 'markt'. Waarom doen jonge mensen zoiets? Niet uit overtuiging. Ze doen het omdat ze geld nodig hebben. Als regeringen deze 'trollen' openlijk bekritisseren, krijg je een ander maatschappelijk klimaat. Eentje waarin journalisten minder hoeven vrezen voor intimidatie."

„Journalisten worden steeds vaker bedreigd, soms seksueel. Sommigen, vooral vrouwen, stoppen daarom met werken. Ik heb Turkse trollen, Russische trollen enzovoort. Die beantwoorden mijn tweets met teksten als: 'May you drown in your own blood'. Regeringen moeten zich hiertegen uitspreken. Anders scheppen ze een klimaat waarin journalisten vogelvrij zijn en haat wordt aangewakkerd. In (voormalig) Joegoslavië begon de oorlog in de media jaren voordat het fysieke vechten begon. Neem van mij aan: nepnieuws vernietigt de maatschappij."

(+) **Nepnieuwslawine** Twee, pagina 1-5

NARIS OVSE

zenden of een online krant publiceren, en de ander niet. Dit gaat over inhoud. Daar mag en wil ik me niet mee bemoeien."

Noemt u eens een voorbeeld?

„Russia Today zendt in diverse landen uit. Er zijn allerlei gevallen bekend van interviews die ze hebben overgenomen met voice-overs, zoals mij is overkomen."

Kun je dan zeggen: verbied RT om uit te zenden?

„Nee. Dat is censuur. Pluralisme is cruciaal in een gezonde democratie. Wat ik wel kan doen, is regeringen aanspreken op hun verantwoordelijkheid: zorg dat er een onafhankelijke raad voor de media is, dat andere media erover kunnen berichten, dat rechtbanken onafhanke-

**Specialisme
Mediavrijheid in tijden van crisis**

Dunja Mijatovic heeft zich sinds haar afstuderen in 1987 in Sarajevo haar hele leven beziggehouden met mediavrijheid in tijden van crisis. Haar afstudeerscriptie luidde *The Internet and Freedom of Expression*. Ze was de eerste naoorlogse mediaregulator in

Bosnië-Herzegovina, en zat later een forum van mediaspecialisten voor bij de Raad van Europa. Ze adviseerde regeringen over mediawetgeving en gaf les aan diverse universiteiten. Haar mandaat bij de OVSE, dat in 2013 en 2016 werd verlengd, loopt dit voorjaar af.

Dunja Mijatovic zag in voormalig Joegoslavië hoe een hausse aan nepnieuws vooraf ging aan de oorlog.

FOTO OVSE

Wat kunt u
„Weinig, he-
ken met de
kunt niet ze

DE OMBUDSMAN

Wilders' tweet was geen dagelijkse nepheuw, maar propaganda

Sjoerd de Jong

is PvdA's
wat met
T. L. L. L. L.
af te rekenen

rijt. NRC konde voert, ze zou het zeggen, als je het nieuws splijt dat de partij een stuk wek in om te laten zien dat de partij te verdelijert. Hi de raad voor de Journalistiek (RvdJ) om een artikel te verspreiden over onrechtvaardigheid van Denk-voor-Deur, waar hij een bladzijde over heeft ingezonden. Daarom, alder, de Groot Maar is het waar?

Los van de inhoud van Oziris blacht, zijn de feiten deze er staat bij de RvdJ geweest een zitting gepland, eind maart, en de krant heeft nooit laten weten hoe het verlopen was. De zitting is niet geweest, maar de krant heeft auteurs van het gewraakte stuk vermeld was op de eerste pagina dat uit. Nils aan de hand dus, zij het dat de zitting nu komt na de vertellingen.

Interessant hier hebben we nieuws de partij heeft ingezonden, maar op zichzelf al afkeuren zijn een vocamen (een dagzetting is nog niet binnen bij de partij) en een onverschillig. Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

Maar NRC heeft zelf ook moeite om hetter zicht te houden op wat er nu met het nieuws is aan te pakken. In het nieuws is het duidelijk dat de ontscheiding van Cees Wilders met een fotomontage van De-Anders Pechheid tussen abtari fanaten, ook al

Nep heeft nu al alles wat niet in je wereldbeeld past

'nepheuw' is. De eerste zin van een fotomontage is het duidelijk dat het nieuws nu ook de Nederlandse vrije zingcampagne (heeft) bevestigd. Op de mediapagina werd de maat breed getrokken en vergeleken met een nepheuw, en een nepheuw, onder het motto dat, aanbidding, het deel van de makers van de partij is. Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

tot informatie die in omloop is gebracht als een nepheuw. Nieuws werd dit pas als rolleke in de media. Het is dan ook niet anders, benoemde de partij een nepheuw, zo niet als de antitecstische fotomontages van John Heertveld in de jaren dertig of het knip-en-plakwerk van Stalin, die uit de gracie gezaakte kareraden op foto's het verdere (Trotski), over een minste het volkomen (Trotski). Het nieuws hier is dus eerder dat Wilders zich nu ook van deze klassieke propagandetechniek bedient, zij het door een vijand regent juist in te laten merken.

Bij het tekenen van de partij heeft de partij een nepheuw, zo niet als de antitecstische fotomontages van John Heertveld in de jaren dertig of het knip-en-plakwerk van Stalin, die uit de gracie gezaakte kareraden op foto's het verdere (Trotski), over een minste het volkomen (Trotski). Het nieuws hier is dus eerder dat Wilders zich nu ook van deze klassieke propagandetechniek bedient, zij het door een vijand regent juist in te laten merken.

Nog een verschil: bij nepheuw is het niet de bedoeling dat het tegenwoordig met de partij is. Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

Maar ook dat is geen nepheuw. Een dat is al helemaal niet: nieuws dat niet de partij is. Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

De lezer
Schijft....
Wie wordt nu de correspondent?

Zijn er vaste gebuiken om het verkeer van een correspondent aan te geven? Tilia Kerkhof, een correspondent in het leger, koninkrijk meer is (De chime van Engeland, propheeten). Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

... de krant
antwoordt
Dat is niet altijd
direct duidelijk...

Chet Bultmann, Elise Schouten zegt. Het is niet duidelijk hoe de partij er voor staat, maar het is wel duidelijk dat de partij, aanvankelijk, zonder veel chert, of wellicht, ook leest.

FOTO MARCO DIURICAGI/REUTERS

**Servische ultranationalisten don-
derdag in Belgrado** na het bekend
worden van de veroordeling van Ka-
radzic, die zij vereren.

tenhok aan de man die zonder
twijfel een van de stichters is van
de Servische Republiek", zei Dodik
in Pale, de voormalige oorlogs-
hoofdstad, in het bijzijn van Karad-
zic' vrouw en dochter.

Sinds het land in 1995 in Dayton
werd verdeeld langs etnische lijnen,
zit Bosnië in een vicieuze cirkel van
corrupte politiek, economische ma-
laise en etnische haat. De dreiging
van ernstig nieuw geweld lijkt nog
ver weg, maar uitzichtloosheid en
frustratie zijn alomtegenwoordig.
Daar heeft ook het Joegoslaviëtribun-
aal weinig aan veranderd, moest
hoofdaanklager Serge Brammertz
toegeven tegenover persbureau
Reuters. „Ik ben er niet van over-
tuigd dat iedereen de fouten van het
verleden goed heeft begrepen.”

'Milosevic wist van misdaden in Kosovo'

Van onze verslaggeefster
Annieke Kranenberg

DEN HAAG

Slobodan Milosevic was goed op de hoogte van de misdaden die de Servische strijdkrachten in Kosovo pleegden. Dat heeft Kosovo-Albanees Mahmut Bakalli, eerste getuige in het proces tegen de oud-president, maandag verklaard voor het Joegoslavië-Tribunaal. Even daarvoor had Milosevic - 'Ik voel me hier superieur' - zijn openingspleidooi afgerond waarin hij zichzelf roemde als vredesstichter.

In het laatste deel van zijn tien uur durende toespraak ging Milosevic voor het eerst in op de val van de Moslim-enclave Srebrenica, waar in 1995 ruim zeventienduizend mannen werden gedood. Milosevic zei dat de speciale VN-afgezant Carl Bildt hem op de moorden had gewezen. 'Ik belde Karadzic en hij zwoer dat hij van niets wist', zei Milosevic. Of de Bosnisch-Servische leider Radovan Karadzic de waarheid sprak, liet de verdachte in het midden. Maar dit was wat hij hoorde.

Verder had hij als president van Servië geen enkele zeggenschap over Bosnië, zei hij. Evenmin over Kroatië. Uitvoerig vertelde hij over de Kroatische extremisten die in een paar dagen tijd 150 duizend Serviërs verdreven. De Duitse erkenning van Kroatië als onafhankelijke staat katalyseerde volgens Milosevic het geweld tegen de Serviërs. Daarbij verwees hij naar de wrede daden die onder het met nazi's collaborerende Ustaša-regime werden gepleegd.

De aanklagers moeten in het proces tegen Milosevic - dat met het horen van getuigen een nieuwe fase is ingegaan - onder meer aantonen dat Milosevic het bevel gaf tot het plegen van misdaden, of hiervan ten minste afwist en faalde die te stoppen. Volgens Bakalli's getuigenis was het evident dat Milosevic deze 'bevelsverantwoordelijkheid' in Kosovo droeg.

Bakalli, lid van het Kosovaarse parlement, vertelde het Hof dat hij

Milosevic in het voorjaar van 1998 twee keer had ontmoet. De getuige had Milosevic er op gewezen dat hij als staatshoofd persoonlijk verantwoordelijk was voor de misdaden in Kosovo.

Hij had Milosevic geconfronteerd met een bloedbad waarbij vrouwen en kinderen waren vermoord. 'We vechten tegen terroristen. We hebben ze twee uur gegeven om weg te komen', zou Milosevic hebben geantwoord.

Voorafgaand aan het gesprek met Milosevic, had Bakalli ontmoetingen met leden van de Servische veiligheidsdienst in Kosovo. Daar vertelde David Gajic, het hoofd van de dienst, over een plan onder de codenaam 'Verschroei de aarde' om zeventienhonderd Albaneese nederzettingen te verwoesten. 'Het vernietigen van bezit én van mensen', aldus de getuige.

Bakalli, oud-leider van de communistische partij in Kosovo, beschreef eveneens de vervolging van Albanezen in de provincie voorafgaand aan het conflict in 1999. Onder het Milosevic-regime werd daar een 'apartheidssysteem' ingevoerd. Op het gebied van onderwijs, economie, cultuur en gezondheidszorg bestond een tweedeling. Albanezen werden ontslagen en vervangen door Serviërs.

Niettemin noemde de getuige Milosevic een 'tolerante gesprekspartner'. Maar dat was schone schijn, vernam hij later. Milosevic beloofde in 1998 te onderhandelen over een politieke oplossing voor Kosovo, maar zijn delegatie bestond uit onwillige *hardliners*, aldus Bakalli.

Milosevic - die de getuige vandaag mag onderwerpen aan een kruisverhoor - had die ochtend zelf nog de loftrompet gestoken over zijn eigen rol als vredesstichter. Hij was zelfs door andere Serviërs bekritiseerd als te gematigd. 'De waarheid staat aan mijn kant, ik voel mij hier superieur. Ik ben de morele overwinnaar', zei hij. Want ondanks zijn gevangenschap, voelt hij zich een 'vrij man'. 'Mijn naam is Slobodan met een hoofletter S, wat in mijn taal vrijheid betekent.'

van holst en steijnen

From: Christopher Black <bar@idirect.com>
To: <Emperors1000@aol.com>
Cc: van holst en steijnen <n.h.van.holst@freeler.nl>; Vladimir Krsljanin <vlada@sps.org.yu>; David Jacobs <david@shelljacobs.com>; Tiphaine Dickson <tiphainedickson@videotron.ca>
Sent: dinsdag 12 maart 2002 21:05
Subject: Re: Is Milosevic Mistaken Not to Hire Lawyers to Defend Him?

Jared,

I disagree for the reason set out in my notes to Nico. This prejudice that lawyers are hired guns is something the police and prosecution have always fostered because defense counsel are often so effective. This is not about a slick organisation, it is about how to be the most effective in destroying their case and having lawyers does not take away from Milosevic anything.

The fact is the prosecution played a videotape of an alleged massacre by Serb forces the other day. A good trial lawyer would never have allowed that propaganda to have been introduced into the courtroom. So, instead of defeating them at the outset, Milosevic has to spend all his energy refuting something he shouldn't have to waste his time on.

And as for slick hitmen. I will tell you that a good trial lawyer knows exactly how to cross-examine a witness who has the public sympathy and turn that sympathy completely around by various cross-examination techniques which are not as confrontational as Milosevic is using which gets him attacked for abusing the witnesses. Such witnesses have to be handled in just the right way so that they are destroyed but in a manner which cannot draw the criticism of being attacked by "Hitler's hitmen".

Are we concerned about the world thinking he has "professional hitmen" or are we concerned about him getting the best defense possible?

If Milosevic wants to continue his present strategy that is fine with me and I will support that but I think he should be given the opinion I and others from time to time have expressed about how best to conduct his defense.

I wrote a letter some time ago which was held back containing this opinion and I did not object at the time but I think the time has come when that opinion should be passed on or else I am not doing my duty as a lawyer which is provide my professional opinion on the matter, whether he likes that advice or not.

Chris

— Original Message —

From: <Emperors1000@aol.com>
To: <Jaredl@aol.com>
Cc: <n.h.van.holst@freeler.nl>; <bar@idirect.com>; <vlada@sps.org.yu>; <redactie@targets.org>; <david@shelljacobs.com>; <p.davidson@btinternet.com>; <llen@dialstart.net>; <fjgil@cattell.psych.upenn.edu>; <Gorojovsky@arnet.com.ar>; <r_rozoff@yahoo.com>; <tiphainedickson@videotron.ca>; <tetekin@duma.gov.ru>
Sent: Tuesday, March 12, 2002 9:36 AM
Subject: Re: Is Milosevic Mistaken Not to Hire Lawyers to Defend Him?

> Dear David (and others)

>

> In a post you sent to Chris Black you said:

>

> "Following the Milosevic trial as closely as I could for the past 4 weeks,
 > it's blatantly evident to me that a good defense team could destroy the
 > prosecution's case. Does the prosecution produce anything more than
 > hearsay

> to prove that Milosevic et al. are guilty of engaging in a "joint criminal
 > enterprise" that included launching wars of aggression, ethnic cleansing,
 > war

> crimes, crimes against humanity—and genocide??? And how many times would

defense attorney let one of the prosecution's witnesses get away with
 > responding to one of Milosevic's questions, "
 >
 > To which Nico Steijnen responded:
 >
 > "There is no place for illusions. And finally: no lawyer(s) can do such a
 job
 > as M. himself is performing ! For the front of the world's public
 opinion,
 > this is not just another shady lawyer, but a self made man, fighting an
 > impressive fight against an overwhelming power ! This makes him already
 NOW
 > the moral winner, a thing that was never to be reached by any lawyer."
 >
 > I agree with Nico. I think it is easy to misunderstand what Milosevic is
 up
 > against and what he is accomplishing. Remember he - that his, his
 character
 > - has been tried in the media for years, as a means of demonizing the
 Serbs -
 > and anyone's - resistance to the brave new 'humanitarian' Empire. He has
 > been condemned so much that many in the West have internalized the
 > conviction, backed up with images and sound bites repeated in precisely
 the
 > manner of a massive advertising campaign, intended to teach people the
 > reality of false information, so that it becomes part of their world view,
 > that they defend tenaciously. I call this the Media Milosevic.
 >
 > Now he personally faces his accusers and despite blackout efforts millions
 > are seeing what he is, and that means they are seeing what opposition to
 this
 > brave new world means; that it is not tarnished with Fascism.
 >
 > It is natural that full-time lawyers, with years of courtroom experience,
 > would use certain methods he does not use. let us even say they would
 have
 > some skills he does not have. And with every use of those skills they
 would
 > show the world that the slick evil Hitler has professional hit men to
 > humiliate these twice abused Albanians - first massacred by the Serbs,
 then
 > made fools of by hired hands while the evil dictator sits back and enjoys
 > the spectacle. Part of the arsenal of image-manipulation of the new
 Empire
 > is: the bullies try to pose themselves, always, as somehow the underdogs.
 > That is why Tribunal went to such lengths to get Milosevic to employ a
 former
 > US Attorney General as his courtroom council.
 >
 > By doing the job himself, Milosevic shows the world: not a slick
 > organization, but the real article, a leader with soul, who upholds the
 > values of decent people, who is casually brave. This visual and aural
 > evidence undercuts the learned lies.
 >
 >
 > This is why they are trying to black out the transmission. It is like the
 > Reichstag Fire Trial: a show trial the thugs are afraid to show.
 >
 > Best regards,
 > Jared Israel
 >

Case: IT-02-54-T

IN TRIAL CHAMBER I

Before:

Judge Alphons Orie, President
Judge Christine van den Wyngaert
Judge Bakone Justice Moloto

Registrar:

Mr Hans Holthuis

Order of:

16 March 2006

PROSECUTOR

v.

SLOBODAN MILOSEVIC

ORDER LIFTING CONFIDENTIALITY OF RELEVANT MATERIALS FOR
INVESTIGATION PURPOSES

Office of the Prosecutor

Ms Carla del Ponte
Mr Geoffrey Nice

Former court-assigned Counsel

Mr Steven Kay
Ms Gillian Higgins

THE TRIAL CHAMBER,

CONSIDERING the order of the President of the Tribunal, dated 14 March 2006, appointing this Trial Chamber "to consider the question of varying or lifting the protective measures granted with regard to certain materials filed in the *Milosevic* case for purposes of granting access to those materials to the authorities of The Netherlands to assist their inquest into the death of Slobodan Milosevic and to Judge Kevin Parker to assist his internal inquiry into the death of Slobodan Milosevic" ("Inquest" and "Inquiry", respectively);

CONSIDERING that the Trial Chamber understands "certain materials" to mean any materials filed confidentially in the *Milosevic* case that might be relevant to the Inquest or the Inquiry, including closed- and private-session transcripts ("relevant materials");

ON ZIN NIGHEID
VAN VERTROUWEN-
LYNHEID O.G.V.
PRIVACY-ONDER-
ZOEKEN →
HET TRIBUNAL
DAT RECHTER
OPHEFFEN
DELS RECHTER
BEVEEL ALS
HET DAT
VOOR HET
PARKER-
ONDER-
ZOEKEN
GEWILD
HAD
NIET DOEN
ALWAS ICTY
BEVEEL UIT

CONSIDERING that the Trial Chamber has informed itself about the range of possible relevant materials, and that it has consulted the judges of Trial Chamber III about the general reasons which led that Chamber to grant confidential status to such materials;

CONSIDERING that relevant materials were treated as confidential often because personal information about Slobodan Milosevic is contained in them, and that, while the Tribunal generally protects privacy interests of accused persons, once an accused person is deceased and there is a need for a full internal inquiry or an obligation to facilitate an inquest conducted by the host state, the investigation's interest in unimpeded access to information outweighs any residual privacy interests;

CONSIDERING that the Trial Chamber is satisfied that where confidentiality was granted for purposes other than to protect privacy interests of Mr Milosevic, such measures also must now yield to the needs of a full investigation;

CONSIDERING that the Trial Chamber has been notified that the authorities of The Netherlands conducting the Inquest have requested access to certain parts of the *Milosevic* case file, and that the Inquiry headed by Judge Parker has already commenced its work;

PURSUANT to Rule 54 of the Tribunal's Rules of Procedure and Evidence,

ORDERS that:

1. For the purposes of the Inquest or the Inquiry, the Registrar shall grant the authorities of The Netherlands and Judge Parker full access to the *Milosevic* case file, and supply them with any materials they request;
2. Notwithstanding the previous paragraph, all relevant materials in the *Milosevic* case file shall remain confidential, unless and to the extent the interests of the Inquest or the Inquiry dictate otherwise.

Done in English and French, the English version being authoritative.

Judge Alphons Orie
President

Dated this 16th day of March 2006
At The Hague
The Netherlands

[Seal of the Tribunal]

Case No.: IT-02-54-T

THE PRESIDENT OF THE INTERNATIONAL TRIBUNAL

Before:

Judge Fausto Pocar, President

Registrar:

Mr. Hans Holthuis

Order of:

6 April 2006

**ORDER ASSIGNING A TRIAL CHAMBER TO CONSIDER GRANTING ACCESS TO
CONFIDENTIAL MATERIALS IN A CASE**

Office of the Prosecutor

Ms. Carla Del Ponte

Mr. Geoffrey Nice

Former Court Assigned Counsel in *Prosecutor v. Milosevic*

Mr. Steven Kay

Ms. Gillian Higgins

I, FAUSTO POCAR, President of the International Tribunal for the Prosecution of Persons Responsible for Serious Violations of International Humanitarian Law Committed in the Territory of the Former Yugoslavia Since 1991 ("International Tribunal"),

RECALLING the "Order Assigning a Judge to Conduct an Inquiry" issued by me on 11 March 2006, which assigned, with immediate effect, Judge Kevin Parker, Vice President of the International Tribunal, to conduct an inquiry into the circumstances surrounding the death, on 11 March 2006, of the accused Slobodan Milosevic while in the custody of the United Nations Detention Unit ("Detention Unit") and to directly report the findings of that inquiry to me as soon as possible, pursuant to Rule 33 of the "Rules Governing the Detention of Persons Awaiting Trial or Appeal Before the Tribunal or Otherwise Detained on the Authority of the Tribunal,"¹ ("Rules of Detention");

RECALLING the "Order Assigning a Trial Chamber to Consider Granting Access to Confidential Materials in a Case" issued by me on 14 March 2006, which assigned, with immediate effect, Trial Chamber I to consider the question of varying or lifting the protective measures granted with regard to certain materials filed in the *Milosevic* case for purposes of granting access to those materials to the authorities of The Netherlands to assist their inquest into the death of Slobodan Milosevic, and to Judge Kevin Parker to assist his internal inquiry into the death of Slobodan Milosevic;

RECALLING the "Order lifting Confidentiality of Relevant Materials for Investigation Purposes" issued by Trial Chamber I on 16 March 2006, ordering the Registrar to grant the authorities of the Netherlands and Judge Parker full access to the *Milosevic* case file, and to supply them with any materials they request, notwithstanding the confidential character of all relevant materials in the *Milosevic* case;

NOTING that in a letter to the Ambassador of Sweden to the Netherlands dated 20 March 2006, the Registrar of the International Tribunal submitted a request for assistance to the Government of Sweden in the conduct of an independent audit of the United Nations Detention Unit ("Detention Unit"), in accordance with Rule 33 (A) of the Rules of Procedure and Evidence, which stipulates that the Registrar shall be responsible for the administration and servicing of the Tribunal and shall serve as its channel of communication, under my authority;

NOTING that on 30 March 2006, the Government of Sweden formally agreed to assist the International Tribunal with the requested audit of the Detention Unit and tasked its Ministry for Foreign Affairs to appoint a maximum of four persons to perform an independent audit in accordance with the request submitted by the International Tribunal;

CONSIDERING that, in his letter of 20 March, the Registrar provided terms of reference for the conduct of the independent audit, indicating that it should address all matters related to the governance, management and administration of the Detention Unit, as prescribed by existing agreements, rules and regulations for the establishment and functioning of the Detention Unit, more particularly, security and safety within the Detention Unit; import and export procedures; privileged visits and other visits and communications; medical facilities and medical records; respect for the presumption of innocence in the remand setting; and overview of rules, regulations, orders and procedures;

CONSIDERING that in accordance with Rule 33 (B) of the Rules of Procedure and Evidence, the Registrar has made an oral representation to me asking that the independent auditors appointed by the Government of Sweden be granted access to confidential filings in the *Milosevic* case for the purposes of their independent audit;

CONSIDERING that there are certain confidential materials that were filed in the *Prosecutor v. Milosevic* proceedings,² to which access may be required by the independent auditors appointed by the Government of Sweden;

CONSIDERING in particular, that Slobodan Milosevic was subjected to a special detention regime established as a result of the "Order Concerning the Preparation and Presentation of the Defence Case" issued by Trial Chamber III on 17 September 2003, which ordered the Registrar to provide Slobodan Milosevic with facilities in a privileged setting to allow him to confer confidentially with witnesses and others and to review and work with documents and other material relevant to his Defence, and to provide logistical support with regard to witnesses and facilities to prepare for the presentation of his case;

CONSIDERING that it is in the interest of the International Tribunal and the public that the independent auditors appointed by the Government of Sweden have at their disposal all of the relevant documents required for a thorough examination of the conditions in the Detention Unit;

CONSIDERING that Trial Chamber III issued its "Order Terminating Proceedings" in the *Milosevic* case on 14 March 2006, noting that all protective measures ordered in the *Milosevic* case shall continue to have effect unless and until they are rescinded or varied by order of a Chamber;

CONSIDERING that Trial Chamber I expressly indicated in its Order of 16 March 2006 that "all relevant materials in the *Milosevic* case file shall remain confidential, unless and to the extent the interests of the Inquest or the Inquiry dictate otherwise;

HEREBY ASSIGN, with immediate effect, Trial Chamber I to consider the question of varying or lifting the protective measures granted with regard to certain materials filed in the *Milosevic* case for purposes of granting access to those materials to the independent auditors appointed by the Government of Sweden to assist in their audit of the Detention Unit.

Done in English and French, the English version being authoritative.

Done this 6th day of April 2006,
At The Hague,
The Netherlands.

Judge Fausto Pocar
President

[Seal of the International Tribunal]

-
1. IT/38/Rev. 9, as amended on 21 July 2005.
 2. Case No. IT-02-54-T.

Redacties zijn soms bang dat ze zorgen aanwakkeren door ze serieus te nemen. Als je moeders laat uitleggen dat vaccineren slecht is voor kinderen, maak je die wetenschappelijk kwetsieuze opvatting salonfähig en loop je het risico dat meer moeders vaccinatie weigeren.

Dat risico bestaat, maar mag toch geen rol spelen bij journalistieke keuzes. Nieuwsmedia hebben in de eerste plaats een hygiënische functie. Ze moeten zin en onzin van elkaar schelden. Daartoe moeten alle feiten en beweringen kritisch onder de loep worden genomen. Het is toe te juichen dat Facebook en Google hun rol als nieuwsmiddeel nu ook serieuzer nemen door nepnieuws te weren.

Steeds meer burgers zoeken hun eigen weg in de zee van informatie die internet heet. Het grootste gevaar is dat er op den duur geen gemeenschappelijke waarheden meer bestaan, waardoor er ook geen grondslag meer is om beleid te voeren dat door grote groepen wordt gedragen. Iedereen komt dan in zijn eigen waarheidsbubbel te zitten. Debatten worden scheldpartijen, geen confrontatie van wereldbeelden waar beide partijen wijzer van worden.

Dit gevaar ga je niet te lijf door iedereen gewoon maar leeg te laten lopen. Dan gebeurt er te vaak wat er donderdagavond bij Pauw gebeurde. Drie moeders mochten omstandig uitleggen waarom vaccineren slecht is voor baby's en als kijker heb je geen idee wat je ermee aan moet.

Het tegengestelde serieus nemen betekent ook dat je het kritisch bevraagt en van tevoren je huiswerk doet zodat onzinnige claims ter plekke onderuit kunnen worden gehaald.

Pieter Klok

COMMITTEEV (C:VN)
19-11 PIETER KLOK
UNIVERSITEIT
OORLOGS

[Go to Front Page](#)[Front Page](#)[Columns](#) [Blogs](#) [Multimedia](#) [Contact](#)

[an error occurred while processing this directive]

The ICTY Report On Milosevic's Death

By [Jonathan Widell](#) & [Nico Steijnen](#)

Prosecution's case falls apart

Before discussing Milosevic's death, we would like to highlight a fairly recent development that makes all the difference. Mr Nice, the head of the prosecutor team, withdrew the Greater Serbia charges against Milosevic in August 2005. For those who have watched the trial closely, in particular Milosevic himself, this meant that the "joint criminal enterprise" had no basis. Arguably, that dealt a major blow to the Milosevic's criminal culpability in its entirety. When the tribunal proved reluctant to acquit Milosevic, Milosevic asked his judges with good reason on November 29, 2005:

"So what's the point of all these witnesses who talked about a Greater Serbia as my primary goal here? Are you going to take that out of the evidence, or are you going to let me examine them further? Also what about this joint criminal enterprise? And what would its objective be after this charge? And what is this phantom of a joint criminal enterprise that is being discussed here? And what is it that is exactly being alleged?"

The rest of the charges remained unchanged, however. That suggests that the withdrawal of the Greater Serbia charges was only apparent. It had no substantive consequences in terms of the other charges, as it should have, because it pulled the rug from under the criminal liability in the first place.

The predicament had begun a lot earlier for the prosecution. After the prosecution ended presenting its case, the two leading Dutch newspapers, *Volkskrant* and *NRC Handelsblad*, titled their articles "No Conclusive Evidence against Slobodan Milosevic" (*VK* February 26, 2004) and "Case against Milosevic Falls Apart" (*NRC* February 28, 2004).

However, the worst was yet to come. When the turn for presenting his case came, Milosevic presented, with mostly Western witnesses, forceful evidence that there was no humanitarian emergency in Kosovo on the eve of the NATO war of 1999 against Yugoslavia, that the KLA was conducting a large-scale terrorist campaign at the time, that international terrorism had secure positions in Bosnia while it was being supported by the West throughout the 1990's, that the Twin Towers suicide terrorist Hattat resided there in the 1990's for a number of years and that Osama Bin Laden was received by the Bosnian president Izetbegovic in November 1995.

As if this had not been bad enough for the prosecution's case, Milosevic's witnesses also gave evidence that the Albanians were not driven out by the activities of the Serbian army in Kosovo but mostly as a result of the intensive NATO bombings and the intimidation by the KLA. For that reason there were also relatively more Kosovo Serbs among the refugees than Kosovo Albanians during the 1999 war.

The final blow was the evidence given by Alice Mahon, who was a member of the NATO Parliamentary Assembly in 1999. She told the tribunal that the civil population was openly terrorized by the NATO bombings in the 1999 war. It is against this background that we may speculate why Milosevic was found dead in his cell a few days later.

Motive

This does not only suggest that Milosevic had no motive for a suicide but also that the prosecutors did have a motive for getting rid of him one way or the other. The withdrawal of the Greater Serbia charge was a tacit acknowledgment that the case was going very badly for the prosecution.

It is more than mere speculation that the prosecution and the judges are alive to the interests of NATO and its member states. In that sense, there may well be a connection between the prosecution case gone awry and Milosevic's death. When the former vice-prosecutor Hewitt resigned, he stressed in an interview given to the Dutch newspaper *NRC Handelsblad* that countless officials of the tribunal spent at least as much time in the US Embassy in The Hague as they did in the tribunal's office. Jamie Shea's memorable words during the Kosovo bombing are also to the point:

"NATO countries are those that have provided the finance to set up the Tribunal, we are amongst the majority financiers, and of course to build a second chamber so that prosecutions can be speeded up, so let me assure that we and the Tribunal are all one on this, we want to see war criminals brought to justice and I am certain that when Justice Arbour goes to Kosovo and looks at the facts she will be indicting people of Yugoslav nationality and I don't anticipate any others at this stage."

Mr Shea could just as well have said that the tribunal was the finest judicial organ that money could buy. If financing was a way to buy immunity, then there is very little difference between financing and bribing.

Report

After Milosevic was found dead on March 11, 2006, the tribunal had to put off fires on a number of fronts when it published its report on the death of Milosevic which came out in May 2006. In its report, the tribunal did not delve into the motives of either Milosevic himself or any other parties. Instead, it dwelt on the technicalities. It is in this perspective that we will evaluate the report below although it would seem that the motives have been left out of the report for a good reason. If they had not, many of the hypotheses put forward would prove untenable. It is for that reason that we cannot neglect the motives either, Milosevic's or the tribunal's, in what follows.

Rather surprisingly, the ICTY report on the death of Milosevic admits that Milosevic did not commit suicide, though that does not keep it from concluding that Milosevic caused his own death. The difference is subtle, but it must seem significant to the tribunal. That is an indication that the tribunal is doing its best to please everybody now that it got rid of its greatest enemy. The tribunal may have wanted to throw a bone to its detractors and continue its argument to others as if Milosevic had committed suicide anyway. In the end, it is difficult to tell what actually happened. It may seem outrageous to speak of culprits in this context, now that the tribunal suddenly seemed to run out of chances to prove Milosevic guilty as it had hoped, but that does not keep the tribunal from pinning the blame on Milosevic for his own death anyway. Proving that is a lot easier now that Milosevic is not there to give the tribunal a hard time. The tribunal seems to conclude that the only one who could damage Milosevic's health and ultimately bring about his death was Milosevic himself.

Heart condition

Jonathan Widell

About the Author

Jonathan Widell holds a degree in Law from the University of Leiden and degrees in Law and Philosophy from the University of Helsinki. He is currently writing a doctoral thesis on Jacques Vergès at McGill University Faculty of Law in Montreal.

[Jonathan Widell Archive -->](#)

email the author
widell@serbianna.com

Opinions expressed by the authors of these articles do not necessarily represent the views of serbianna.com. Any comments you may have about the article send them to the author and not to serbianna.com.

[an error occurred while processing this directive]

Explore Archives by Author

- [Carl Savich](#)
- [M. Bozinovich](#)
- [Marko Lopusina](#)
- [TV Weber](#)
- [Boba Borojevic](#)
- [Sonja Jekic, Ph.D.](#)
- [Mirosljub Jevtic, Ph.D.](#)
- [Johnathan Widell](#)
- [Srdja Trifkovic, Ph.D.](#)
- [Stella Jatrass](#)
- [Aleksandar Mitic](#)
- [Vojin Joksimovich Ph.D.](#)
- [Russell Gordon](#)
- [Ioannis Michaelatos](#)
- [Michael Averko](#)
- [Aleksandra Rebic](#)
- [Viseslav Sumic](#)
- [Bojan Ratkovic](#)
- [Mary Mostert](#)
- [Marko Lazic](#)
- [Georgy Gouney](#)
- [Caleb Posner](#)

Visit the archives of the above columnists on

Even if the tribunal is willing to cater to different tastes in the matter, it does not back down from its premise that Milosevic is somehow to blame for everything that went wrong. This one-sided logic is evident throughout the report. For instance, even if the tribunal concludes that Milosevic's condition was untreatable, it infers that it was Milosevic who brought on himself his own death. The report speaks of Milosevic acting "at obvious risk to himself" when it says that Milosevic "was manipulating the effectiveness of his prescribed treatment for other purposes, at obvious risk to himself" (par. 111). Those "other purposes" is as far as the report is willing to go to explain Milosevic's motives.

This is just the other side of the coin. The report suggests elsewhere that whatever the tribunal would have done to his health, including heart surgery or notably the lack thereof, did nothing to change the course of events because Milosevic was a doomed man anyway as far as his health was concerned (par. 95 to par. 102).

First, the tribunal feels obliged to answer the critics who say it did not do enough to save him. The report quotes two specialists when addressing the cause of his death and gives the impression that his condition was untreatable. The two specialists, Dr Tavernier and Professor Leclercq, speak of preventive treatment and preventing the cause of death, which in their opinion would have been impossible in this case (par. 100). However, if Milosevic had had a heart surgery, as recommended by Professor Bockeria (par. 96), he would not have undergone a preventive treatment. Just preventing somebody's death, or saving somebody's life, does not automatically qualify as preventive treatment. Before any conclusion is drawn in regard to the effectiveness of preventing the cause of death, it should be noted that both Leclercq and Tavernier were not sure that the cause of death was what the pathological report said it was (par. 101), which deals a severe blow to the tribunal's assumption that the autopsy report closes the matter.

The conclusions Leclercq and Tavernier reached concerning the supposed ineffectiveness of intervention are based on the pathologists' findings after Milosevic was dead. Normally a diagnosis comes too late if the physician waits for all the facts to come in after the patient is dead. In par. 102, the report even concludes that it was not certain whether surgery would have prevented the death of Milosevic. In vernacular, that is called benefit of hindsight. Only, in this case the tribunal concludes that even hindsight does not provide any benefit. As Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot point out in their open letter to the Chief Prosecutor Carla del Ponte, even if a physician does not have an obligation de résultats, the physician does have an obligation de moyens, as they are called in French. In other words, the physician is responsible for treating the patient but not for the outcome of that treatment. Conversely, even if the success of a certain treatment is uncertain, the physician has to perform it if it has the possibility of benefiting the patient.

The tribunal says in par. 102 that there was a difference of professional opinion concerning the need for surgical intervention and its effectiveness, but that is not strictly speaking the point. Presumably that difference of opinion was between Professor Bockeria on the one hand and Professor Leclercq and Dr Tavernier on the other. If the overriding principle was to save the life of the patient, it is difficult to see what harm could have been done by "erring" on the side of Professor Bockeria, in whose opinion surgery would have saved Milosevic's life. In referring the case to Professor Bockeria, the physicians would have fulfilled their obligation de moyens.

Significantly, Dr Tavernier did have a recommendation: he recommended life-style changes. Milosevic would certainly have agreed. The trouble is that Milosevic doubtlessly had a broader interpretation of the appropriate life-style changes than the tribunal. And if Milosevic's condition was untreatable, why did Professor Leclercq offer a recommendation as well? As Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot point out, Professor Leclercq stated in another context: "It is incontestable that the stress contributes to the irregularities of the blood pressure and a period of rest has to be prescribed." Leclercq was one of the three doctors who recommended a six-week rest, which the report admits in par. 64. The report also admits that Dr Mijailovic had detected "untreated hypertrophy with alterations to the organ" as early as 2001 (par. 42), which suggests that the condition was treatable, even if the report then takes the liberty of contesting the recommendation by Professor Bockeria concerning the need for heart surgery.

Privileges

At the risk of exaggerating the same self-complementary logic, the report on the Milosevic's death repeats the word privileges 39 times to draw attention to the fact that Milosevic had wide-ranging privileges. It is hard to avoid the impression that Milosevic had the privilege of ending his days in such a fine establishment that made his health considerations prevail over everything else, a bit like Reverend Gardiner's Home for Wayward Boys in one of Stephen King's novels. Even when the report suggests that at least some of those privileges should have been revoked, its stated purpose was to prevent any non-prescribed medicines from being delivered to Milosevic.

However, talking about privileges is misleading. Milosevic was the only detainee in the detention unit who was not allowed to have visits by his family members. The report even suggests that he should not have used the telephone to call his family members, because the telephone was meant for "defense-related purposes" (par. 118). That already gives the lie to the concept of privileges in regard to Milosevic.

Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot also point out that the tribunal did searches in Milosevic's cell in his absence, which was illegal. Of course the tribunal could justify that practice by the non-prescribed medication it then supposedly found in his cell, like the Prilazid Plus, which had been confiscated from Milosevic on his arrival in the detention center in 2001. Again, the tribunal could hold up the protection of Milosevic's health as the overriding principle for performing the illegal searches.

Health and the rights of the defense

The rule of thumb is that whenever the case was going bad for the prosecution, the more obsessed the tribunal became with Milosevic's health.

First, now that even the tribunal has admitted that "There is nothing in his medical documentation that could suggest a heightened risk of suicide" (par. 37), it may be hard to believe that at the beginning of the trial Milosevic was forced to sleep under the constant glare of lamps in his cell and he was kept under video surveillance for fear he might commit suicide. The reason cited was that both his parents had committed suicide. Even if the surveillance may have conceivably averted the danger of suicide, the surveillance and the lamps were sure to damage his health in the long run. In fact, there is no indication that the round-the-clock video surveillance of his cell was ever lifted, which also reduces the likelihood that Milosevic could have taken any non-prescribed medicines, as the report purports.

Second, Milosevic was told to have a psychiatric examination in November 2002. Maybe the interests of the prosecution seemed too obvious. Or maybe the scenario was simply too Stalin-esque for the public to stomach. Anyway, the plan to have Milosevic undergo a psychiatric examination never got off the ground. He was, however, examined by a cardiologist at that time. One may speculate how different the report would look if Milosevic had agreed to the psychiatric examination when it was ordered by the judges.

serbianna.com or [become a columnist yourself](#). Find out how.

Third, also in late 2002, the tribunal administered the wrong medicine to Milosevic. Whether that was done deliberately was debated at the time. As the leading Dutch newspaper *NRC Handelsblad* of November 23, 2002 reported in its article "Milosevic got the wrong medicine":

"In the Scheveningen prison Slobodan Milosevic was given the wrong medicine, causing his blood pressure to rise very quickly. This was why at the beginning of this month the trial against the former president of Yugoslavia was suspended. Sources within the tribunal have confirmed this. However, a spokesman for the Tribunal denies that mistakes were made. He refuses to discuss the issue further on grounds that 'This is about the privacy of the defendant'."

Here we see the willingness of a tribunal official to hide behind the privacy of the defendant. However, that privacy did not keep Christian Charter, Head of Public Information Services, from commenting that the medication Milosevic got was actually the best Milosevic could have and even denied that Milosevic had been given the wrong medicine at all. In other words, the tribunal can compromise the privacy of the patient if it is in its own interests to do so. Moreover, here we see the arrogance of the tribunal: it was the tribunal that knew what was best for Milosevic even when it turned out to be damaging to his health. That same brazen optimism was to last until Milosevic's death and beyond.

Fourth, in summer 2004, the tribunal kept Milosevic from representing himself in his defense by imposing defense counsels, Steven Kay and Gillian Higgins, to represent him. In its order, the Trial Chamber mentioned Dr Van Dijkman's report although it never quoted it. When the defense witnesses refused to appear in court under such circumstances, the tribunal had to reverse its decision concerning the imposition of defense counsels.

Paradoxically, the allegations that Milosevic was manipulating his treatment justified the curtailing of his rights even further. Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot have enumerated the instances as follows. The tribunal suppressed the facilities that had been given to him for the preparation of his defense by the Order concerning the Preparation and Presentation of the Defence Case of September 17, 2003. It reduced the time for the organization of his defense and increased the rhythm of the sessions from three to four or five so that Slobodan Milosevic did not have the material and physical means to prepare his witnesses, because the fatigue and the stress became insupportable. And, finally, the tribunal rejected Milosevic's request for hospitalization in the Bakulev Institute in Moscow. The only regret that the report on his death expresses is that his "privileges" were not cut even further.

As to the last point it has to be remembered that the tribunal did allow Vladimir Kovacevic and Pavle Strugar to leave the detention center for treatment. Vladimir Kovacevic was granted provisional release to allow him to fly to Belgrade for the treatment of mental health problems. Pavle Strugar was allowed to go back to Serbia and Montenegro for a hip replacement surgery. On the other hand, Slavko Dokmanovic, Milan Kovacevic, Milan Babic were less lucky, like Milosevic, and died in the detention center. Dokmanovic and Babic reportedly committed suicide, while Kovacevic died of a rupture of the abdominal aneurysm. The tribunal treats all these incidents with laconic efficiency and death in detention is treated almost as a normal occurrence in the report on Milosevic's death.

Rifampicin

The report on Milosevic's death hinges on the finding that Milosevic had administered the leprosy medicine rifampicin to himself (par. 111). Rifampicin countervailed the effectiveness of the prescribed antihypertensive medicines, and the report suggests that Milosevic used the medicine to make his hypertension seem worse. However, the report itself provides a number of clues that Milosevic did not administer the medicine to himself.

As the report says in par. 76, Milosevic did not know that he was tested for rifampicin until 3 March 2006. He had been tested for it for two months, since 12 January 2006. However, if Milosevic wanted to countervail the effectiveness of the antihypertensive medicines, why was he supposedly taking the antihypertensive medicine *Prilazid Plus* which the report says were found in his cell and which according to it was smuggled from Serbia (par. 82)? It was found in his cell on February 1, 2006, i.e. more than a month before Milosevic found out he was being tested for rifampicin. In other words, does it make sense for him to take an antihypertensive medicine of his own and another medicine that countervails its effectiveness, if he really wanted to keep his blood pressure up?

Interestingly, the ICTY admits that rifampicin was indeed found in his blood. One might expect the tribunal to deny such embarrassing information. A cynic might think that the tribunal must have a reason for admitting the fact. Indeed, from the fact that it had not been prescribed by the detention unit staff, the report draws the uncomplicated conclusion that Milosevic administered it to himself.

The open letter to Carla del Ponte written by Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot has some interesting observations concerning both the rifampicin and the *Prilazid Plus*. The *Prilazid Plus* pills had expired in March 2003. Those were the same tablets that Slobodan Milosevic had in his pocket when he was "transferred" to The Hague in June 2001. They were confiscated on his arrival at the Detention Unit. For some reason, those tablets were found by the prison guards in Milosevic's cell on February 1, 2006.

The origin of rifampicin is even more interesting. Milosevic found out in March that he had been tested for rifampicin for a couple of months. As the report says, the crucial blood test, which eventually revealed the presence of rifampicin in his blood, was taken on January 12, 2006. In their report, the toxicologists noted that they were unable to account for the low levels of metoprolol and amlodipin in his blood.

Contrary to what the ICTY report suggests, Milosevic was told of the results of the blood tests already in January. Dr Falke told Milosevic on January 27 that the levels of the prescribed medicines in his blood were too low but he only suggested that his kidneys should be examined. Milosevic was not allowed to see Dr Touw's report.

Why was the level of metoprolol and amlodipin abnormally low in the blood samples? In his report of January 20, 2006 (pages 6 to 7), Dr Touw gave several possible explanations for a low reading of metoprolol: "Low metoprolol concentrations can therefore be caused by the following factors: 1. poor absorption from the gastrointestinal tract, 2. insufficient compliance with the therapy, 3. interaction with for example a substance binding with drugs such as activated carbon, 4. decreased absorption by induction of enzymes, for example, rifampicine, and 5. a fast metabolism for CYP2D6." Then he concluded in regard to Slobodan Milosevic's situation: "We cannot draw any conclusions on the poor absorption, compliance with the treatment and binding to for example activated carbon. An interaction resulting in an increased pGp activity is unlikely, in view of the combination with the amlodipine medication and CYP2D6 genotyping carried out on a blood sample taken on 6 August 2004 shows that there is no CYP2D6 gene duplication in any case, which is the most common cause of a fast metabolism in Caucasians."

Dr Touw excluded explanation number 5, the fast metabolism. That is what the tribunal also did in par. 107 of its report, referring to the testing of August 6, 2004, which was the same test - or actually only the same sample - that Dr Touw mentioned in his report. Dr Touw also expressed reservations about the possibility of "the increased pGp activity" which could have been induced by rifampicin. He thought it was "unlikely" that rifampicin played any part because Milosevic was taking metoprolol in combination with amlodipine. In other words, even if Dr Touw did not rule out rifampicin outright, he thought it was an unlikely explanation and cited it only as an example.

However, two months later, on March 7, Dr Falke announced that he had received another report from Dr Touw, dated February 23. The report concluded that "a repeated analysis" of those same blood samples had revealed very high levels of rifampicin. In fact, those levels were so high that they would have corresponded to a dosage of 2 tablets of 300 mg a day for an adult. Stunningly, the rifampicin quantities were 100 greater than the quantities of other medications detected by Dr Touw, which suggests, if true, that the test must have been botched at least at one point. Dr Falke's accompanying letter, which was dated March 3, drew the triumphant conclusion that rifampicin must indeed be the reason Milosevic's medication was not having the desired effect. The first three possibilities seemed to have been discarded.

As the ICTY report says in par. 76, the blood test of January 12, 2006 was "the first time that a blood test of Mr Milosevic had undergone the additional specific testing for rifampicin". In this light, it is surprising that the toxicologists could initially do nothing else but speculate on the presence of rifampicin in the blood in their January report, especially as they noticed two months later that the levels were staggeringly high.

So, either there was rifampicin in his blood in the test taken in January, and the finding was omitted from the report, which suggests that the finding was too embarrassing for the tribunal to disclose, or there was no rifampicin in the blood test, even if the tribunal chose to accuse Milosevic of medicating himself two months later.

Ironically, the absence of rifampicin would be the least damaging scenario for the tribunal, in which case one might speculate why it admitted that the substance was found. First, if there was no rifampicin, then it would stand to reason that his urine did not turn red, as it would if rifampicin had been in his body. In that case, the tribunal would not have had to resort to the argument that Milosevic administered rifampicin to himself and did not tell anybody of the discoloration of his urine because he must have been aware of that side-effect in advance (par. 77). Second, if no rifampicin was found in his blood, then we do not have to wonder why there was no rifampicin at the time of the autopsy, which is a bigger problem than the tribunal cares to admit. If Milosevic had taken the medicine up to the time he found out that he was being tested for it, that is to say March 7 (or March 3 according to the report), would all the traces of the medicine really have disappeared from his blood when he was found dead four days later? Third, this option would also relieve the tribunal of the uncomfortable fact that the blood test was requested by Milosevic himself (or he "volunteered to take a further blood test," as the report says in par. 76), because it is unreasonable to assume that he thought he would not be tested for rifampicin when he made the request.

The tests were also performed under controlled circumstances. The tribunal even admits this in par. 132: "It is noted that when a strictly controlled test was conducted on 12 January 2006 a nurse actually administered the medication and a guard then watched Mr. Milosevic for two hours. Steps such as this can overcome subterfuge but they are hardly practical for normal practice." In other words, the idea of subterfuge on Milosevic's part, with which the tribunal likes to toy in its report in par. 132, is excluded at least in regard to the blood test of January 12, 2006, by the tribunal's own admission.

But why did the tribunal insist in the end that it did find rifampicin in Milosevic's blood? One explanation may have been to sidetrack the growing chorus of Milosevic supporters. The report quotes Milosevic's letter in which he expresses his certainty that the tribunal had tried to poison him with rifampicin. Curiously, that is also the only "hard" evidence mentioned in the report to that effect. The supporters of Milosevic would then have no reason to doubt that rifampicin was found. Once the supporters got what they wanted (so to speak), the tribunal could treat Milosevic's detractors to the more palatable theory that he administered the medicine to himself and thus caused his own death (without committing suicide, curiously enough). What killed Milosevic in reality, in this scenario, might have been the shock caused by the sudden revelation of rifampicin findings in his blood and the certainty of his never getting out of the detention center now that his request for provisional release to fly to Moscow had been turned down.

The reality is even starker than that. The rifampicin was found at a time when the tribunal could no longer sell the story of Milosevic sabotaging his own treatment, as the prosecutor, the physicians and the Registrar had been claiming since the summer of 2004. That myth was about to be exploded when Milosevic requested the blood draw under controlled circumstances in January 2006. The first time Milosevic's blood was tested by the detention unit staff was in the second half of July, the second time was in August 2004, the third in November 2005 and the fourth in December 2005. Conveniently, those tests coincided with the imposition of counsels and the rejection of Milosevic's supposedly ill-timed request for provisional release. The tribunal insisted that Milosevic was manipulating his treatment. Even if all the previous blood draws showed the reading of the prescribed drugs to be lower than expected, no adequate examination took place until Milosevic himself demanded the controlled test that was carried out on January 12, 2006. It is then scarcely surprising that the tribunal had to scramble for an explanation in 2006 and thought that the presence of rifampicin suited it best.

It can hardly be stressed too much that the blood tests of January 12, 2006 were not prompted by the tribunal but by Milosevic. He wanted to put to rest the repeated accusations that he was manipulating his own treatment, although the tribunal did not hesitate to turn the results, whatever they were, against Milosevic himself. It was hard for the tribunal not to grant Milosevic's request. If it was administering rifampicin to Milosevic at that time without his knowing, the levels of the metoprolol and amlodipine were sure to turn out low, for which the tribunal was prepared. The disconcerting fact was that the rifampicin would also show up in the blood sample. The very dilemma the tribunal was facing would seem to account for the delay of two months that elapsed between the actual test and the time Milosevic was told of the results. By that time rifampicin might well have disappeared from his blood if its administration had been discontinued in January and all we had as evidence was Milosevic's own letter to the Russian Ministry of Foreign Affairs that the substance was ever found in his blood. That solution had something to offer to everybody, and nobody was likely to draw attention to the fact that if Milosevic was taking rifampicin until he was told he was being tested for it, the substance would probably still have been in the blood at the time of the autopsy a week later.

No matter which option is true, one question remains: If there was rifampicin in the blood to begin with, why was it not reported to Milosevic until March? The report says that this was due to "the difficult legal position in which Dr Falke found himself by virtue of the Dutch legal provisions concerning medical confidentiality". Strange to say,

that is not entirely untrue. It is true that Dr Falke found himself in a difficult legal position. However, the reason was not that the Dutch law prohibited him from divulging the information to Milosevic. If the Dutch legal provisions concerning medical confidentiality played any part in what was going on, it was because they would have required Dr Falke to divulge that information to Milosevic at his request. The amici curiae Gillian Higgins and Steven Kay had informed the Trial Chamber of the way Dr Falke and others seemed to be doctoring the relevant medical information. However, the Trial Chamber only required them to defend themselves in writing, which they did, and the matter was considered settled.

The report then dutifully criticizes those Dutch provisions in par. 134 and following. The substantive problem with this argument is, however, that there are no legal provisions in Dutch law that prohibit a doctor from telling a patient the result of his own blood test. Even if there were, a delay of almost two months would seem excessive. Obviously, the tribunal was willing to peddle such a blatant untruth in order to buy that crucial two-month period during which it could spin a tale around the blood test results.

If there was rifampicin in Milosevic's blood, then the reasons for the delay in telling Milosevic himself of the findings are particularly relevant. It is significant that the tribunal made no public announcement of the findings. The report quotes no such announcement. Instead, it quotes the letter by Milosevic to the Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation (par. 80). As the report admits, the information in the letter appeared to have reached representatives of the media through a legal associate of Mr Milosevic. That letter is indeed the only document that made the findings public to the outside world.

However, it seems preposterous that the tribunal clings to the only public document that shows that rifampicin was found in Milosevic's blood, namely Milosevic's letter. Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation, and then spins a tale around it that directly contradicts what the letter says. It is easy to understand why the tribunal would do that. The blood draw results do not seem to stand the light of day. The spin would also divert the attention from the uncomfortable fact that Milosevic was found dead in his cell about three weeks after his request for further treatment in Moscow had been rejected. The tribunal understandably tries to spin a tale around that unfortunate event too, but as one of the common law principles states: *res ipsa loquitur*, i.e. the thing speaks for itself. In medical malpractice cases, the plaintiff only has to show that a particular result occurred and would not have occurred without someone's negligence. That is the case here.

It is hard to resist the conclusion that the tribunal did not communicate the finding to the public directly because it wanted to "frame" Milosevic as the architect of his own death. If the tribunal was so sure that Milosevic had administered the medicine to himself, then, in an apparent display of magnanimity, the tribunal wanted Milosevic to be the only one who should know about it. That possibility might persuade some unsuspecting observers, if such magnanimity were not so rare or even unheard-of. But why did Milosevic make the findings public in the first place, if he knew he had taken the medicine himself? The quote the tribunal has chosen for its report might seem to suggest to some that Milosevic was in panic after being "found out" and used the "poisoning" to get a trip to Moscow. However, it would appear to be more than a coincidence that the tribunal did not divulge that information to Milosevic until it had turned down Milosevic's request to that very effect on February 23, 2005. It would then appear plausible that the tribunal waited until the rejection of Milosevic's request before it made the rifampicin findings known to Milosevic.

The tribunal would never revisit its rejection. Milosevic appealed the decision, but he was found dead in his cell less than a month later, on March 11, which is in itself too close for comfort. And the additional complication is that the tribunal admits in its report that Milosevic did not commit suicide. Yet, it supposes that Milosevic in effect poisoned himself, although the report also says that he was not poisoned.

Milosevic's letter sounds true. Yet we must remember that it is the only evidence the report gives of rifampicin having been found in his blood. It would appear that if Milosevic's letter involved any spin, it could not have been ascribable to Milosevic. Even if Milosevic had indulged in spin, does the tribunal suppose that Milosevic decided to die a few days later after writing his letter just to show the tribunal that he knew what the tribunal was doing and he wanted everybody else to sympathize with him? In other words, was Milosevic prepared to pay the ultimate price, his life, just for the pleasure of "framing" the tribunal as his murderer, which would be the *prima facie* case when a patient dies within three weeks from the rejection of his request for provisional release?

As Michael Crichton writes in his techno-thriller *The State of Fear*:

"If someone tried to kill you, you did not have the option of averting your eyes or changing the subject. You were forced to deal with that person's behaviour. The experience was, in the end, a loss of certain illusion. The world was not how you wanted it to be. The world was how it was."

And that is the feeling one gets reading Milosevic's letter.

The only remaining problem is that rifampicin should have caused the discoloration of his urine. Why did Milosevic not tell the nurse or anybody else in the detention center? For those who know Milosevic, this question is contrived. Of course he would not tell.

Just look what happened on November 15, 2005 when he tried to discuss his medical report with the Trial Chamber.

Judge Patrick Robinson: I do not wish to have it discussed now. Are you deaf? Call your next witness.

Milosevic: I probably am deaf.

Judge Robinson: Well if you are, we'll see about that. Call the next witness.

However, the discoloration of his urine and the arrogance of the trial judges would account for his urge to get treated in Moscow. Milosevic was not stupid. If his urine had turned red, he would probably have suspected the tribunal first. He would have expected the tribunal to deny that the eventual discoloration was attributable to the treatment. Obviously, that is exactly what happened.

One has to note two reservations. First, Milosevic did not tell anybody, not even his closest associates. That has to be taken into account, although the blood of one's urine is not necessarily something one likes to discuss with anybody. Second, some of those involved in the case appear too hasty to wash their hands of any responsibility. That suggests that the tribunal must have had its own reasons for "canonizing" the rifampicin scenario, which suggests at least to some observers that there was no rifampicin to begin with.

The tribunal's willingness to designate a so-called independent expert is a case in point. The trial chamber requested the Registrar in January 2006 to designate an "independent expert" who could give his opinion on the results of the blood tests, albeit without doing any other blood tests himself (par. 70). The Registrar chose Professor

Uges (par. 71). Professor Uges did not see or test Milosevic's blood at any point. However, the tribunal states that Professor Uges' report was delayed because it was Milosevic who refused his consent for the relevant medical information to be provided to him (par. 71). That leaves unanswered the question what it means by the "relevant medical information", because Milosevic himself did not hear of the supposed rifampicin findings until early March. On the other hand, it is known that whatever the "relevant medical information" was, there is no indication Professor Uges handled the blood samples.

That technicality did not keep Professor Uges from writing a report which concluded that Milosevic did not take the prescribed medicines and administered the rifampicin to himself. At least, that is what Professor Uges told the media two days after Milosevic's death. On the other hand, the Registry was not aware of any report by Dr. Uges other than the one dated January 24, 2006, which did not mention rifampicin. If Professor Uges is right about his writing another report, then he knew, quite spectacularly, without even seeing the samples on which he was to give his expert opinion, 1) that rifampicin had been found in Milosevic's blood; 2) that Milosevic had administered the medicine to himself; and 3) that Milosevic did this to twist the tribunal's arm to get a provisional release to fly to Moscow. It is not clear how Professor Uges could give his medical opinion on who had administered the medicine, and even less clear how he could give a medical opinion on Milosevic's supposed motives for doing so. If Professor Uges is wrong about his having written a report to that effect, however, it does not matter what he said in the report that he did write.

Other medicines

In support of its view that Milosevic had taken the non-prescribed medicine himself, the report is at pains to establish a certain pattern of the use of non-prescribed medicines on Milosevic's part. Those non-prescribed medicines include cilazapril/hydrochlorothiazide, co-trimoxazole, diazepam, nordazepam and prazepam.

First, the report mentions cilazapril/hydrochlorothiazide in par. 108. Interestingly, in par. 109 the report mentions that "another medication", Prilazid Plus, was found. However, Prilazid Plus was not "another medication": Prilazid Plus consists of cilazapril/hydrochlorothiazide, as the report says itself in par. 82. As we have already noted, the Prilazid Plus was confiscated on his arrival in Scheveningen and then miraculously found in his cell.

It must also be noted, as Jacques Vergès and Dr Patrick Barriot point out, that Dr. W. Zwart Voorspuij had concluded in his forensic report of March 11, 2006 on the discovery of the body that Milosevic was known to take non-prescribed medicines. He wrote that Milosevic took a medicine that was not available in the Netherlands, namely Vascase Plus, which contains cilazapril and hydrochlorothiazide, mentioned above. However, Vascase Plus appeared in the prescriptions in July and August 2002 and it seems to be available in Vascase Plus. Did Dr W. Zwart Voorspuij confuse Vascase Plus and Prilazid Plus? That already raises the suspicion that the truth never stands in the way of a good story, although the forensic report was supposed to be only about facts. Dr. W. Zwart Voorspuij was so eager to mention this supposedly relevant detail that he did so even before describing how the body was found.

Second, the report mentions in par. 109 that diazepam and nordazepam had been found in Milosevic's blood and says that he had not been prescribed either of them "at the time" (i.e. November and December 2005). Yet in par. 68 we read that he had been prescribed diazepam for his back pain a month before (October 2005) and that diazepam transforms into nordazepam in the body. However, since Professor Donald Uges thought that neither of the substances would be found after two weeks in the blood, the inference was that Milosevic was taking non-prescribed medicines. On the other hand, in his statement given in the middle of February 2006, Dr Falke admitted that Diazepam was given to Milosevic several times during his stay in the detention unit, although it did not appear in the medical report until the autumn of 2005 (for some reason).

If Diazepam was thought to be a non-prescribed medicine at the time of the four blood tests taken between November 20 and December 16, 2005, we may infer that Milosevic was being tested for not only for the prescribed but also for non-prescribed medicines before the strategic blood test of January 12, 2006, in which rifampicin, a non-prescribed medicine, was then reportedly found. That suggests that any non-prescribed substance should have been detected right away in January.

Third, the report discusses nordazepam, this time in connection with prazepam, a minor tranquilizer, in par. 106. It evidently ascribes the presence of the nordazepam in Milosevic's blood to medicines which belonged to Dragoslav Ognjanovic, nicknamed Misa. To the credit of the tribunal, it must be said that those medicines were not found in his cell but in his office. The date was July 9, 2004. From the viewpoint of the tribunal it must have been a happy coincidence that Misa was one of Milosevic's legal associates. To clamp down on the "privileges" of Mr Ognjanovic the tribunal first had to suppose that the medicines were actually meant for Milosevic. The tribunal had no other proof for its assumption than the two blood tests of July 2004 which contained nordazepam and prazepam. However, Branko Rakic, one of Milosevic's legal associates, has denied that prazepam was found in the blood test, which means that the nordazepam must have been a trace of diazepam.

As we already noted, diazepam was prescribed in 2005 for Milosevic's back pain, so the medicine could not really have been "non-prescribed". We also noted that diazepam transforms into nordazepam in the body, as the report says. Indeed, that may offer an explanation for the presence of nordazepam in the blood draw of July 2004, too, although diazepam did not appear in the medical report until the autumn of 2005. There is then no need to account for the presence of nordazepam by way of prazepam, which was found in the envelope belonging to Misa, although prazepam transforms into nordazepam as well.

Branko Rakic adds that Milosevic's legal associates kept some of their belongings in the same office, such as books, pens, different documents etc. Since they also worked there, it was normal to leave or even forget something there. He also remarks that the last time Mr Ognjanovic, or Misa, had been in the office was about May 20, 2005, and when the envelope with the medicines was found, it was still sealed, which means that nobody had taken the medicine in the intervening period of 50 days. Milosevic did not know of its existence, because it was in a drawer used by Mr Ognjanovic.

After that discovery, all the visitors were searched manually from head to toe. From the beginning of 2005, a guard would permanently watch Milosevic and his visitors through the glass of the office door. The visitors also underwent x-ray controls. Even if the ICTY report pretends to deplore the inevitable lacunae in the surveillance system, it would have been impossible for anybody could have smuggled a daily dosage of 2 tablets of rifampicin to Milosevic. The supposed dosage was so high that Rakic, Vergès and Barriot do not believe that it would have been possible even for the tribunal to administer it without Milosevic knowing. Significantly, rifampicin was never confiscated at any point, which would make the tribunal's theory at least a little more plausible, even if we did not forget what the tribunal did with the Prilazid Plus.

Those technicalities do not prevent the tribunal from concluding that Milosevic "administered rifampicin to himself". On the other hand, we have accounted for all the medicines on the tribunal's "bad book" except for co-trimoxazole, an antibiotic, which is mentioned in par. 105.

As if to add a touch of humor, the report suggests that other "incriminating" evidence includes a bottle of whisky that had been found, not in his cell, but in "Milosevic's privileged office" (par. 106 and par. 127). However, the tribunal is not joking. Branko Rakić points out that Milosevic's legal advisers told Milosevic's visitors that no gifts were allowed. Even those who did not ask his advisers' advice did not hide what they had with them. For instance, Carolos Papulas, President of Greece, declared the bottle of ouzo he had brought with him at the entrance of the jail and it was taken away from him.

Culprits

In cases like this, it would seem natural to ask who assisted Milosevic in whatever he was doing. The tribunal remains strangely uninterested in that question. An additional complication is that the tribunal admits in its report that Milosevic did not commit suicide, while suggesting that Milosevic did in effect poison himself. The tribunal remains oblivious to that discrepancy. Its main preoccupation is to divert the suspicion away from itself.

The tribunal seeks "to avoid any repetition of such conduct", meaning the surreptitious way Milosevic supposedly got the medicines (par. 130). It does not address the issue who delivered them. Of course, it would be for the Dutch police to find out culprit, but the report wisely lashes out against the Dutch legal system. The pretext is the supposed confidentiality of medical information under Dutch law. The report does not cite any actual law to substantiate its claim, so the criticism sounds much like a warning not to come too near the tribunal.

The tribunal may be conscious of the lack of the culprit, apart from Milosevic, of course, even if he did not commit suicide. Instead, the report does paint a rather curious picture of Dr Van Dijkman, perhaps unfairly. Dr Van Dijkman's main preoccupation seems to have been to keep Milosevic's blood pressure down (in particular par. 56 and following). It seems, however, that hypertension was not even the biggest of Milosevic's worries. True, Dr Mijalovic had mentioned arterial hypertension to Dr Faiké, but it was only one among many other problems such as "untreated hypertrophy with alterations to the organ" (par. 42). Likewise, Professor Tavernier established that Milosevic had a target organ damage (par. 55). And all Dr Van Dijkman does is to treat his hypertension.

Dr Van Dijkman dutifully established that Milosevic's ECG remained "unchanged" (par. 57, 58 and 62), though that does not mean that the ECG was not all wrong to begin with. In fact, Prof Elena Golukhova had found significant ECG abnormalities in 2003 (par. 50). (That same "no change" ploy is again used in par. 83). Dr Van Dijkman suggests lifestyle changes (i.e. par. 46), which must have been a very appealing suggestion to Milosevic considering the life he led in the detention center cut off from the visits by his family. In face of that fact, Dr Van Dijkman has the audacity to suggest that Milosevic was suffering of "a mental stress of an unknown nature" (par. 51). The report also mentions that the problem was that Milosevic did not make the changes to the lifestyle that he was strongly encouraged to (par. 103).

But more to the point, what happened to the "periods of rest" Dr Van Dijkman prescribed (par. 45 etc.)? As the report says, "The Trial Chamber adjourned for three months to allow Mr. Milosevic to prepare his defense" (par. 51). Obviously, the three months were not enough, so he had to use his so-called "periods of rest" to prepare his defense too. That, again, was Milosevic's fault: he should have used his rest time "adequately" (par. 48).

As if to show whose side he was on, Dr Van Dijkman even thought that the period of rest of at least six weeks would be "too much" (par. 17). What does he mean by "too much"? The rest of six weeks was recommended by Drs Leclercq, Shumilina and Andric, who examined Milosevic on November 4, 2005. They had all been chosen by Milosevic himself. The tribunal writes in its report that the Trial Chamber did meet those physicians' recommendation for six-week rest from December 12, 2005, while denying Milosevic's request for provisional release to Moscow (par. 94). The trial would have been suspended for a three-week winter recess anyway.

The fact that Dr Van Dijkman, "an experienced cardiologist of high standing" (finding #4), was allowed to act as Milosevic's cardiologist suggests that Milosevic's needs could not be met in the Netherlands (cf. par. 66) and the Trial Chamber was wrong to turn down Milosevic's request to fly to Moscow.

The report stresses the findings of the autopsy report. In finding #3 it says that the independent findings by Dutch authorities show that Milosevic was not murdered. However, its faith in the report is relative. In order to rebut Prof Bockeria's claim that surgery would have saved Milosevic because he suffered from myocardial infarction, as the autopsy report apparently stated, Judge Parker, the writer of the report, has to turn against the autopsy report for a while. He writes that in Prof. Leclercq's opinion the trouble was not myocardial infarction at all, even if that was what the Dutch term hartinfarct meant to her (par. 101). However, if there is such a discrepancy between the specialist opinion and the autopsy report, why does that discrepancy not count elsewhere? The report refuses to dwell on the matters raised by Dr Shumilina for the very same reason although the reasoning is now inverted: because the autopsy report did not indicate any connection between her findings and the death of Milosevic (par. 92). That reasoning might be valid if the autopsy report had mentioned Dr Shumilina at all. It is easy to guess that the tribunal did not agree with Dr Shumilina, in which case she had to be ignored.

Apparently (although this is very unclear in the report), one of the reasons of the heart attack was hypertrophy of the myocardium (par. 101). But it had to be a curable condition even if the tribunal now tries to argue that it could do nothing to treat it. As noted above, Dr Mijalovic had talked about an "untreated hypertrophy with alterations to the organ" (par. 42), which suggests that it could be treated.

Nature of the report and further action

All in all, the report is pleading for the innocence of the tribunal. There is nothing in the report that suggests that tribunal did anything wrong. It supposes that the tribunal should be given the benefit of the doubt as in any criminal case. Indeed, it is a plea. But where is the judge who will hear this plea? The fact that the report has been written by a judge hardly matters. It is imperative that the matter be investigated by an independent organ. Relegating the investigation of the death of a former head of state to the bureaucracy of the ICTY itself only adds insult to injury.

We are indeed at a crossroads. The ICTY statute put an end to the immunity of the heads of state, like Milosevic. The logical next step is to put an end to the immunity of the officials of international judicial bodies like the ICTY.

Widell Steynen is a member of the Dutch Bar and has been authorized by Milosevic to act on his behalf in defending his fundamental human rights in the Dutch courts.

Copyright Serbianna.com since 1999 | eLEGANCE Edition 2008 All Rights Reserved | [Terms of Use](#) | [Privacy Policy](#) | [About](#) | [Contact us](#) |

(<http://arretsurinfo.ch>)

[Accueil](#) [International](#) [Politique](#) [Medias](#) [Société](#) [Culture](#) [Vidéos](#) [Dossiers](#)

[Rechercher](#)

Slobodan Milosevic disculpé, tandis que l'OTAN passe à autre chose

PAR NEIL CLARK ([HTTP://ARRETSURINFO.CH/AUTHORS/NEIL-CLARK/](http://arretsurinfo.ch/authors/neil-clark/)) — 06 AOÛT 2016 BALKANS

([HTTP://ARRETSURINFO.CH/CATEGORY/INTERNATIONAL/EUROPE/BALKANS/](http://arretsurinfo.ch/category/international/europe/balkans/)) EUROPE

([HTTP://ARRETSURINFO.CH/CATEGORY/INTERNATIONAL/EUROPE/](http://arretsurinfo.ch/category/international/europe/))

Me Vergès gagne son procès post mortem

(<https://i1.wp.com/arretsurinfo.ch/wp-content/uploads/2016/08/milosevic.jpg>)

Manifestation d'hommage à Slobodan Milosevic – Cimetière de Pozarevac – 10 mars 2007

La disculpation, par le TPIY, de feu Slobodan Milosevic, ancien président de la Yougoslavie, pour les crimes de guerre commis en Bosnie qui lui étaient reprochés, prouve une fois de plus qu'il faut prendre les accusations de l'OTAN à l'encontre de ses « ennemis officiels » non pas avec « un grain de sel », mais avec un plein camion.

Depuis une bonne vingtaine d'années, les commentateurs néo-cons et les grosses légumes de l'« interventionnisme libéral » n'ont cessé de nous ressasser à toutes les occasions possibles, que Milosevic (dirigeant démocratiquement élu à la présidence d'un pays qui comptait 20 formations politiques fonctionnant librement) était un vil dictateur génocidaire, responsable de TOUS les morts des Balkans dans les années 1990. Répétez après moi, d'une voix de robot et en faisant des gestes de robot avec les bras : « agression génocidaire de Milosevic », « agression génocidaire de Milosevic »...

Mais la fable officielle, tout comme celle qu'on nous a vendue en 2003 sur les Armes de Destruction Massive de l'Irak capables de nous atteindre en 45 minutes, était une pure invention chargée de justifier une opération de changement de régime forcé que souhaitaient depuis longtemps les factions dominantes occidentales.

La conclusion du TPIY qu'une des personnalités les plus démonisées des temps modernes était innocente des crimes atroces dont elle avait été accusée aurait dû faire la une et les gros titres de tous les médias dans le monde. Il n'en a rien été. Le TPIY lui-même a bien pris soin d'enfouir la nouvelle aussi profondément que possible dans son verdict de 2.590 pages du procès du leader serbe bosniaque Radovan Karadzic, condamné en mars dernier pour génocide (à Srebrenica), crimes de guerre et crimes contre l'humanité.

Pas la moindre annonce officielle ni la plus infime conférence de presse concernant la disculpation de Milosevic. Sans le journaliste et chercheur Andy Wilcoxon (<http://www.counterpunch.org/2016/08/01/the-exoneration-of-milosevic-the-ictys-surprise-ruling/>) qui l'a déterrée pour nous, on n'en aurait rien su.

Ah, combien les choses étaient différentes quand le procès du prétendu « Boucher des Balkans » a débuté en février 2002 ! Là, il aurait fallu être enfermé au fond d'une garde-robe pour ne pas être au courant de ce qui se passait.

CNN assurait alors une couverture en béton de ce qui fut décrit comme « le procès le plus important depuis Nuremberg ». Bien entendu, la culpabilité de Milosevic allait de soi. « Quand la sentence tombera et qu'il disparaîtra au fond de sa cellule, personne au monde n'en entendra plus jamais parler. » déclara l'avocate US Judith Armatta, de Coalition pour une Justice Internationale (http://www.sourcewatch.org/index.php/Coalition_for_International_Justice), organisation qui comptait l'ex-ambassadeur US en Yougoslavie Warren Zimmerman, dans son conseil consultatif.

Quiconque osait alors mettre en doute la ligne de l'OTAN se faisait traiter d'« apologiste de Milosevic », ou pire : de « négateur de génocide », par les « Responsables du maintien de la Vérité impériale ».

Mais, malgré le blabla et le battage qui entouraient le « procès du siècle », il fut vite évident que l'accusation patageait dans une très profonde choucroute. Le Sunday Times a même cité un expert qui disait que « 80% des attendus de l'acte d'accusation auraient été disqualifiés par n'importe quelle cour britannique, comme ne consistant que de rumeurs ». C'était à mon avis une estimation généreuse.

Le problème, c'est qu'il s'agissait d'un procès bidon, d'un procès-spectacle où la géopolitique a pris le pas sur les preuves tangibles. Il est important de se rappeler que les charges d'origine contre Milosevic, quant à de prétendus crimes de guerre au Kosovo ont été formulées en mai 1999, au plus fort de la campagne de bombardements massifs de l'OTAN sur la Yougoslavie, et à un moment où la guerre ne se déroulait pas comme prévu par les États-Unis et leurs alliés.

Les charges avaient clairement pour but de faire pression sur Milosevic, pour l'amener à céder aux exigences de l'OTAN [c. à d. à accepter de bonne grâce le démantèlement de son pays NdT]

L'ennui pour l'OTAN, c'est qu'au moment où le procès de Milosevic allait débiter, la fable sur le Kosovo avait déjà commencé à se détricoter. Les dénonciations stridentes des USA et de leurs alliés à propos de génocide et de centaines de milliers de tués, remises à leur place ici (http://www.sourcewatch.org/index.php/Coalition_for_International_Justice) par le grand John Pilger, s'étaient déjà avérées des calembredaines. En septembre 2001, une cour de justice de l'ONU allait établir qu'il n'y avait pas eu de génocide (<http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/1530781.stm>) au Kosovo.

C'est pourquoi, pour tenter d'étoffer leur cause de plus en plus faible contre Milosevic, il fallait absolument que les procureurs de La Haye trouvent de nouveaux motifs d'inculpation dans la guerre de Bosnie. Ce qui fut fait en accusant « Sloba » d'avoir mis sur pied une conspiration criminelle visant au nettoyage ethnique des Croates et des musulmans de Bosnie, dans le but de réaliser son projet d'une « Grande Serbie ».

Dans un procès normal au criminel, on recherche les preuves, et quand elles sont jugées suffisantes, on énonce les charges. C'est le contraire qui s'est produit dans le cas de Milosevic : il a d'abord été accusé pour des raisons politiques, et on a ensuite essayé de prouver ce dont on l'accusait.

L'ironie veut que l'ancien président avait déjà été loué par le président Clinton pour le rôle qu'il avait joué en faveur des efforts de paix en Bosnie en 1995, efforts dont le résultat avait été le traité de paix signé à Dayton, Ohio.

La vérité, c'est que Milosevic n'a jamais été un nationaliste serbe mais – pendant toute sa vie – un socialiste qui s'est toujours efforcé de maintenir une Yougoslavie multi-raciale, multi-ethnique, stable.

Son but, tout au long de ses années de pouvoir, n'a jamais été de bâtir une « Grande Serbie » mais d'essayer de maintenir entière et cohérente une Yougoslavie fédérale, ainsi que le reconnaît aujourd'hui, mais un peu tard, le TPIY.

Non seulement Milosevic n'a rien eu à voir avec le nettoyage ethnique de Bosnie, mais il l'a au contraire condamné. Le jugement du TPIY note « les critiques et la désapprobation répétées [de Milosevic, NdT] de la politique suivie par l'accusé (Karadzic) et les dirigeants serbes de Bosnie. » Milosevic, en homme pour qui toutes les formes de racisme étaient anathèmes, insistait pour que toutes les ethnies soient protégées.

Mais, afin de pouvoir punir Milosevic et mettre en garde ceux qui auraient l'audace de s'opposer aux volontés du pouvoir US, il fallait que l'histoire fût ré-écrite. Le socialiste yougoslave qui avait combattu la politique nationaliste des dirigeants bosniaques devait être déguisé à postériori en traître de mélodrame de la guerre de Bosnie et chargé pendant qu'on y était de tout le sang versé dans les Balkans. Pendant ce temps, le sus-mentionné ambassadeur US Warren Zimmerman, dont les interventions calomnieuses pour faire avorter toute solution diplomatique avaient contribué à déclencher le conflit bosniaque, s'en sortait blanc comme neige.

La campagne de dénigrement « tout est de la faute à Sloba » fit ce qu'il fallait pour que les faits réels soient escamotés. Un article écrit – je ne me moque pas de vous – par un « Professeur d'Études Européennes de l'Université d'Oxford » fit même de Milosevic le président de la Yougoslavie en 1991 (l'année où la Slovénie fit sécession), alors que, bien sûr, le président de la Yougoslavie était alors le Croate de Bosnie Ante Markovic.

Il était inévitable que Milosevic soit assimilé à Hitler. Il le fut. « On aurait dit Hitler revenu se pavaner » écrivit le rédacteur politique du News of the World, quand Milosevic eut la témérité de vouloir se défendre à la barre des accusés. « On a revu en éclairs à vous glacer le sang, un monstre nazi de la Ière Guerre Mondiale, quand le tyran serbe déposé s'est mis à haranguer la Cour. »

Pour bien s'assurer que les lecteurs ne rataient pas l'équivalence Milosevic=Hitler, le même News of the World illustrait sa diatribe d'une photo d'Hitler, le « Boucher de Berlin », sur fond de camp de concentration et d'une photo de Milosevic, le « Boucher de Belgrade », plaquée sur celle d'un camp bosniaque.

Très commodément pour l'accusation, Milosevic est mort dans sa cellule en mars 2006.

Si on se base sur ce qu'on avait vu au procès jusque là, il n'était pas concevable que le tribunal puisse déclarer l'accusé coupable. Toute une série de témoins de « flagrant délit » s'étaient avérés, l'un après l'autre, des pétards trempés.

Ainsi que je l'ai noté dans un autre article :

Le témoin-vedette Ratomir Tanic se révéla être un salarié des forces de sécurité occidentales, tandis que le chef de la police secrète yougoslave, Rade Markovic, qui devait à la fin donner le coup de grâce en faisant des révélations sensationnelles sur la façon dont son ancien maître avait ordonné l'expulsion des Albanais du Kosovo, fit exactement le contraire et déclara qu'on l'avait torturé pour l'obliger à mentir et que sa déposition écrite avait été falsifiée par l'accusation.

En plus de quoi, comme je l'ai écrit ici (<https://www.theguardian.com/commentisfree/2007/jan/18/blairsearlierillegalwar>), l'ex-chef chargé de la sécurité dans l'armée yougoslave, le général Geza Farkas (d'ethnie hongroise) vint témoigner que tous les soldats yougoslaves du Kosovo avaient reçu un document expliquant les lois internationales en matière de droits de l'homme, et qu'il leur avait été ordonné de désobéir à quiconque voudrait leur faire violer ces lois. Farkas devait révéler (<http://www.slobodan-milosevic.org/news/smorg110905.htm>) aussi que Milosevic avait donné des ordres pour qu'aucun groupe paramilitaire ne soit autorisé à opérer au Kosovo.

Quand Milosevic est mort, ses accusateurs ont clamé qu'il « flouait la justice ». Mais, dans la réalité, ainsi que le TPIY lui-même vient de le reconnaître, c'est « la Justice » qui a floué Milosévic.

Pendant qu'il était occupé à se défendre à La Haye contre des accusations fallacieuses à motivation politique, les USA et leurs alliés déclenchaient leur attaque aussi brutale qu'illégale contre l'Irak, dans une guerre qui devait causer la mort d'un million de gens. L'an dernier, un rapport de Body Count (« Décompte de cadavres ») révélait qu'au moins 1.3 millions de personnes auraient péri, du fait de la « guerre au terrorisme » des USA en Irak, en Afghanistan et au Pakistan.*

Des chiffres de ce genre nous aident à remettre le Kosovo en perspective. Même si on considérait Milosevic et le gouvernement de l'époque responsables d'une partie des morts survenues dans le pays en 1999 (en combattant dans une guerre que l'Occident avait incontestablement voulue et provoquée (<https://www.theguardian.com/world/2000/jul/21/balkans1>)) un nombre infiniment plus grand – et de très loin – de morts et de destructions a été le fait des pays qui se sont montrés les plus anxieux de flanquer l'ex-président de Yougoslavie au trou. Ainsi que John Pilger l'a noté (<http://www.newstatesman.com/europe/2008/08/pilger-kosovo-war-nato-serbs>) en 2008, les bombardements de la Yougoslavie ont été « les plus parfaits précurseurs des bains de sang d'Afghanistan et d'Irak. »

Depuis lors, nous avons eu droit aussi à la destruction de la Libye, pays qui avait le plus haut standard de vie de toute l'Afrique, et à l'utilisation de soi-disant « rebelles » dans une tentative forcenée d'opérer un changement de régime en Syrie.

Il ne faut pas être Sherlock Holmes pour voir là un motif récurrent :

Avant toute guerre ou « intervention humanitaire » conduite par les USA contre un pays-cible donné, un certain nombre d'accusations criardes sont lancées contre le dirigeant du pays et son gouvernement. Ces « dénonciations » bénéficient d'un maximum de couverture de la part des médias, qui sont chargés de les répéter *ad nauseam*, jusqu'à ce que le public finisse par les accepter comme des vérités.

Plus tard, il finit toujours par s'avérer que les accusations étaient fausses (comme celle des ADM en Irak), non prouvées ou considérablement exagérées. Mais on est alors « passé à autre chose » : un nouveau cycle d'attaques et d'accusations a été entamé ailleurs, contre d'autres, chacun se gardant bien de faire la lumière sur les précédentes accusations frauduleuses mais se concentrant au contraire sur la dénonciation des agressions génocidaires du « nouvel Hitler » dont il faut bien qu'on s'occupe. En 1999, c'était Milosevic. Aujourd'hui, c'est Assad ou Poutine.

Et devinez quoi, cher lecteur ? Ce sont les mêmes « élites » occidentales aux mains souillées de sang qui ont perpétré les atrocités précédentes à coups de mensonges à la pelle, qui orchestrent les accusations.

Comme le dit un très vieux proverbe : Quand vous montrez quelqu'un du doigt, trois doigts se pointent sur vous.

Neil Clark – RT – 2 août 2016

* Ce chiffre était déjà avancé pour l'Irak seul dans les toutes premières années d'une guerre d'invasion qui dure depuis plus de 13 ans et où pas un jour ne se passe sans qu'il y ait de nouveaux morts. NdT.

Neil Clark est journaliste, écrivain et blogueur. Il a collaboré et collabore à un grand nombre de journaux, tient une chronique régulière sur RT et participe à de nombreuses émissions de radio et de télévision. Il est co-fondateur de Campaign for Public Ownership (qui milite pour les nationalisations). Son blog, qui a remporté plusieurs prix se trouve ici : www.neilclark66.blogspot.com (<http://www.neilclark66.blogspot.com/>). Vous pouvez le suivre sur Twitter@NeilClark66 (<https://twitter.com/neilclark66>)

Article original : <https://www.rt.com/op-edge/354362-slobodan-milosevic-exon...> (<https://www.rt.com/op-edge/354362-slobodan-milosevic-exonerated-us-nato/>)

Traduction c.l. pour Les Grosses Orchades

Source: <http://lesgrossesorchadeslesamplesthalameges.skynetblogs.be/archive/2016/08/05/meme-si-c-est-l-ete-8636282.html> (<http://lesgrossesorchadeslesamplesthalameges.skynetblogs.be/archive/2016/08/05/meme-si-c-est-l-ete-8636282.html>)

Kosovo (), OTAN (), Slobodan Milosevic (), TPY (), Yougoslavie ()

Les assertions et opinions exprimées ici sont le fait de leur auteur et ne peuvent en aucun cas être imputées à Arrêt sur Info.

Vous pouvez reproduire les articles d'Arrêt sur Info à condition de citer la source et de ne pas les modifier ni les utiliser à des fins commerciales.

Vous voulez réagir, signaler une erreur, communiquer un renseignement ? Contact (<http://arretsurinfo.ch/contact/>)

Arrêt sur Info est totalement indépendant. S'il vous convient n'oubliez pas de le soutenir par un don (<http://arretsurinfo.ch/donations/>) !

© 2016 Arrêt sur Info. All Rights Reserved. Héberge par Alphosting (<https://www.alphosting.ch/?rid=asi>)

Deze site gebruikt cookies van Google om services te leveren, advertenties te personaliseren en verkeer te analyseren. Informatie over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met het gebruik van cookies.

Blog maken Inloggen

CirqueMinime/Paris

From 3 October 2011, this will become the principal site for CirqueMinime/Paris. Here's How It Is--In Hopes That It's Not Too Late!!

Wednesday, December 19, 2012

Solving The Milosevic Murder: An Open Letter to Carla del Ponte from Me. Jacques Vergès & Dr. Patrick Barriot (from June 2006)

Slobodan Milosevic, a tragic hero

His sudden, inaudacious & soulless persecutor

[Coincidences are oxygen for Conspiracy Theorists. But no self-respecting paranoid would go to air with only a couple of them. If one draws a long enough historical line in which to contextualize his originally crack-pot coincidences, he will eventually be able effectively to separate the wheate coincidences from their chaff. I know it's 'chaff', but wanted to pay homage to one of the last great living malaprop artists--you (or he, at least) should know who he is.]

That the Columbine High School massacre of 20 April 1999 took place at the height of the NATO bombing of Yugoslavia/Serbia over Kosovo (just three days before Cruise missiles, targeted with the connivance of CNN and The Larry King Show, destroyed Serbian Radio & TV in Belgrade, killing 16 young journalists and staff members) was a coincidental story point in Michael Moore's academy award-winning documentary 'Bowling for Columbine'.

The so-called OJ Simpson Brentwood massacre of June 1994, with its subsequent spell-binding, nearly year-long trial (the not-guilty verdict came in October 1995), which caused a media-mesmerized American public to abandon the beating heart of its criminal-justice system, the presumption of innocence, like it was a coked-out, HIV-ridden whore, occurred contemporaneously with the mass slaughters in Rwanda, after the US-backed double-assassination of the sitting presidents of Burundi (Ntaryamira) and Rwanda (Habyarimana) and around the ensuing battle for the Rwandan capital city of Kigali (April to July 1994), and the RPF's massacres in the refugee camps of Rwanda (Kibeho, 22 April 1995) and Eastern Zaire (now Congo, which continue to this day), all might serve as a coincidental excuse for the Clinton Administration's

M. MOEST DOOD TOW IE
IN EYN VERDEDIGING DE NAVOZEE
BEGON
ME TEVEN

Featured Post

The Karadzic Conviction -- adapted from an article in French by Alexis Troude

[Still commemorating NATO's 1999 terror-bombing (Newweek's term) of Yugoslavia/Serbia over Kosovo, my Franco-Serb friend Alexis T.

Zik
Krijdching
THE
DEFENSE
B/L
ZEV

My Blog List

The Angry Arab News Service / 24
شباب العرب
Spoust liberal insidig
1 hour ago

The Electronic Intifada
Judge orders new trial for Rasmia Ouh
3 hours ago

Window Into Palestine
Canada's Greens stand up to pro-Israel
bulies
14 hours ago

LIBYA 360°
Maxwell Corporation: From Chiquita to
Coca-Cola Used Personal Armes To
Uproot Totonzo Colombians
1 day ago

Norman G. Finkelstein
THIS GUY'S GOT MY VOTE (plus one I
didn't cast in the US presidential election)
1 day ago

African Survivors International
(ASI)
US accuses Rwandan president to step
down after tenure expiration in 2017
3 days ago

Echos d'Afrique
L'Afrique a commence aetre recolonisee
sous une nouvelle forme depuis 1990
4 weeks ago

what's left
The Revolutionary Expositor in Syria That
Wasn't
1 month ago

Neil Clark
A Sign of The Times: The Violent
Verdicts of Oliver Karan, cyberstalker
2 months ago

Gregory Eich
The U.S. Military's Toxic Legacy in Korea
2 months ago

ИНФОРПОРТ – информациони
портал Покрета за Србију –
pokretzasrbiju.info | интернет
новине Покрета за Србију
Др Јована Стојковић: Помишљају се не
дајемо, или – Да ли смо сеи можда
мртви?
3 months ago

continuously expressed regret for neglecting to use that "g" word before the UN. While still after making it the moral crux of their diplomatic vocabulary for analysis. Information over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met de algemene voorwaarden. This is one of the greatest genocides of the 20th century.

MEER INFORMATIE IK SNAP HET

To avoid seeming too cynical or too fatuous or both, let me just wrap up with a sketchy list:

1. The Oklahoma City bombing of the Murrah Federal Bldg., in which 19 pre-school children were among the 168 fatalities and 680 injuries, took place on 19 April 1995 and drew white folks' attention away from the wanton slaughter not just of Black Africans in Rwanda and Congo, but also of the massacres of unarmed Muslim women and children at the height of NATO-backed siege, by these very same 'innocent' Muslims, of Serbian-held territories in Bosnia and Herzegovina, which culminated in the 'genocide' of 8000 Muslim men and boys in Srebrenica, and laid down cover-fire for the Private Military Contractor-led Croatian 'Operation Storm' with its 'ethnic cleansing' of 200,000 Serbs from the Krajina (the old military border region controlled by break-away Serbs since 1991), in which atrocities by Croatian forces continued well after the territory had been seized.

2. The 11 September 2001 attacks on the Homeland are so fraught with coincidental, contradictory, anecdotal and outright nut-wad conspiracies, from the US government's '19 culturally-envious, alcoholic, strip joint-hopping, Islamo-fascist Saudi and Egyptian hijackers' theory, to the 'flying holograms the media-done-it' theory, to the 'dematerializing microwave death-ray super-weapons' theory, to the good old KGB 'pre-planted nukes' theory. The sad truth is that the government's explanation, and the established orthodoxy that founds the whole Kafkaesque 'War on Terror', is so weak, so illogical, so unexplainable, as to make almost anything else seem plausible.

3. Friday's Newtown, Connecticut, wasting of 20 first graders at the Sandy Hook Elementary School comes at a most critical time for a vast meta-group of geopolitical villains scratching desperately to bury their stinking geostrategic turds. Again, military violence is at a peak in the Middle East, North Africa and Central Asia. The Obama Administration, still slouching under the moral weight of defending Israel's militaristic expansionism through the use of the CIA's targeted assassination/drone-strike program, has just announced its support for the Syrian Opposition as the sole representatives of the Syrian people, the very people they've been quite busily trying to torture, murder or otherwise privately dominate. This poly-morphous, loose assemblage of hired killers or, to be more genteel, Private Military Contractors, mercenaries on the CIA/NATO dime, who, like their 'innocent and unarmed' mujahideen brethren back in Bosnia during the 90s, are fond of splashing their atrocities, their summary execution of prisoners, their public beheadings, all over YouTube and Facebook, has received the imprimatur of our recently reelected president just at the moment the Obama2 administration is trying to change jackets, trying to get out of those old, blood-soaked Clinton/Bush-era duds and into something more stylish and seemly.

The US Opposition, the Foxy Republicans, are looking for yet one more way to torpedo the US President's moral authority, to undermine the second important democratic mandate he received in his recent reelection victory. As is their wont, however, in choosing Benghazi-gate as their battle-axe, they have failed to note that this particular weapon cuts both ways. So, they got rid of Susan Rice (and, perhaps, even Mme Clinton), but for all the wrong reasons. The full chorus of forces inciting chaos and outrage on the global stage are now in serious need of any kind of public distraction from their venal bungling and craven ineptitude. Once again, the sacrifice of innocents has arrived just in the nick of time.

As I hope my dear friend Joe Goodrich, a connoisseur and practitioner of fine mystery writing, will concur: Coincidences, the more remote the better, are the

Liubodrag Simonovic: Duci
3 months ago

The Taylor Report - Rwanda 1994:

Colonialism dies hard

Book Review: The Complete Muhammad Ali by Joshua Reed
3 months ago

The NEW/OLD CMP

Rwanda and the Holocaust Industry (2007)
2 years ago

Metro Gael

3 years ago

De-Construct.net

Tribute to Heroes: 70 Years Since the Bloodiest Battle of WW2
2 years ago

The Marxist-Leninist

Electoral Politics: Imperialism and the Mass Line
4 years ago

Welcome to Grover Furr's Home Page

L'Aut'Journal - Page d'accueil

Radio Katwe

Spinwatch

The Handstand - Free Online Journal

www.belarusolidaritycampaign.co.uk/

Left.Ru-Inter

www.uruknet.info/?p=-4&bh=2

NorthStar Compass Home Page

About Me

CirqueMinime/Paris

Conceived in sin, born in pain, to a life of toil, and certain death. Have a nice day.

View my complete profile

Blog Archive

► 2015 (4)
► 2015 (6)
► 2014 (9)
► 2013 (16)
▼ 2012 (15)

(3)
Solving The Milosevic Murder: An Open Letter to Carla

Politics as Fraud - by Duci Simonovic

The Truth Will Set Syria Free! from Irene Eckert's

(2)

► October (2)

► August (4)

yeast with which great mysteries are brewed. Sifting out the red herrings and fleshing out the connections between seemingly unrelated incidents is how murder is solved. The one great book

With the recent exhumation of the remains of Yassir Arafat in hopes of finding evidence supporting the conspiracy notion that the PLO leader's death did not result from 'natural causes' but was, in fact, brought on by Polonium poisoning at the hands of Israeli intelligence, another seemingly ordinary and natural expiration of an important geopolitical figure, Serbian and Yugoslav President Slobodan Milosevic, has been called into question.

In literature, as in the penal code, a hostage or a prisoner of war cannot die of 'natural causes', but only at the hands of another (even if that other is he, himself), and both Arafat and Milosevic were very much prisoners and hostages of their enemies: The PLO leader confined by the occupying IDF to his offices in Ramallah, while the Serbian president was imprisoned for more than five years in the old Nazi joint at Scheveningen, near The Hague Tribunal.

On De-Construct.net (linked below on the right of this blog), Robin de Ruiter presents his "Who Killed Slobodan Milosevic and Why". After reading the piece, it seemed like the right and proper time to re-post our own attempt at solving this gnarly mystery.

Below is our 2006 translation of an open letter to the then-ICTY prosecutor Carla del Ponte by renowned international Defense lawyer Jacques Verges and former UN Kosovo peacekeeper Dr. Patrick Barriot, in which it is suggested that President Milosevic was forced to leave our world at the height of his powerful arguments, not just in his own Defense against charges of war crimes and crimes against Humanity, but of his most successful and intricately detailed Defense of the History of his nation, his people and our world.

After the Prosecution had failed to make any of the several cases they had filed and re-filed against President Milosevic, and after 'the accused', as he came to be known in the media, had begun to make an ironclad argument for the righteous resistance of the Yugoslav and Serb people against the Western (US/EU/NATO) aggression intended to dismember and sell-off the home of the Southern Slavs, as well as a definitive exposition of the bad faith, foul intentions, and false history that was being promoted and defended by this legally-baseless, NATO-backed UN ad hoc court, it became glaringly obvious that the Tribunal could not convict him on the evidence, nor could they acquit him without calling their own very existence as a weapon of NATO war into question. So, the ICTY, NATO and the UN, made the only call available to them: Milosevic Must Die.

If this re-post from June 2006 doesn't solve the Milosevic mystery for you, doesn't convince you about who the real murderers were, who the real terrorists are, and why our children continue to be taken: we hope it will, at least, permit you to look beyond the distractive history of personalities, of psycho-biography, and of media melodrama, to see the real forces that are degrading our lives by trivializing our real History.

In any case, you should never fall for the conjurer's trick and look the wrong way -- me!

MILOSEVIC MURDER: AN IATROGENIC JUDICIAL ASSASSINATION--Open Letter to Madame Del Ponte, ICTY Prosecutor, and the Doctors assigned by ICTY

- July (1)
- June (2)
- May (3)
- (1)
- January (1)
- 2011 (17)
- 2010 (23)
- 2009 (17)

Followers

Volgers (0)

Volgen

"Mr. Solana, You know very well that I was the leader of Yugoslavia and its armed forces at the moment you launched air strikes against my country, and you also know that at present I find myself in your prison at Scheveningen. The fundamental difference between myself and the other detainees around me is not just that I am the only head of state imprisoned here, but also that I am the sole person here who is deprived of any possibility of seeing his family. I describe my

situation to you because I am not sure you have been informed of the conditions of my detention, and I cannot imagine what a respectable man would be responsible for allowing such villainy. Reprisals against an enemy's wife and children are not the gestures of an honorable man.

In light of the high office you held and continue to hold today, I have no doubt that you will take all necessary measures to enable my family to travel freely to the Netherlands in order to visit me. Slobodan Milosevic."

Obviously, these necessary measures were never taken.

The stress of organizing his defense was another factor deleterious to Slobodan Milosevic's health in the opinion of the Dutch cardiologist appointed by the ICTY, a doctor who, as we will see, was not susceptible to the slightest compassion for his patient, 'The Accused'. In a letter dated 23 November 2005, Dr. P. Van Dijkman (staff cardiologist at Bronovo Hospital) wrote to Dr. P. Falke (the doctor at the detention centre):

"In light of his work schedule, it is normal that the patient should feel fatigued. He takes part in three session per week and spends the rest of his time in preparation, in interrogating, among others, his witnesses. That does not leave much time for him to rest. It is most likely that his blood pressure will continue to elevate in the course of these stressful court sessions."(1).

The medical expertise of 4 November 2005

Three independent specialists examined Slobodan Milosevic, on his request, the 4th of November, 2005: Dr. M. Shumilina, angiologist, a specialist in cerebral (venous) circulation at the Institute for cardiovascular surgery at the Bakulev clinic in Moscow; Professor V. Andric, ear/nose/throat specialist (ENT staff at the VMA hospital in Belgrade); and Professor F. Leclercq, chief of the cardiology staff at the Arnaud de Villeneuve hospital (CHU de Montpellier).

Professor F. Leclercq confirmed suspicious signs on the EKG and prescribed further examinations (coronary CAT scan, myocardial scintigraphy) to better evaluate the coronary circulation (2). Soon after the announcement of the death of Slobodan Milosevic, Professor Leclercq sent us a message specifying:

"I am sad that the examinations we asked for were not done."

Beyond that, the Professor had insisted on the necessity for an effective period of rest:

"It is inarguable that stress is playing a great part in the irregularities in blood pressure and that a period of rest must be ordered."

Dr. M. Shumilina and Professor V. Andric concurred on the vascular origins of the disabling inner-ear condition (3, 4). In view of the examinations conducted, especially the magnetic resonance imaging (MRI), Dr. Shumilina submitted as evidence vascular anomalies on several levels: the brachiocephalic trunk (innominate artery), the inside right carotid artery, the right vertebral artery, the coronary arteries. According to Dr. Shumilina, there also existed certain anomalies in the cerebral venous circulation linked to an inadequate treatment of the vascular illness from which Slobodan Milosevic suffered. Dr Shumilina and Professor Andric also prescribed additional examinations (ultra sound imaging of the blood vessels in the neck, cerebral arteriography).

The critical point of this independent expertise is that the three specialists established a connection between the symptoms of the inner-ear disorder (especially the dulled auditory perception) and the extremely high blood pressure. But this connection was vigorously denied by the Dutch doctors assigned by the ICTY, with the singular

exception of Dr. J. De Laat (Leiden University Medical Centre) who wrote that November 2005 to Dr. Falke services te leveren, advertenties te personaliseren en verkeer te analyseren. Informatie over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met het gebruik van cookies

"It is probable that his cardiovascular condition plays a role in the patient's auditory difficulties" (5). MEER INFORMATIE IK SNAP HET

But his opinion was ignored.

The conclusion of the independent doctors' report was without ambiguity:

"After considering the results of the medical examinations indicated in the patient's file and carried out at the time of our visit on 4 November 2005, we can conclude that the state of the patient's health is not stable and that complications are possible. His condition demands follow-up examinations in order to find the precise origins of his current problems. It is necessary that the patient be given a period of rest, that is to say, a cessation of all his physical activities and all of his intellectual effort for at least 6 weeks." (6).

The report of the experts group thus brought up certain unresolved problems, at once diagnostic and therapeutic. It also emphasized the gravity and urgency of the situation. The report also cited that the patient should be given a provisional release toward a period of hospitalization at the Bakulev Institute in Moscow, the Russian government having offered all guarantees of security for the return of Slobodan Milosevic to The Hague after treatment had been carried out. The Bakulev Institute has the technical capability to offer both the diagnostics (coronography, cerebral arteriography) and therapeutics (coronary dilation, arterial by-pass) necessary, as well as top specialist under the direction of Professor L. Bockeria. Professor Bockeria determined that Slobodan Milosevic was in 'critical condition' and predicted a 'cardio-vascular catastrophe'. (7).

Disagreement and controversy

The conclusions of the independent experts group were contested by the Dutch doctors assigned by the prison authority and became the object of a double controversy. The first controversy pitted Professor F. Leclercq against Dr. P. Van Dijkman. In a report addressed to Hans Holthuis, registrar of the ICTY, dated 14 November 2005, Dr. P. Falke stated:

"Contrary to the conclusion of the examining doctors (V. Andric, F. Leclercq and M. Shumilina), the treating physician (P. Van Dijkman) concluded that there was little probability that the vascular anomalies had a connection with the symptoms presented. The treating physician determined that a period of rest would not have any positive effect on these symptoms." (8, 9).

This opinion is confirmed a few days later in a letter from Dr. Van Dijkman, dated 18 November 2005 and addressed to Dr. Falke. Here is what Dr. Van Dijkman thought of the prescriptions of Professor Leclercq (additional examinations and rest):

"This last point seems to me a little excessive in view of the examinations already carried out (. . .). As of now, I don't see any argument for changing the procedure and, from my point of view, there is no justification on a cardiological basis for changing the way the trial is being conducted." (10).

This position is reaffirmed several days later in another letter, dated 1 December 2005, and again addressed by Dr. Van Dijkman to Dr. Falke:

"In my letter of 18 November 2005, I indicated that I did not see any reason to change treatment and, from the point of view of cardiology, there was also no reason to change the way the trial was being conducted (. . .). The three foreign doctors who examined Mr. Milosevic recommend a 6 week period of rest be granted him immediately. This seems to me to be a totally arbitrary period of time for which, in my opinion, no

justification has been presented.”(11).

Deze site gebruikt cookies van Google om services te leveren, advertenties te personaliseren en verkeer te analyseren. Informatie over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met het gebruik van cookies.

As we can see, Dr. Van Dijkman's derisive opinion of a professor of cardiology. At the same time he contests the prescription of additional examinations for the purpose of a more precise diagnosis and the granting of a period of rest during which to effect therapy. Nonetheless he declares himself incompetent to judge the pathologies of the inner-ear and has nothing to say about Dr. Shumilina's opinions on the cardio-vascular problems. He would have had to have taken into account the opinions of his colleagues or have asked the opinion of an internist. Too sure of himself, he seems more comfortable with diminishing the convalescence of a sick man than with achieving an accurate diagnosis. It is important to note here that even in the opinion of Professor J.H. Kingma (former Inspector General of the Dutch Ministry of Health), Dr. Van Dijkman would have had to consider the opinion of another specialist:

“Professor Kingma believes that the opinion of an additional specialist must have been required to advise Dr. Dijkman in the treatment of The Accused. A specialist in internal medicine would probably have been good counsel at this stage because The Accused suffered from arterial hypertension, a condition that effects all the organs of the body and not just the heart. Professor Kingma offered to speak to Dr. Van Dijkman about the possibility of seeking an additional opinion.” (12, 13).

The second controversy set Dr. Shumilina against Dr. N. Aarts (a Dutch neurologist) over the link between the observed symptoms of the inner-ear disorder and the patient's mis-treated high blood pressure. For Dr. Shumilina and Professor Andric, the vascular origins of the ear problems were beyond any doubt and that contradicted the interpretations of the Dutch doctors. (14). A document from the ICTY dated 14 December 2005 specifies most unambiguously:

“Dr. N. Aarts, specialist appointed by The Tribunal, believes that Mr. Milosevic demonstrates no pathology necessitating treatment.” (15)

Only Dr. J. De Laat, as we said, confirmed the connection between the vascular illness and the signs of an inner-ear disorder, but his opinion was not considered.

The assurance, let's call it arrogance, with which Dr Van Dijkman contested the opinion of Professor Leclercq and the arrogance with which Dr. Aarts contested the opinion of Dr. Shumilina and Professor Andric are suspicious. These 'experts appointed by the ICTY' did not allow for the slightest doubt in their diagnoses, nor did they adhere to any professional code of ethics, be it with regard to a sick man, whose health they had been charged to preserve, protect and defend, or with regard to their fellow medical professionals, whose opinions should have been considered in light of their great experience and competence. In fact, these doctors were much more influenced by the arguments of the Prosecution than by those of their colleagues. Let's take note again that when the one doctor appointed by The Tribunal declared himself incompetent and handed off the patient's file to another physician, that second doctor's opinion went along with that of the independent experts. The opinion of Dr. J. De Laat was solicited by Dr H. Spoelstra (ENL service of Bronovo Hospital) in a letter dated 21 November 2005 because the latter, appointed by the ICTY, believed that certain problems afflicting Slobodan Milosevic were outside his area of competence and he wanted the opinion of a third person. (16)

Unfounded accusations concerning the non-observation of treatment

In July and August 2004, Dr. Van Dijkman and Professor R. Tavernier addressed reports to the ICTY expressing their doubts that The Accused was actually taking his medicine.(17) It is important to note that immediately after this medical accusation was made, several confidential memoranda were issued by the authorities at the detention center: memorandum of 31 August 2004, signed T. McFadden, director of the Detention Center; memorandum of 14

October 2004, signed T. McFadden; memorandum of 26 October 2004, signed H. Holthuis; memorandum of 20 December 2005, signed J. Hocking; memorandum of 6 December and 19 December 2005, signed T. McFadden; memorandum of 20 December 2005, signed H. Holthuis; memorandum of 6 January 2006, signed P. Falke; memorandum of 1 February 2006, signed F. Gilmour, assistant director of the detention center; memorandum of 13 February 2006, signed F. Gilmour (22, 23, 24, 25, 26, 27). All these memoranda again accused Slobodan Milosevic of willfully trying to aggravate his health by refusing to take the medicines prescribed by Dr. P. Van Dijkman and by taking other, non-prescribed medications. These memoranda cite as support certain medical reports stating that the levels of prescribed medications in the patient's blood are abnormally low. As a gesture of good faith, Slobodan Milosevic offered to submit to additional blood tests, under strict medical supervision, in order to better administer the prescribed medication and to search out the non-prescribed medication. The most important blood tests were conducted on 12 January 2006 (28, 29, 30). The report issued 24 January 2006 by Dr. D. Uges and Dr. D. Touw (pharm-toxicologists, experts in forensic medicine) concluded that

"there is solid data in the results of these pharmacological tests to support that 'The Accused' is not taking, or is irregularly taking, his prescribed medication, and that it seems evident that this could be the cause of his persistent arterial hypertension."

This report, once again, cites the abnormally low levels of the prescribed medicines in the patient's blood, even though this medication had been administered under strict medical control and within the framework of widely recognized blood tests, and even at the demand of Slobodan Milosevic. It should be noted as well that the toxicologists limited their investigation to two medications, metoprolol and amlodipine, and that they didn't think it useful to measure the levels of enalapril (especially essential to the treatment) or hydrochlorothiazide. The reports clearly stipulates:

"We decided not to check for enalapril or hydrochlorothiazide."

Furthermore, the sensitivity of the test-methods used is subject of some concern, and the separate laboratories of Drs. Uges and Touw do not use the same procedures. Dr. Touw seems to have used a less sensitive method of detection by UV chromatography rather than the more sensitive chromatographic separation in a liquid phase. But the interpretation of the results differs as a function of the sensitivity of the methods of measurement, a hemodynamic activity being observable from upward of 6 micrograms per liter for amlodipine and from 20 micrograms per liter for metoprolol.

A major point must be highlighted about the blood tested on 12 January 2006: at no time was there any mention made by the laboratory in its results of the discovery of rifampicine. On the contrary, this antibiotic, known for a tendency to trigger enzymatic induction, is mentioned in the discussion of just how to explain the abnormally low levels of metoprolol and amlodipine. A reduced blood level of certain medications can result from, among other causes, poor digestive absorption, various medicinal interactions, an enzymatic induction mechanism, or a rapid metabolism due to genetic duplication (CYP2D6, CYP3A4). The report states:

"In measurements where amlodipine is a substratum of the enzyme CYP3A4, the concentration of amlodipine could be reduced by an enzymatic induction caused by the taking of rifampicine,"

and further, it gebruikt cookies van Google om services te leveren, advertenties te personaliseren en verkeer te analyseren. Informatie over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met het gebruik van cookies.
"At this stage, we can not furnish a satisfactory explanation for the low levels of metoprolol and amlodipine."

MEER INFORMATIE IK SNAP HET

In other words, at the time the results of the January 2006 blood tests were issued, the expert toxicologists knew nothing for certain, but only had some suppositions. They suggest the possibility of an enzymatic induction, and they cite as an example of a good enzymatic inductor: rifampicine. But at no time do they indicate the presence of rifampicine in any of the blood samples. Curiously, two month later, they announced having discovered an elevated level of rifampicine in the samples from 12 January, specifically 0.8 mg/liter of rifampicine and 1.1 mg/liter of desacetyl-rifampicine, which, according to them, corresponds to the absorption of a therapeutic dosage (about 10mg/kg/day or about 2 capsules of 300 mg in a single dose for an adult). But this result, which appeared in a letter from Dr. Touw to Dr. Falke, dated 23 February 2006 (31), then in a letter from Dr. Falke to ICTY registrar Holthuis, dated 3 March 2006 (32), was not communicated to Slobodan Milosevic until 7 March 2006.

Slobodan Milosevic never took rifampicine in an attempt to aggravate his health, and he hadn't taken any other kind of antibiotic during his nearly five years of imprisonment. We should remember that the cardio-vascular illness from which Slobodan Milosevic suffered was neither an absolute nor even a relative counter-indication to the taking of this antibiotic, effective against numerous bacterial infections, and not only against tuberculosis or leprosy. Rifampicine, in cases of repeated use, is only capable of diminishing (and not nullifying) the efficacy of certain medicines by means of enzymatic induction. Many questions naturally spring to mind about the methods of these 'expert toxicologists': How was it that the presence of rifampicine was not detected in the other different blood samples? How could we verify that the occasional use of rifampicine would cancel the effects of a powerful therapeutic regime (diuretic, anti-oxidant, beta-blocker, enzyme conversion inhibitor)? Why wasn't a liver scan ordered to determine if there had been an increase in hepatic enzymes? Why were levels of enalapril and hydrochlorothiazide not measured? Why was the presence of the metabolites of the medications not looked for? Why were these tests not run with a more sensitive method like liquid phase chromatography? Why wait till 7 March to inform the patient of the results of his blood test conducted on 12 January? Why was the computer printout indicating the discovery of rifampicine never produced by Dr. D. Uges? One is struck dumb by such thoughtlessness, such inconsistency and such incompetence.

If Slobodan Milosevic had wanted to counteract the effects of his medication, it would have been easier just not to take the medicines than to take the drugs he'd been prescribed while at the same time taking a non-prescribed drug (rifampicine), which is difficult to get, would be readily discovered during shake downs of his cell (it comes as an easily recognizable red pill), colors the urine and can be easily detected in blood tests. Let's also remember, contrary to what has appeared in the media, Slobodan Milosevic could receive neither medicines nor alcohol from the outside. Medication was taken with a glass of water in the presence of a nurse. His cell was regularly searched when he was not there, which is illegal. As to the presence of nordiazepam, a metabolic agent used in many benzodiazepines and detected in some of the blood samples, it was too low to have had any pharmacodynamic effects. These effects would have been, in any case, rather ameliorative to the hypertension. And these traces of nordiazepam correspond to the old prescription for diazepam written by Dr. Falke.

The ICTY Order of 26 January 2006, which refers to the memorandum from H. Holthuis of 20 December 2005, restates the accusations of 2004:

"The Accused willfully manipulated the course of the trial and willfully manipulated the condition of his own health by

not taking the medications that had been prescribed to him and taking other medications that had not been prescribed to him by doctors appointed by the Tribunal. The Accused was found in possession of potentially lethal quantities of non-prescribed drugs on two occasions in 2004 (during an inspection of his office in August and again in the inspection of his cell during the week of 29 November). The medical reports issued after the August discovery made mention of traces of non-prescribed medicines in the blood of The Accused." (33)

The regular treatment of Slobodan Milosevic included the anti-hypertension medicines we have cited, a medicine treating heightened cholesterol levels (simvastatine: 40 mg), small quantities of aspirin (ascal: 300 mg), an antihistamine (cinnarazine: 25 mg), and occasionally diazepam and diclofenac. What then were these 'potentially lethal' medications found in Slobodan Milosevic's office and cell? In the Summer of 2004, guards from the detention center found in his office an envelope marked 'Misha' containing some benzodiazepines (midazolam and prazepam). This was an envelope belonging to one of his lawyers, Dragoslav Ogjanovic, which had been forgotten in Slobodan Milosevic's office. Whatever the circumstances, these medications were inoffensive unto beneficial to his condition. On 1 February 2006, 21 pills of an anti-hypertension medicine, Prilazid Plus (a compound of cilazapril and hydrochlorothiazide), were discovered in Slobodan Milosevic's cell. This discovery became the object of a new memorandum dated 2 February 2006 and signed by J. Hocking (34). In fact, these pills, found with a note written in Cyrillic, had been expired since March 2003. These were the pills that Slobodan Milosevic had in his pocket when he was abducted from Belgrade in June 2001, and that had been confiscated at the time of his processing into the detention center. Curiously these pills reappeared during the 1 February 2006 search just in time to support the thesis that Slobodan Milosevic was trying to manipulate his own health. Once again, these were drugs the effects of which could only have been beneficial to a patient suffering from arterial hypertension.

The forensic report of Dr. W. Zwart Voorspuij, dated 11 March 2006, concerns the discovery of the body of Slobodan Milosevic in cell E04 of the detention center. Before even describing the discovery of the body, Dr. Voorspuij declares in his report:

There were indications of failure to adhere to treatment and the taking of non-prescribed medications. The results of a blood test administered in January 2006 revealed the presence of rifampicine (at therapeutic levels) and diazepam. What's more, he was taking a medication which is not available in The Netherlands (Vascase Plus, similar to Co-Renitic). The rifampicine could have triggered an enzymatic induction leading to an increased metabolism of the other medicines. Certain prescribed medications were not found in the blood or were found at abnormally low levels." (35).

It is astonishing that a doctor charged with noting the death of a prisoner he knew not at all should lead off his report with unfounded accusations suggested by the ICTY. At this stage of the investigation, his role is limited to noting the facts and only the facts. Dr. Voorspuij indicates that Slobodan Milosevic was taking a medication, Vascase Plus, not available in The Netherlands. But Vascase Plus (a compound of a conversion enzyme inhibitor, cilazapril, and a diuretic, hydrochlorothiazide) appears on the prescription sheets, particularly those from July and August 2002 (36). How could a drug, supposedly not available in The Netherlands, have been prescribed in the detention center? Did Dr. Voorspuij commit an error in mentioning Vascase Plus? Did he mean to say Prilazid Plus, mentioned earlier, which is also a compound of cilazapril and hydrochlorothiazide? This kind of confusion is serious in a coroner's report. In any case, this was a medication that was being prescribed to Slobodan Milosevic before his abduction in Belgrade as well as in the detention center at Scheveningen. Finally, it should be noted that no trace of any conversion enzyme inhibitor (be it Vascase, Prilazid or Renitec) was found by these 'expert toxicologists'.

Deze site wordt gecombineerd met Google Analytics om het gebruik van de site te analyseren. Informatie over je gebruik van deze site wordt gedeeld met Google. Als je deze site gebruikt, ga je akkoord met het gebruik van cookies.

The unfounded accusations made against Slobodan Milosevic by these doctors allowed the Prosecutor's office to curtail his rights to defend himself. As usual, the positions of the Prosecutor were repeated and broadcast far and wide in the media, especially the French media. Here are a few examples:

The 16 March 2006 issue of the weekly Le Point speaks of "the medicinal mélanges in which the prisoner indulged, hoping to reduce the effectiveness of the treatment being administer to him," and goes so far as to say that "it was the ingestion of these chemicals that snared the Serbian dictator in his own trap."

Jacques Amalric writes in the 16 March 2006 Libération: "Milosevic was able to obtain counter-indicated medications with an eye toward so altering the condition of his health as to give greater merit to his request for provisional release to seek care in Moscow."

The same thesis is developed by Stephanie Maupas who, in the pages of the 19-20 March 2006 Le Monde, suggests that Slobodan Milosevic took non-prescribed medications in order to make his 'escape' to Russia. Stephanie Maupas cites "traces of rifampicine, a drug against tuberculosis, which nullifies the effects of the treatment prescribed for his cardiovascular problems."

Suspicions of poisoning.

Slobodan Milosevic, whose health was in steady and unrelenting deterioration from the beginning of 2006, seemed convinced that the Tribunal was poisoning him. 11 November 2005, Dr. P. Falke noted that Slobodan Milosevic was in a state of exhaustion and declared that he was incapable of attending his trial (37). 21 November 2005, this same Dr. Falke alerted H. Holthius that Slobodan Milosevic had suffered a spike in his blood pressure, that his "arterial pressure was beyond acceptable parameters" and that he could not attend his trial (38). The effects on his hearing had become incapacitating. Slobodan Milosevic's suspicions that he was being poisoned were based largely on the fact that he was not informed of the discovery of rifampicine in his 12 January blood test until two months later on 7 March 2006. And he knew very well that he had never knowingly or willingly taken any of this drug.

It seems improbable that the ICTY would want to aggravate his health by administering rifampicine to curb the effectiveness of his treatment for hypertension. In effect, the rifampicine would have had to have been administered regularly and with the patient's knowledge. There are other enzymatic inductors which are easier to handle, and there are certainly drugs more effective and harder to detect that could be used to aggravate the cardiovascular health of a patient. Finally it is difficult to understand why the ICTY would order blood tests to search for non-prescribed drugs (particularly the test of 12 January 2006), knowing that the rifampicine would certainly be discovered. On the other hand, the Tribunal had a strong interest in the 'discovery' of rifampicine to support its theory that Slobodan Milosevic was not adhering to, but, in fact, manipulating his treatment. To the ICTY, since Slobodan Milosevic was willfully aggravating his own health, he did not deserve the slightest considerations of leniency, and it became more legally reasonable to curtail his rights to defend himself.

Thus on 24 February 2006, the Tribunal rejected the demand for hospitalization that would have allowed Slobodan Milosevic to be properly treated in Moscow. Slobodan Milosevic addressed a final appeal, in the form of a hand-written letter dated 8 March to the Russian Foreign Minister, for an emergency hospitalization in the Bakulev Institute of Cardio-Vascular Surgery in Moscow. He died three days later, Saturday 11 March 2006, in cell E04. His death at the

Scheveningen prison followed those of Slavko Dokmanovic, Milan Kovacevic and Milan Babić. The autopsy report in the latter case determined that Slobodan Milosevic died from a myocardial infarction (a heart attack) and that he had no traces of toxic medicines in his blood. Clearly the health of Slobodan Milosevic could never have been assigned to the normal and predictable evolution of his cardio-vascular pathology if this condition had been properly treated. It was therefore a case of 'judicial assassination' brought about by the inhuman conditions of his detention and the artless and inappropriate medical care 'agreed to' by doctors carrying out the orders of the prison authorities.

Suicide eliminated as reasonable possibility

Contrary to some impetuously advanced theories, Slobodan Milosevic did not commit suicide. In the first place, those who knew him well understood his total commitment to fighting for the dissolution of the ICTY, which had failed abjectly to produce any material evidence of his guilt. Mr. J. Bissett, the former Canadian ambassador to Yugoslavia, who testified before the ICTY at the end of February 2006, described Slobodan Milosevic working as relentlessly as ever with his sense of humor undiminished. The day before his death, Slobodan Milosevic had a phone conversation with Milorad Vucelic of the Socialist Party of Serbia. He said to Vucelic with great energy:

"Don't worry. They will not destroy me. They will not break me. It is I who will win!"

In fact, prosecutor G. Nice had acknowledged some months before that the project for a 'Greater Serbia', the lynch pin to the prosecution's case, did not rest on any established facts. It is therefore stupid to pretend that the taking of rifampicine or some other non-prescribed medication could have been responsible for a sudden death comparable to a form of suicide. The suicide theory can easily be struck from the list without leaving a shadow of doubt, especially since the autopsy did not reveal the slightest presence of a suspicious substance.

A medically assisted judicial assassination

The doctors had no obligation to achieve results, but they did have an obligation to employ certain means and they had to dispense their care in conformity with the facts of current science. However, the doctors of the ICTY demonstrated such great incompetence in both their diagnostics and their therapeutics that they could reasonably be compared to those who fail to offer assistance to someone in danger. The only diagnosis they presented, that of Slobodan Milosevic manipulating his treatment for his own ends, served as a strong justification for the prosecution to argue for the curtailment of their patient's rights to defend himself in person in court. They never acted as medical professionals responsible for the health of a 'Patient', but rather as penal functionaries charged with the surveillance of an 'Accused'. The internal documents of the ICTY show a perfect collaboration between the Dutch doctors, the prosecutors and the authorities at the detention center, with the common goal of reducing the rights of the defense. These doctors must be brought in to court to answer for their failure to aid someone in danger, in as much as independent specialists whose competence and experience is beyond question had indicated the gravity of the situation and the risk of serious complications.

The baseless accusations made against Slobodan Milosevic were meant to achieve (and in many instances did achieve) the following:

1. To keep him from defending himself and assigning counsel, against his will, to represent him (Steven Kay et Gillian Higgins).
2. To eliminate the facilities that had been accorded him for the preparation of his defense by the 'Order concerning the Preparation and Presentation of the Defence Case' of 17 September 2003.

3. To deprive the time of the very Google organizer of his defense and to increase the number of court sessions from three to four or five per week, so that Slobodan Milosevic would have neither the physical nor material means to prepare his witnesses, and would eventually find the fatigue and stress unbearable.

4. To reject his request for emergency hospitalization at the Bakulev Institute. The doctors assigned by the ICTY accused Slobodan Milosevic of not taking his prescribed medication so as to make him solely responsible for the steady decline in his health. This done, they were relieved of having to search out the real causes of the alarming symptoms presented by Slobodan Milosevic, and they justified the refusal of emergency hospitalization in Moscow by asserting that all that was needed, according to them, to return him to good health was for Slobodan Milosevic to take his medicine properly. They thereby deprived Slobodan Milosevic of a measure of leniency afforded to other prisoners (V. Kovacevic, P. Strugar).

From August 2004, Dr. P. Van Dijkman and Professor R. Tavernier indicated to the court that Slobodan Milosevic was probably not taking his medicine. But there was no evidence to support such an accusation, which did serious damage to Slobodan Milosevic in the judgement of the court, and which reflected to a much greater extent the derelictions rather than the obligations of care giving. And then these doctors assigned by the ICTY reiterated this accusation and exalted their lone 'diagnosis' as the explanation for the degradation of Slobodan Milosevic's health. Dr. P. Falke stated that

"The Accused put his health and his life in jeopardy by not correctly adhering to his treatment."

Several times this general practitioner rendered peremptory opinions on subjects outside his area of competence (pharmacokinetics of diazepam, the validity of UV chromatography, etc.). Furthermore, the reliability of his prescriptions is far from being established: occasional prescriptions or prescriptions 'on demand' were not noted on the prescription charts. We have also highlighted the blank spots in the diagnoses of other doctors assigned by the ICTY, be they ENT (Dr. H. Spoelstra), neurologists (Dr. N. Aarts) or toxicologists (Dr. D. Uges, Dr. D. Touw). An analysis of internal documents of the ICTY shows that the reports of the doctors (1, 8, 9, 10, 11, 17, 25, 28, 29, 30, 31, 32) preceded and even perhaps generated the memoranda of the prison authorities (18, 19, 20, 22, 23, 24, 26, 27, 34) and the charges of the prosecution (39). These doctors bear a heavy responsibility in the death of Slobodan Milosevic by myocardial infarction. It is undeniable that this was a case of judicial assassination with the complicity of doctors, or said another way, a medically assisted judicial assassination. We must say that the assigned counsel, Steven Kay and Gillian Higgins, during the first three months of 2006, defended the rights of Slobodan Milosevic by denouncing certain of the actions previously discussed here (40, 41).

These are the facts, Madame Prosecutor and Doctors of the ICTY, and we challenge you to deny them and to bring us before the Tribunal.

The confidential documents cited here as references were communicated to us by certain members of the Prosecutor's Office who are indignant over the behavior of their chief.

Références.

1. Lettre du Dr. P. Van Dijkman datée du 23 novembre 2005 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, pages 45804-45805.
2. Rapport du Pr. F. Leclercq daté du 4 novembre 2005, IT-02-54-T, pages 45840-45842.
3. Rapport du Dr. M. Shumilina daté du 4 novembre 2005, IT-02-54-T, pages 45845-45846.
4. Rapport du Pr. V. Andric daté du 4 novembre 2005, IT-02-54-T, pages 45843-45844.

5. Lettre du Dr. J. De Laat datée du 28 novembre 2005 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, pages 45800-45801.
6. Conclusion collective (Pr. P. Leclercq, Dr. M. Shumilina, Pr. V. Andric) datée du 4 novembre 2005, IT-02-54-T, page 45839.
7. Lettre du Pr. L. Bockeria datée du 14 décembre 2005 et adressée à Fausto Pocar, président du TPIY, IT-02-54-T, pages 45765-45766.
8. Rapport du Dr. P. Falke daté du 14 novembre 2005 et adressé au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, pages 45822- 45823.
9. Rapport du Dr. P. Falke daté du 14 novembre 2005 et adressé au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, page 45820.
10. Lettre du Dr. P. Van Dijkman datée du 18 novembre 2005 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, pages 45813-45814.
11. Lettre du Dr. P. Van Dijkman datée du 1er décembre 2005 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, page 45667 et page 45791.
12. Avis du Pr. J.H. Kingma, ancien Inspecteur-général de la Santé des Pays-Bas, IT-02-54-T, page 45515.
13. Geoffrey Nice, The Prosecutor v. Slobodan Milosevic, 28 février 2006, pages 45514-45517.
14. Rapport du Dr. M. Shumilina daté du 14 décembre 2005, IT-02-54-T, page 45787.
15. The Prosecutor v. Slobodan Milosevic, 2 mars 2006, IT-02-54-T, page 45667.
16. Lettre du Dr. H. Spoelstra datée du 21 novembre 2005 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, page 45807.
17. Rapport du Dr. P. Van Dijkman daté du 18 août 2004, IT-02-54-T, pages 37641-37643.
18. Mémoire interne du 31 août 2004 signé T. McFadden, IT-02-54-T, pages 45642- 45644.
19. Mémoire interne du 14 octobre 2004 signé T. McFadden, IT-02-54-T, pages 45645- 45647.
20. Mémoire interne daté du 26 octobre 2004 signé J. Hocking, IT-02-54-T, page 45648.
21. Ordre du 22 septembre 2004 « Reasons for Decision on Assignment of Defence Counsel » assignant Steven Kay et Gillian Higgins.
22. Mémoire interne du 7 mars 2005 signé J. Hocking, IT-02-54-T, page 45508.
23. Mémoire interne du 19 décembre 2005 signé T. McFadden, IT-02-54-T, page 45640.
24. Mémoire interne du 20 décembre 2005 signé H. Holthuis, IT-02-54-T, page 45641.
25. Rapport du 6 janvier 2006, adressé par le Dr. P. Falke au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, page 45634.
26. Mémoire interne du 1er février 2006 signé F. Gilmour, IT-02-54-T, page 45613.
27. Mémoire interne du 13 février 2006 signé F. Gilmour, IT-02-54-T, pages 45542-45546.
28. Rapports du Dr. D. Touw datés du 16 et du 20 janvier 2006 et adressés au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, pages 45583-45588.
29. Rapport du Dr. D. Uges daté du 24 janvier 2006 et adressé au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, pages 45623-45627.
30. Résultats des analyses toxicologiques adressés le 20 janvier 2006 au TPIY par le Dr. D. Touw, IT-02-54-T, pages 45558-45566.
31. Lettre du Dr. D. Touw datée du 23 février 2006 et adressée au Dr. P. Falke, IT-02-54-T, page 45506.
32. Lettre du Dr. P. Falke datée du 3 mars 2006 et adressée au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, page 45507.
33. Ordre du 26 janvier 2006, « Submissions following trial chamber's order du 26 janvier 2006 », IT-02-54-T, page 45619, paragraphe 6.
34. Mémoire interne du 2 février 2006 signé J. Hocking, IT-02-54-T, page 45611.
35. Rapport médico-légal du Dr. W.A. Zwart Voorspuij daté du 11 mars 2006, IT-02-54-T, page 45470.
36. Fiches de prescriptions médicales faisant apparaître le médicament anti-hypertenseur « Vascase Plus », IT-02-54-T, pages 45522- 45525.
37. Rapport du Dr. P. Falke daté du 11 novembre 2005 et adressé au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, page 45827.
38. Rapport du Dr. P. Falke daté du 21 novembre 2005 et adressé au greffier H. Holthuis, IT-02-54-T, pages 45811.
39. Geoffrey Nice, The Prosecutor v. Slobodan Milosevic, le 6 février 2006, IT-02-54-T, pages 45576-45578.

40. Arguments de Steven Kay et Gillian Higgins pour la défense de Slobodan Milosevic, 20 février 2006, pp. 02-54-T, pages 45509-45512.
 41. Arguments de Steven Kay et Gillian Higgins pour la défense de Slobodan Milosevic, 6 mars 2006, IT-02-54-T, pages 45509-45512.

Posted by CirqueMinime/Paris at 5:50 PM

No comments:

[Post a Comment](#)

[Newer Post](#)

[Home](#)

[Older Post](#)

[Subscribe to: Post Comments \(Atom\)](#)

Ethereal template. Powered by Blogger

van holst en steijnen

From: Vladimir Krsljanin <vlada@sps.org.yu>
To: <Undisclosed-Recipient:@smtp.sps.org.yu>
Sent: dinsdag 4 juni 2002 13:40
Subject: Freedom fight in the Hague (11)

FREEDOM ASSOCIATION SPECIAL BULLETIN No.11
June 03, 2002

Runaway Witness

At the trial of Slobodan Milosevic in The Hague "tribunal", this day is going to be remembered for the fact that one of the witnesses to the Prosecution literally ran away from the courtroom. Although announced as a protected witness with a codename K-12, which means complete protection of his identity was secured, this witness decided to quit testifying after the very first introductory questions of the prosecution. All participants to the process got quite confused, even judge May's assurances every protection was guaranteed meant nothing to the witness. The prosecutor finally was left with nothing more than asking judge May to let him talk once again with the "disobedient" witness during the break, in order to eventually persuade him to testify on some other occasion.

The case with witness K-12 has contributed to the general bleak picture of the trial. Every new day of the trial makes clearer that the "indictment" was fabricated to mistify the reality of events in Kosovo and Metohia and all over the former Yugoslavia, i.e. to justify the aggressive policy of the West - of America before everybody else.

Fred Abrahams of "Human Rights Watch" (HRW) organization, testified today. Despite the refusal of the strong appeal of President Milosevic against his testimony, the credibility of this "witness" was really put on test today, since he's a man who unequivocally took part in the writing of the indictment. As Milosevic has put it during the cross-examination of this witness, the prosecution is taking the role of witness, and judging from their behavior so far, they would like to take over the role of judge as well.

Since this witness was "researching" the situation in Kosovo and Metohia from the point of view of humanitarian law and accused in that respect Serbia and FR Yugoslavia and their leaderships, Milosevic asked him whether he considered the bombardment of civilians targets (like the city of Aleksinac) or the use of cluster bombs and depleted uranium as legal actions under that very humanitarian law. No matter he was cornered by such undisputed facts, Abrahams tried making stories that such deeds under certain circumstances should be considered as crimes, and under some others they should not. He gave similar answers to questions related to UCK terrorist crimes, after he had to admit they actually happened, but he would still afterwards engage in explaining those crimes as reactions to an alleged police repression.

That Fred Abrahams's testimony was fabricated with some aims defined in advance, become completely clear in the cross-examination by Milosevic. For instance, this witness gave his first statement to the prosecution in March 1999, while the "indictment", in preparation of which he participated was raised only in May. Beside, he worked for the Soros Foundation as contracted writer of a book on the transition in Albania. As for the HRW activities, the organization the witness is currently working for, he tried to prove it gets its financing exclusively from donations, foundations and humanitarian manifestations, and that no one could exert any influence on their research and conclusions. However, from his answers resulted quite the opposite. It appears that in his editorial, which appeared in the International Herald Tribune on August 5, 1998, Abrahams came out with the recommendation that the first thing America should do towards Yugoslavia was to indict Slobodan Milosevic. When asked on how visionary had he been just two months before Richard Holbrook signed with Milosevic the agreement on the Kosovo Verification Mission, the witness in a rather unconvinced way replied that such recommendation then had been his personal opinion.

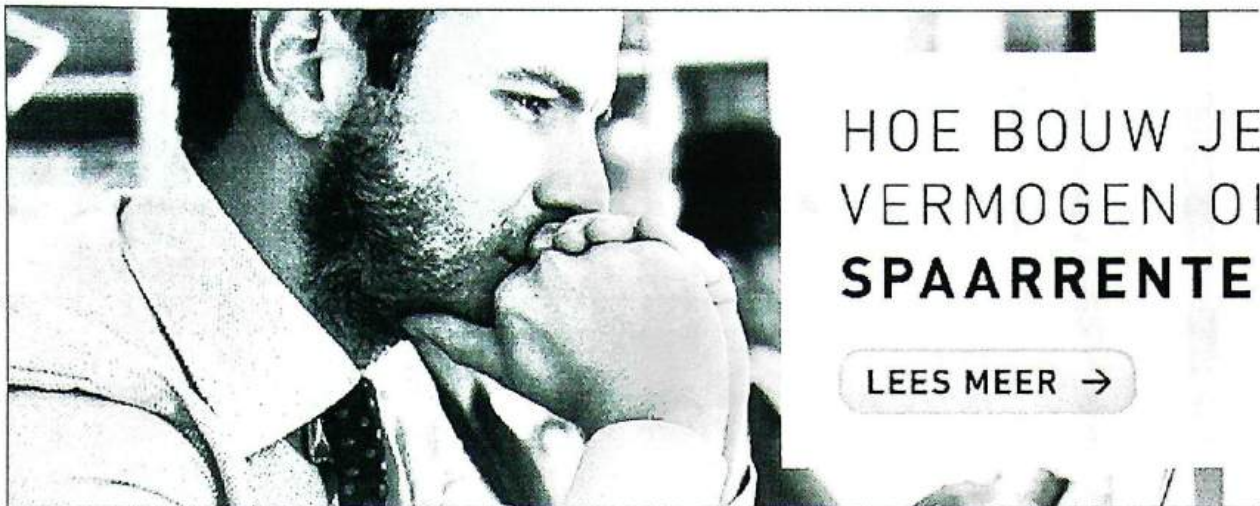
To join or help this struggle, visit:

<http://www.sps.org.yu/> (official SPS website)

<http://www.belgrade-forum.org/> (forum for the world of equals)

<http://www.icdsm.org/> (the international committee to defend Slobodan Milosevic)

<http://www.jutarnje.co.yu/> ('morning news' the only Serbian newspaper advocating liberation)

nederlands dagblad
CHRISTELIJKE OBTROUWEN

'Milosevic behandeld door cardioloog'

20 oktober 2004, 13:24

DEN HAAG - Slobodan Milosevic krijgt in de Scheveningse VN-gevangenis een „uitstekende medische behandeling“.

Hij is gezien door een „aantal specialisten" en wordt wel degelijk behandeld door een cardioloog, de Nederlandse arts dr. Van Dijkman. Dit heeft de woordvoerder van de griffie van het Joegoslavië-Tribunaal woensdag verklaard. Milosevic' Nederlandse advocaat, mr. N. Steijnen, had eerder gesteld dat Van Dijkman helemaal geen cardioloog is en Milosevic dus geen specialistische medische behandeling krijgt. Daarom houdt Steijnen het tribunaal bij voorbaat verantwoordelijk voor de eventuele dood van Milosevic. Ook zegt Steijnen dat hij een klacht heeft ingediend bij het Medisch Tuchtcollege. Milos ...

Dit is 75% van het artikel.

[Abonnee? Log hier in](#)

Meer lezen?

24 uur nd.nl voor maar

€ 2,-

Start mijn dagpas

✓ Altijd verrassend en actueel

*ie Dijkman - klacht***MILOSEVIC LODGES COMPLAINT AGAINST DUTCHMAN**

Metro - October 19, 2004

A report by the Dutch physician Van Dijkman says that Mr. Milosevic is not able to defend himself. Milosevic disagrees with that.

Slobodan Milosevic has filed a complaint with the Physician's Disciplinary Board against the Dutch physician Dr. Van Dijkman. This information has been released by the Dutch lawyer Mr. N.M.P. Steijnen.

Mr. Van Dijkman is the author of a medical report which states that Mr. Milosevic's health condition does not permit him to conduct his own defence before the Yugoslav Tribunal.

According to Steijnen Dr. Van Dijkman has issued an 'inspired by the tribunal,' 'unsound,' 'pseudo-medical' report. By acting like this he has made himself 'co-responsible for a gross breach of the fundamental human rights of Mr. Milosevic'.

COMPLAINT AGAINST DUTCH PHYSICIAN FILED BY MR. MILOSEVIC

De Volkskrant - October 19, 2004

Mr. Slobodan Milosevic has filed a complaint against the Dutch physician Dr. Van Dijkman with the Physician's Disciplinary Board. This has been made public by the Dutch lawyer Mr. N.M.P. Steijnen.

Dr. Van Dijkman is the author of a medical report which states that Mr. Milosevic's health condition does not permit him to defend himself before the Yugoslav Tribunal.

The report is the reason why the former president had counsel imposed upon him against his will at the beginning of September.

According to Steijnen Dr. Van Dijkman issued a report which was, 'unsound', 'inspired by the tribunal' and 'pseudo-medical.' Steijnen argues that Dr. Van Dijkman he has made himself 'co-responsible for a gross breach of the fundamental human rights of Mr. Milosevic'.

Posted for Fair Use only.

1 E Dijkman-klacht

RONDJE VAN DE ZAAK

Speciaal voor jouw relaties heeft Gall & Gall de mooiste fles, en o n cade u te geven geselecteerd. Koop ze in de winkel of op gall.nl/relatiegeschenken

BESTEL DIRECT >

Gratis registreren >

Leven
BINNENLAND

Al een account? Login

DRUK

BEZEMIE

Milosevic dient klacht in te Nederlandse arts

BOEKEN & ETEN

Slobodan Milosevic heeft bij het Medisch Tuchtcollege een klacht ingediend tegen de Nederlandse arts Van Dijkman. Dat heeft Milosevic' Nederlandse advocaat N.M.P....

MEKEN

ANP 18 oktober 2004, 18:03

Van Dijkman is de auteur van een medisch rapport dat stelt dat Milosevic' gezondheid niet toestaat dat hij zich zelf verdedigt voor het Joegoslavië-Tribunaal. Daarom kreeg de ex-president van Joegoslavië begin september tegen zijn wil advocaten opgedrongen. Volgens Steijnen heeft Van Dijkman op 'inspiratie' van het tribunaal een 'onvoldoende verantwoorde' en 'pseudo-medische' rapportage uitgebracht. Daardoor heeft hij zich 'medeplichtig gemaakt aan deze grove inbreuk op de fundamentele mensenrechten van Milosevic'. Steijnen stelt tevens dat Milosevic in de VN-gevangenis in Scheveningen 'niet de medische zorg ontvangt die in deze potentieel levensbedreigende situatie noodzakelijk is'. Er zou sprake zijn van 'onvoldoende continue medische zorg en bewaking op specialistisch niveau'. Van Dijkman zou helemaal geen cardioloog zijn, zoals het tribunaal beweert. Milosevic houdt betrokkenen 'op voorhand aansprakelijk voor alle medische gevolgen, waaronder een eventueel overlijden', aldus Steijnen. Milosevic diende eerder een tuchtrechtelijke klacht in tegen de opgedrongen advocaat Steven Kay.

Volg en lees meer over:

★ BUITENLAND

ie Dijkman -ukm

Slobodan Milosevic Freedom Center The Hague

Defending Milosevic
Defending Serbia

- [Home](#)
- [About Us](#)
- [Contact](#)
- [Donations](#)
- [Press/Media](#)
- [Legal Actions](#)
- [Balkan News](#)
- [Trial Resources](#)
- [Milosevic Speeches](#)
- [Research](#)
- [Mailing List](#)
- [Multimedia](#)
- [Search](#)

Media and Press Information

Last updated:
October 28, 2004

Press Release | Slobodan Milosevic Freedom Center The Hague

The Hague, October 28, 2004

Dutch medical disciplinary board starts investigation against Dr. Van Dijkman

Mr. Nico Steijnen, member of the board of Slobodan Milosevic Freedom Center The Hague, received official confirmation yesterday from the secretary of the Regional Disciplinary Board of Healthcare in The Hague that an investigation against the physician Dr. Van Dijkman is about to begin. Dr. Van Dijkman is the cardiologist who was appointed by the Hague Tribunal to examine President Milosevic.

Milosevic filed the complaint against Dr. Van Dijkman earlier this month with the Dutch medical disciplinary board.

Dr. Van Dijkman is the author of a report supposedly based on a medical examination conducted last July. In his report he states that "Mr. Milosevic is not able to lead his own defense". Steijnen called this an astonishing assessment. "As a doctor he can express an opinion about the physical condition of President Milosevic, but not that he is unable lead his own defense," Steijnen said.

According to Steijnen, Dr. Van Dijkman has issued an "inspired by the tribunal," "unsound," and "pseudo-medical" report. By acting like this he has made himself "co-responsible for the gross breach of the fundamental human rights of Mr. Milosevic," Steijnen said.

The tribunal's decision to impose a lawyer on President Milosevic was officially based on the report of Dr. Van Dijkman. The tribunal denied Milosevic's request for a new examination by doctors of his own choice, from Greece, Serbia and Russia.

Dr. Van Dijkman has one month to present his written defense to the disciplinary board.

Related Legal Document:

[Complaint Filed Against Dr. Van Dijkman with Dutch Medical Disciplinary Board](#) (Document in Dutch language)

©2004 Slobodan Milosevic Freedom Center
The Hague, The Netherlands

Contact Information

Board Members

[Nico Varkevisser](#)
Chairman & Assistant to President Milosevic

[Nico Steijnen](#)
Legal Affairs

[Andy Wilcoxson](#)
Trial Reporter & Researcher

Mailing Address

Slobodan Milosevic Freedom
Center the Hague
Sloterkade 20
1058 HE Amsterdam
Netherlands

[Phone/Fax](#)
+ 31 20 615 1120

[General e-mail](#)
center@slobodan-milosevic.org

Archived Press Releases and Media Kits

[Press Release: 8 October 2004](#)

[Press Release: 13 October 2004](#)

[Press Release: 28 October 2004](#)

Advocatenkantoor Steijnen, Olof en Stelling
Couwenhoven 52-05
3703 ER Zeist
tel. 030-6956867
fax 030-6957830
e-mail: sagitar@hetnet.nl

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Postbus 97831
2509 GE Den Haag

13 oktober 2004

betreft: Mr. S. Milosevic / Dr. van Dijkman

Terzake van de waarborging van zijn fundamentele rechten in zijn relatie met de Staat der Nederlanden en diens rechtssubjecten ontving ik in het recente verleden een reeks van opdrachten van Mr. S. Milosevic, voormalig President van de Federale Republiek Joegoslavië, thans verblijvende in het UN Detention Centre in Scheveningen, resulterend in meerdere kort gedingen tegen de Nederlandse Staat, gevolgd door een procedure voor het Europese Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg, alsmede leidend tot juridische stappen tegen verscheidene individuele personen, behorend tot 'de hofhouding' van het zgn. 'Joegoslavië Tribunaal', die zich schuldig maakten aan voor mijn cliënt schadelijk onrechtmatig handelen.

Bekend is dat Mr. Milosevic door het zgn. 'Joegoslavië Tribu-naal' is aangeklaagd, dat hij de rechtmatigheid van dit 'tri-bunaal' ontkent, en dat hij tot voor kort zijn eigen verdediging voerde.

Bekend is ook dat het bij het recht om de eigen verdediging te voeren handelt om een recht dat niet alleen ondubbelzinnig in het Statuut van het 'Joegoslavië Tribunaal' is opgenomen, zodat het reeds daarom het zgn. 'tribunaal' tot recht moet strekken, maar dat dit recht ook deel uitmaakt van alle majeure mensenrechten-verdragen.

Zodat vast staat dat het behoort tot de meest fundamentele mensenrechten.

In de figuur van Mr. S. Kay, voormalig 'amicus curiae' in dienst van het zgn. 'tribunaal', is recentelijk Mr. Milosevic door het zgn. 'tribunaal' een advocaat opgelegd. Hem is voortaan het recht om zijn eigen verdediging te voeren volledig ontzegd.

In verband met deze ingrijpende schending van cliënt's met verdragsrechtelijke waarborgen omklede fundamentele recht om zelf zijn eigen verdediging te voeren, en de usurpatie van dit recht door Mr. Kay, waarmee deze laatste zich tot uitvoerder van deze fundamentele rechtsschending maakt, zijn inmiddels, op last van Mr. Milosevic, klachten tegen Mr. Kay ingediend. Dit zowel bij de Raad van Discipline van de Nederlandse Orde van Advocaten als bij Bar Council of England and Wales.

Voorts is van algemene bekendheid dat mijn cliënt serieuze gezondheidsklachten heeft, in de vorm van extreem hoge bloed-druk, en hart- en vaatproblemen.

In een rapport van Dr. Van Dijkman van 26 augustus 2004, en in een rapport van Dr. Tavernier van 27 augustus 2004, wordt zelfs gesproken van een zodanige 'severe essential hypertension' dat zich een levensbedreigende situatie zou kunnen ontwikkelen.

Mijn cliënt Mr. Milosevic ontvangt niet de medische zorg die in deze potentieel levensbedreigende situatie noodzakelijk is, een situatie waarvoor de artsen die hem door het zgn. 'Joegoslavië Tribunaal' worden opgelegd, zoals Dr Van Dijkman, een specifieke mede-verantwoordelijkheid dragen.

Er is in dit kader zowel sprake van onvoldoende continue medische zorg en bewaking op specialistisch niveau, onvoldoende kwalitatief verantwoord medisch-technisch onderzoek, alsook van het uitbrengen van medische rapportages die, gelet op een en ander, onvoldoende verantwoord zijn.

Daarbij worden de onderhavige medische rapportages zo gestuurd dat er per saldo sprake is van medische adviezen aan het zgn. 'tribunaal', die meer op de zelf vermeende belangen van dit zgn. 'tribunaal' zijn toegesneden, dan dat zij het veiligstellen van de medische belangen van mijn cliënt op het oog hebben.

Terzake van deze volstrekt ontoereikende medische zorg voor mijn cliënt zullen bij gelegenheid separaat nadere juridische stappen tegen de verantwoordelijke personen, waaronder de betrokken medici, worden genomen.

Voorts worden alle hiervoor verantwoordelijke personen, waaronder dus uitdrukkelijk ook de door het zgn. 'tribunaal' aan Mr. Milosevic opgelegde artsen, door mijn cliënt op voorhand aansprakelijk gehouden voor alle medische gevolgen, waaronder een eventueel overlijden, als gevolg van deze volstrekt ontoereikende medische zorg, voor hun nalatigheid om daartegen te waarschuwen en anderszins op te treden bij het zgn. 'tribunaal, en voor de serviliteit die zij, betrokken artsen, aan het zgn. 'tribunaal' betonen door de inhoud van hun medische adviezen meer toe te snijden op de, eerder genoemde, vermeende belangen van dit zgn. 'tribunaal', dan zich daarin te richten op het medische belang van Mr. Milosevic.

In opdracht van Mr. Milosevic dien ik hierbij, separaat van het hierboven geconstateerde onrechtmatige medische handelen jegens mijn cliënt, een aanklacht in tegen Dr. Van Dijkman, cardioloog, in opdracht van het zgn. 'tribunaal' medisch actief met betrekking tot mijn cliënt.

Dit in verband met het volgende.

In zijn medisch rapport van 18 augustus 2004, uitgebracht in opdracht van het zgn. 'tribunaal', kwam Dr. Van Dijkman tot de uitspraak dat Mr. Milosevic **'not fit enough to defend himself'** zou zijn.

Met deze uitspraak baande Dr. Van Dijkman de weg voor het zgn. 'tribunaal' om vervolgens, op 2 september 2004, te beslissen dat

mijn cliënt van zijn fundamentele recht om zichzelf te verdedigen beroofd zou dienen te worden, door hem een advocaten op te leggen, een en ander onder de motivering dat het was **'plain from the medical reports that the accused is not fit enough to defend himself...'**.

Door zich, op inspiratie van het zgn. 'tribunaal', tot de uitspraak te laten brengen dat mijn cliënt niet in staat zou zijn om zichzelf te verdedigen, heeft Dr. Van Dijkman zich door het zgn. 'tribunaal' laten misbruiken om zichzelf een alibi te verschaffen om op ontoelaatbare wijze inbreuk te maken op het fundamentele recht van Mr. Milosevic om zichzelf te verdedigen. Aldus handelende heeft Dr. van Dijkman zich daarmee medeplichtig gemaakt aan deze grove inbreuk op de fundamentele mensenrechten van Mr. Milosevic.

Natuurlijk valt niet aan te nemen dat Dr. Van Dijkman volledig op eigen initiatief tot de onderhavige uitspraak zou zijn gekomen. Ongetwijfeld is hem door het zgn. 'tribunaal' uitdrukkelijk verzocht om zich uit te laten over de vraag of hij, Dr. Van Dijkman, van oordeel was of mijn cliënt in staat moest worden geacht om zichzelf te verdedigen. Het zgn. 'tribunaal' stuurde hier dan ook, en Dr. Van Dijkman heeft zich in deze laten sturen.

Door zich tot het doen van een dergelijke uitspraak te laten aansturen door het zgn. tribunaal, alsmede door de inhoud van de onderhavige uitspraak zelf, heeft Dr. Van Dijkman zich schuldig gemaakt aan medisch ontoelaatbaar handelen.

Een dergelijke uitspraak dat 'Mr. Milosevic niet in staat is om zichzelf te verdedigen' is namelijk bij uitstek een pseudo-medisch oordeel, en daarmee een oordeel dat Dr. Van Dijkman nimmer voor zijn rekening had kunnen nemen.

En mitsdien een oordeel waarvan Dr. Van Dijkman zich had dienen te onthouden.

Daarbij dient in aanmerking te worden genomen dat, door het uitspreken van dit oordeel, Dr. Van Dijkman geen oordeel beoogde uit te spreken over de intellectuele vermogens van Mr. Milosevic om zichzelf te verdedigen, maar over diens fysieke vermogens daartoe.

Maar natuurlijk is elk antwoord op de vraag waar Mr. Milosevic met betrekking tot het gevoerde proces al dan niet fysiek toe in staat zou zijn, in hoge mate afhankelijk van de manier waarop het proces wordt ingericht.

En niemand zal bestrijden dat bijvoorbeeld een zodanige inrichting van het proces waarbij hij, Milosevic, één middag in de week zelf zijn verdediging zal dienen te voeren, waarbij hem voor het overige rust wordt gegund, voor hem minder zwaar zou zijn dan bijvoorbeeld 5 volledige werkdagen per week actieve aanwezigheid op zijn proces waarbij hij niet zijn eigen verdediging voert.

Met andere woorden: een dergelijke uitspraak als door Dr. Van Dijkman gedaan, kan al daarom niet gedaan worden, omdat deze niets zegt over de mate van belasting die Mr. Milosevic zou kunnen dragen.

Die is immers, wat er ook gebeurt terzake van de invulling van diens verdedigingsrechten - of hij deze niet helemaal of partieel

zelf voert, of helemaal/partieel door anderen zou worden gevoerd -, afhankelijk van het zitting-regime dat wordt opgelegd.

Met andere woorden: niet de vraag of mijn cliënt al of niet zelf zijn verdediging voert, is bepalend voor de belasting van mijn cliënt, maar de vraag welk zitting-regime aan mr. Milosevic wordt opgelegd, en hoeveel noodzakelijke rust hem daarbij al dan niet wordt gegund.

Dr. Van Dijkman had dan ook zich uitdrukkelijk van een antwoord op de hem door het zgn. 'tribunaal' gestelde vraag of mijn cliënt fit genoeg is om zichzelf te verdedigen moeten onthouden.

Hoogstens had hij een oordeel kunnen geven over de vraag hoeveel zittingdagen Mr. Milosevic zijns inziens over een bepaalde periode aan zou kunnen.

Door zich uit te laten over het vermogen van Mr. Milosevic om zichzelf te verdedigen, heeft Dr. Van Dijkman zich schuldig gemaakt aan een pseudo-medisch oordeel.

En daarmee aan medisch laakbaar handelen.

Een pseudo-medisch oordeel met voor mijn cliënt ingrijpende en desastreuze konsekwenties.

Namelijk dat dit pseudo-medische oordeel door het zgn. 'tribunaal' werd aangegrepen om vervolgens gorve inbreuk te maken op cliënt's fundamentele recht om zelf zijn verdediging te voeren. Een gevolg waarvoor hij, Dr. van Dijkman, aldus handelend medeverantwoordelijkheid draagt.

Daarbij komt nog de volgende verzwarende omstandigheid.

Dr. Van Dijkman heeft zich tot de gewraakte pseudo-medische uitspraak d.d. 18 augustus laten verleiden, terwijl zijn laatste onderzoek dateerde van 26 juli 2004, dus van meer dan 3 weken eerder. Niettemin schreef Dr. Van Dijkman op 26 augustus 2004, zonder nader onderzoek, een aanvullend medisch rapport voor het zgn. 'tribunaal', waarin hij - dus een maand na zijn laatste onderzoek - sprak van de '**current** medical condition of Mr. Milosevic' (beklemtoneering toegevoegd), die het Mr. Milosevic onmogelijk zou maken om zichzelf te verdedigen.

Ook dit onderstreept verder het pseudo-medische, en volstrekt onverantwoorde karakter van de onderhavige medische uitspraken van Dr. Van Dijkman.

Mitsdien wordt hiertegen thans een klacht ingediend op de hierboven aangevoerde gronden.

Gaarne krijg ik een ontvangsbevestiging van deze klacht.

N.M.P. Steijnen,
gemachtigde